ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:
ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(நான்காம் ப்ரகரணம் : சூர்ணைகள் 219 – 234)

(ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் மூலப்பொருளாம் நம்மாழ்வார்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்
(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

நான்காம் ப்ரகரணம்

நான்காம் ப்ரகரணம்

219. பரபரனாய் நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுளும்பர் வானவரதிபதி, மயர்வற மன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி; மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன, அயர்ப்பில வறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனோவென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்; சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி; வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷ குண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து; எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்ப ஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி; நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்தி கணைநைகளுக்கு ஒக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு; எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனாய தரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற வுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

அவதாரிகை - இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இன்னமிவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று தம்பக்கல் அவன் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண, அத்தாலே ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி ரஹிதமான தத்வ ஜ்ஞாநத்தை யுடையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும், தத் த்யாக ப்ரகாரத்தையும், உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும், தத் பஜந ப்ரகாரத்தையும், பஜநாலம்பகமான மந்த்ரத்தையு முபதேசித்து, பஜநீயனானவவனுடைய ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆச்ரயண ரஸ்யதை , ஆர்ஜவம், ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வம், பரபக்தி பரிகணனைகளுக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாம்யமாகிற

குணங்களை தர்சிப்பியா நின்று கொண்டு, அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய ஸுகரத்வ ரஸ்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸர்வபலங்களும் ஸித்திக்குமென்னுமத்தையும், பஜநோப க்ரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நசிக்குமென்னுமத்தையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் பரத்வசங்கா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் விஷயமான ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அவன் பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநல மருளினாப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி முதல் பத்தில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது என்ன என்பதை உரைக்கிறார். அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பெருகுகின்ற தனது க்ருபை காரணமாக, நம்மாழ்வாருடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி, பக்தி ரூபமாக உள்ள ஞானத்தை அளித்து, "இதனையும் மீறி இவர் நம்மை மறந்துவிடக்கூடும்" என்று எண்ணியபடி, அவ்விதம் இவர் மறக்காமலிருக்கும்விதமாக, அவர் மீது கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக, நம்மாழ்வாருடைய இதயத்திலேயே எப்போதும் வசித்தபடி இருந்தான். இதன் காரணமாக நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான ஐயமும், தவறாக உணர்த்தலும், மறதியும் இல்லாத உண்மையான ஞானத்தை அடைந்தவராக, அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தனது திருவுள்ளத்துடன் அனுபவித்தார். இப்படியாக அனுபவித்த நம்மாழ்வார், இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த விஷயத்தை தான் மட்டுமே தனியாக நின்று அனுபவிப்பதைப் பொறுக்க இயலாமல், இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகள் அனைவரையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு அவனை அனுபவிக்க முனைந்தார். ஆகவே அவர் ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி, கைவிடத் தக்கதாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தின் தோஷங்களையும், அதனைக் கைவிடுவதற்கான வழிகளையும், அடையப்பட வேண்டியதான பகவத் விஷயத்தைக் கைகொள்ளத்தக்க வழிமுறைகளையும், அவனை ஆராதிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள மந்த்ரத்தையும் உபதேசித்தார். தொடர்ந்து ஆராதிக்கத்தக்கபடி உள்ள அவனுடைய எளிமைத்தன்மை, குற்றங்களைப் பொறுக்கும் தன்மை, தாழ்ந்தவர்களுடனும் கலந்து பழகும் தன்மை, எளிதாக ஆராதிக்கப்படுபவனாக உள்ள தன்மை, அவனை அண்டுதலில் உள்ள எளிமை, அனைத்துவிதங்களிலும் ஒரே போன்று உள்ள தன்மை, தனது இன்பத்தைப் படிப்படியாக முற்றிலுமாக அளிக்கும்

தன்மை, மிகவும் உயர்ந்த பக்தி மற்றும் பலனை எதிர்பார்த்தபடி இருத்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று முகம் காட்டும் தன்மை என்பதான பலவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களைத் தனது பாசுரங்களில் அருளிச்செய்தார். மேலும் இப்படியாக உள்ள ஆராதனையின் எளிமை மற்றும் இனிமை ஆகியவற்றையும், அவனை வணங்கும்போது அனைத்து பலன்களும் தாங்களாகவே கைகூடும் என்பதையும், இவ்விதம் வணங்கியபடி உள்ளபோது அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் தானாகவே விலகும் என்பதையும் அறிவித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து, "ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் அவன் உணர்த்திய பக்தி பார்க்கத்தில் நிலையாக நின்று, மற்ற தேவதைகள் பரம்பொருளாகும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, அவனைக் குறித்த ஞானத்தை மட்டுமே கொண்டவர்களாக, அவனைக் குறித்த பக்தியை எந்த ஒரு பயனும் கருதாமல் செய்வீர்களாக", என்று உபதேசித்தார். அதாவது, அவன் தனக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளியது போன்று, இவரும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, அவர்களுடைய அக இருளை நீக்கி, ஞானம் மற்றும் பக்தி முதலானவற்றை, தக்க உபதேசம் மூலம் ஏற்படுத்துகிறார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (பரபரனாய் நின்ற வளவேழ்வைப்பாம் அவையுளும்பர் வானவரதிபதி) "வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்", "ஆய் நின்ற பரன்", "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை", "வைப்பாம் மருந்தாம் நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்", "அவையுள் தனிமுதல்", "உம்பர் வானவராதியஞ் சோதி", "அயர்வறு மமரர்களதிபதி" என்று ஸகல ஜகத் ஸர்க்காதி கர்த்ருத்வத்தாலும், உபயவிபூதி யோகத்தாலும், உபயவிபூதி நாதத்வத்தாலும், ப்ராப்ய ப்ராபகத்வத்தாலும், அபரிச்சேத்யாநந்த யுக்ததையாலும், ஸர்வ சரீரதயா ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலும், நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்கள் நித்யானுபவம் பண்ணா நின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனானவன்.

விளக்கம் - (பரபரனாய் நின்ற வளவேழ் வைப்பாம் அவையுள் உம்பர் வானவர் அதிபதி) - திருவாய்மொழி (1-1-8) - வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன் - என்றும், (1-1-11) – ஆய் நின்ற பரன் - என்றும், (1-5-1) – வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை - என்றும், (1-7-2) – வைப்பாம் மருந்தாம் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்தப்பாலவன் - என்றும், (1-9-1) -

அவையுள் தனிமுதல் - என்றும், (1-10-9) - உம்பர் வானவராதியஞ் சோதி - என்றும், (1-1-1) – அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படுவது போன்று அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து காப்பாற்றி அழித்தல் என்று செயல்களாலும், நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் உடையவன் என்பதாலும், அந்த இரண்டு விபூதிகளுக்கும் எஜமானன் என்பதாலும், அடையப்படும் பேறாகவும் அந்தப் பேற்றுக்கான வழியாகவும் உள்ளதாலும், எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் கூடியுள்ளவன் என்பதாலும், அனைத்து பொருள்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதால் அனைத்து சொற்கள் மூலம் குறிக்கப்படும் தன்மையுடன் உள்ளதாலும், நித்யஸூரிகளின் எஜமானன் என்பதாலும், எப்போதும் சுருக்கம் அடையாத விரிந்த ஞானம் கொண்ட நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருத்தாலும், அவர்களால் கூட இவனுடைய பெருமையை எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதாலும், இப்படியாக அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (மயர்வறமன்னி மனம் வைக்க திருத்தி) "மயர்வற மதிநல மருளினன்", "மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான்" என்று ஸ்வகேவல க்ருபையாலே ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபமான அஜ்ஞாநத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போக்கி, பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து, "சார்ந்த விரு வல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன் பால்மனம் வைக்கத் திருத்தி" என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி இவரோடு பொருந்திக் கிடக்கிற ப்ரபலமான புண்ய பாப ரூப கர்மங்களையும் பாஹ்ய விஷய ருசி வாஸனைகளையும் போக்கி, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்றவளவிலும், தன் சீலத்தைக் காட்டி யிவரை மீட்டு அல்லேனென்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி, தரிசு கிடந்த நிலத்தைச் செய்காலாகத் திருத்துவாரைப் போலே திருத்தி.

விளக்கம் - (மயர்வற மன்னி) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்றும், (1-7-4) – மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய க்ருபையை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு, "தகுந்த ஞானம் பிறக்காமல் இருத்தல், பொருள்களைக் குறித்து தவறாக அறிதல், ஒன்றை மற்றொன்றாக அறிதல்" போன்ற அஜ்ஞானங்களை நம்மாழ்வாரிடமிருந்து வாஸனையுடன் விலக்கி, பக்தியுடன் பொருந்திய ஞானத்தை அல்லது பக்தி ரூபமாகவே உள்ள ஞானத்தை நம்மாழ்வாருக்கு

அளித்து, அவருடைய திருவுள்ளத்தில் தான் எப்போதும் நிலையாக நின்று, (மனம் வைக்க திருத்தி) – திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்று அறுத்துத் தீர்ந்து தன் பால்மனம் வைக்கத் திருத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, பிரிக்க இயலாமல் நம்மாழ்வாருடன் ஒன்றாகப் பிணைந்தபடி உள்ள வலியதான புண்ணிய பாபங்களின் வடிவில் உள்ள கர்மங்களையும், மற்ற உலகவிஷயங்களில் உள்ள ஆசையையும் அவற்றின் வாஸனையுடன் விலக்கி, “நான் மிகவும் தாழ்ந்தவன், தகுதி அற்றவன்” என்று எண்ணியபடி தன்னைவிட்டு விலகிச் செல்ல முயலும் நம்மாழ்வரைத் தனது சீல குணத்தைக் காண்பித்து தன்னிடம் அகப்படுத்தி, “இனி நான் எங்கும் செல்லமாட்டேன், நான் வேறு யாருக்கும் உரியவன் அல்லன்” என்பதற்கு ஏற்ப அவர் தன்னை விட்டு அகலாமல், தனக்காக மட்டுமே வாழ்ந்தபடி, தன்னிடம் மட்டுமே நெஞ்சத்தை வைக்கும்படி, தரிசாகக் கிடந்த நிலத்தை பயிர் விளையும்படிச் செய்பவர்கள் போன்று, இவரைத் திருத்தி.

வ்யாக்யானம் - (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) “மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு”, “நல்கி யென்னைவிடான்”, “மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான்” என்கிறபடியே இவர் இன்னமும் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிசய ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக் கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி இவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயிருக்க,

விளக்கம் - (மறக்கும் என்று நல்கி விடாதே மன்ன) - திருவாய்மொழி (1-10-10) – மறக்கும் என்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு – என்றும், (1-10-8) - நல்கி என்னை விடான் - என்றும், (1-10-10) - மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவர் நம்மை மறந்து விடக்கூடும்” என்று எண்ணியவனாக, எல்லையற்ற ஸ்நேஹத்தை அவரிடம் காண்பித்து, அவரை விடாமல், தனது அழகான திருக்கண்களால் அவரைக் குளிர்ந்து நோக்கியபடி, அவர் தன்னை ஒருநாளும் மறக்க இயலாதபடி, அவருடைய திருவுள்ளத்தில் அசையாத மரம் போன்று நிலையாக அவன் இருக்க.

வ்யாக்யானம் - (அயர்ப்பில் னறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்) “பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்”, “தூயவமுதைப்

பருகிப் பருகியென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்", "எம்பிரானையென் சொல்லி மறப்பனோ" என்று குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே பூமிப் பரப்பையளந்த பரம போக்யமான திருவடிகளை யொருகாலும் விஸ்மரியேன், நிரதிசய போக்யனானவனை நிரந்தரமநுபவித்து ஆச்சர்யமான ஜந்மமடியாக வரும் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப் பெற்றேன், எனக்கு உபகாரகனானவனை எத்தைச் சொல்லி விஸ்மரிப்ப தென்னும்படி, ஸம்சய விபர்யாய விஸ்ம்ருதி கலசாத தத்வ ஜ்ஞாநத்தை யுடையரானவர்.

விளக்கம் - (அயர்ப்பிலன்) - திருவாய்மொழி (1-3-10) - பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன் – என்றும், (1-7-3) – தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வு அறுத்தேன் – என்றும், (1-10-9) - எம்பிரானையென் சொல்லி மறப்பனோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, "நல்லவர்கள் தீயவர்கள் என்றும் ஆராயாமல், இந்த உலகம் முழுவதையும் அளந்த அவனது எல்லையற்ற இனிமையான திருவடிகளை நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். எல்லையற்ற இனிமையாக உள்ளவனை எப்போதும் அநுபவித்தபடி இருந்து, வியப்பான பிறவிகள் எடுக்கக் காரணமாக உள்ள அஜ்ஞானத்தை விலக்கப் பெற்றேன். எனக்கு உபகாரங்கள் பல செய்த அவனை நான் எந்தக் காரணம் கூறி மறப்பேன்", என்பதற்கு ஏற்ப, சந்தேகம் இன்றியும் மறதி இன்றியும் உள்ள உண்மையான ஞானத்தைக் கொண்ட நம்மாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - (சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) "சுடரடி தொழுதெழென் மனனே", "எம்பிரானைத் தொழாய் மட நெஞ்சமே", "நெஞ்சமே நல்லை நல்லை", "மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்", "கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று", "நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்" என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கப்பாரா யென்நெஞ்சே, எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே, நமக்கு உபகாரகனானவனைத் தொழப்பாராய். நெஞ்சே, நீ செய்தபடி மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் ச்ரிய: பதியானவனை விடாதேகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்தபடி கண்டாயே; தொழச் சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச் சொல்லுகிற நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிற்கப் பெறில், அநாதி

காலார்ஜிதமான கர்மம், விஷய ப்ராவண்யம், ப்ரயோஜநாந்தர ச்ரத்தை ஸாதநாந்தர ஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேர விட்டுக்கொடான், நெஞ்சே உனக்கு இப்பரமார்த்தத்தைச் சொன்னேன் என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துபதேசித்து, திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே அநுபவிக்க வொண்ணாமையாலும், "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத" என்கிறபடியே தனியநுபவிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும் பராநர்த்தம் பொறாத பரமக்ருபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாக வேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து,

விளக்கம் – (சுடரடி) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - சுடரடி தொழுதெழென் மனனே – என்றும், (எம்பிரானை) – திருவாய்மொழி (1-10-3) - எம்பிரானைத் தொழாய் மட நெஞ்சமே – என்றும், (விடாது) – திருவாய்மொழி (1-10-4) - நெஞ்சமே நல்லை நல்லை மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய் – என்றும். (கண்டாய்) – திருவாய்மொழி (1-10-5) - கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று - என்றும், (நீயும் நானும்) – திருவாய்மொழி (1-10-6) - நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற தேஜோரூபமான அவனுடைய திருவடிகளில் எப்போதும் கைங்கர்யத்தைச் செய்தபடி இருந்து கரையேற முயற்சிப்பாயாக. எனக்கு அடங்கியபடி உள்ள எனது நெஞ்சமே! நமக்கு எப்போதும் உபகாரகனாக உள்ள அவனை நீ தொழுவதற்கு முனைந்தபடி இருப்பாயாக. எனது நெஞ்சமே! நீ செய்த செயல்கள் மிகவும் நல்லதே ஆகும். "நான் தாழ்ந்தவன்" என்று எண்ணியபடி அவனை விட்டு நான் அகன்றாலும், நீ அந்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை விடாமல் இருப்பாயாக. எனது நெஞ்சமே! எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் அவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வதை நீ கண்டாய் அல்லவோ? "நீ அவனைத் தொழுதபடி இருப்பாயாக" என்று என்னால் கூறலாம்படியுள்ள உள்ள நீயும், உன்னைத் தொழும்படி உரைக்கின்ற நானும், "தாழ்ந்தவன்" என்ற எண்ணம் மேலோங்கி அவனை விட்டு அகலாமல், இது போன்று அவன் அருகில் நிற்கப்பெற்றோம் என்றால், எல்லையற்ற காலமாக நம்மிடம் சேர்ந்தபடி உள்ள கர்மவினைகள், மற்ற உலக விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடு, மற்ற பயன்களை அடைவதில் கைக்கொள்ளும் முயற்சிகள், மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் போன்ற தோஷங்கள் எதுவும் நம்மிடம் சேராமல் அவன் பார்த்துக்கொள்வான். எனது நெஞ்சமே! உனக்கு நான் இத்தகைய

மிகவும் உயர்ந்த ஆழ்பொருளை உரைத்தேன். இப்படியாக நம்மாழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அதற்கு உபதேசம் செய்தார். தொடர்ந்து தானும், தனது திருவுள்ளமுமாகச் சேர்ந்து நின்று பகவத் அனுபவத்தைப் பெற்றார். இப்படிப்பட்ட பகவத் அனுபவத்தை, தான் தனியே நின்று அனுபவிப்பதைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ளதாலும், ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத - இனிமையான ஒன்றைத் தனியே அனுபவிக்கலாகாது - என்பதற்கு ஏற்ப தனியே நின்று அனுபவிக்கவல்லவர் அல்லர் என்பதாலும், அவனோடு உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதே ஆகும் என்பதாலும், மற்றவர்களுடைய கேடு என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத உயர்ந்த கருணை நிறைந்தவர் என்பதாலும், அத்தகைய பகவத் அனுபவமானது இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் கிடைக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். ஆகவே இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி …

வ்யாக்யானம் - (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதய தோஷ குண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பக மந்த்ரமாக உபதேசித்து) வீடுமின் முற்றத்திலே "வீடுமின் முற்றவும்" என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், "மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்று அதினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும், "நீர் நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து" என்று அதினுடைய பரித்யாக க்ரமத்தையும், "வீடுடையான்" என்று உபாதேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும், "எல்லையிலந்நலம்" என்று அவ்வஸ்துவினுடைய குணத்தையும், "வீடு செய்மினே", "இறை சேர்மின்", "இறை பற்று", "திண்கழல் சேர்" என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், "வண்புகழ் நாரணன்" என்று அந்த ஸமர்ப்பண ரூப பஜநத்துக்கு ஆலம்பகமான திருமந்திரத்தோடே யுபதேசித்து,

விளக்கம் - (வீடுமின் என்று த்யாஜ்யம்) - திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ளதான திருவாய்மொழி (1-2-1) – வீடுமின் முற்றவும் – என்பதன் மூலம், கைவிடவேண்டியவற்றின் தன்மைகளையும். (தோஷம்) - திருவாய்மொழி (1-2-2) – மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள் - என்று அவற்றினுடைய அற்பமானதும் உறுதியற்றதும் ஆகிய நிலையையும். (பரித்யாகம்) - திருவாய்மொழி (1-2-3) - நீர் நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து - என்று அவற்றைக் கைவிடும் முறையையும். (உபாதேயம்) – திருவாய்மொழி (1-2-1) – வீடுடையான் – என்று

பற்றத் தக்கதாக உள்ள பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும். (குணம்) – திருவாய்மொழி (1-2-4) - எல்லையில் அந்நலம் - என்று அந்த பகவத் வஸ்துவின் குணத்தையும். (ஸமர்ப்பண க்ரமம்) – திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடு செய்மினே, திருவாய்மொழி (1-2-3) - இறை சேர்மின், திருவாய்மொழி (1-2-5) - இறை பற்று, திருவாய்மொழி (1-2-10) - திண்கழல் சேர் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அப்படிப்பட்ட பகவானிடம் ஆத்மாவை ஒப்படைக்கும் முறையையும். (ஸாலம்பந மந்த்ரமாக) திருவாய்மொழி (1-2-10) - வண் புகழ் நாரணன் – என்று அத்தகைய ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான நமஸ்காரம் செய்வதற்கு உறுப்பாக உள்ள திருமந்த்ரத்தை. (உபதேசித்து) - உபதேசம் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (எளிதாகவவதரித்து) ஆச்ரயிப்பார் "அதீந்த்ரியன்" என்று இறாயாதபடி "பல பிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன்" என்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதார முகத்தாலே அவர்களுக்கு ஸுலபனாய், (பிழைகளை ஸஹித்து) ஆச்ரயண தசையில் ஸுலபனாய் அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே "என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு" என்னும்படி அபராதஸஹனாய், (புரையறக் கலந்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாதவளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தாங்களே அகல்வாரையும் "திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் – தானோருருவனே" என்று தன் குணத்தைக் காட்டி அணுகப் பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் சீலவானாய், (அல்ப ஸந்துஷ்டனாய்) ஆச்ரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலக்குமேயாகிலும் அவனுகக்கும்படி பச்சையிடப் போகாமையாலே ஆச்ரயணமரிது என்னாதபடி இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே "புரிவதுவும் புகைபூவே" என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும் ஸ்வாராதனாய். (அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி) நேர்த்தியில்லையாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னாதபடி அம்ருதத்தையே ஔஷதமாக்குமாபோலே, "தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்று நிரதிசய போக்யனான தன்னுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே, மிகவுமினிதா யிருக்கிறவற்றையே ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாக்கி,

விளக்கம் - (எளிதாக அவதரித்து) - தன்னை வந்தடையும் அடியார்கள், "இவன் நம் கண்களுக்கும் மற்ற இந்த்ரியங்களும் எட்டாதவன்" என்று எண்ணித் தவிக்காதபடி, திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன் – என்பதற்கு ஏற்ப இராமன்,

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

க்ருஷ்ணன் முதலான திருஅவதாரங்கள் மூலம் அவர்கள் தன்னை வந்து அண்டலாம்படி எளியவனாக. (பிழைகளை ஸஹித்து) - தன்னை அவர்கள் வந்து அண்டும்போது அவர்களுக்கு மிகவும் எளியவனாக, அவர்களுடைய குற்றங்களைக் கண்டு அவர்களைக் கைவிடாமல், திருவாய்மொழி (1-4-7) - என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய அபராதங்களைப் பொறுப்பவனாக. (புரையறக் கலந்து) - அவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டு, தான் அவர்களை இகழாமல் உள்ளபோதிலும், அவர்கள் தாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்று எண்ணியபடி தன்னை விட்டு அகல முயற்சித்தால், திருவாய்மொழி (1-5-3) – திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தானோருருவனே – என்பதற்கு ஏற்ப, தனது உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி, அவர்கள் தன்னை அண்டும்படியாகச் செய்து, தான் அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் சீலம் கொண்டவனாக. (அல்ப ஸந்துஷ்டனாய்) - "அடியர்களுடன் அவன் ஒரே நீராகக் கலந்து நின்றாலும் அவன் மகிழும்படியான கைம்மாறு செய்ய இயலாத காரணத்தால் அவனை அடைவது அரிது" என்று நாம் எண்ண வேண்டாதபடியாக, நாம் அளிப்பதைக் கொண்டு மட்டுமே மனநிறைவு அடையவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லாதபடி, அனைத்தும் நிறைந்தவன் என்பதால், திருவாய்மொழி (1-6-1) - புரிவதுவும் புகைபூவே - என்பதற்கு ஏற்ப நம் மூலமாக எதனைப் பெற்றாலும் அதனைக் கொண்டு மகிழும்படியாக, ஆராதனைக்கு மிகவும் எளியவனாக. (அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி) - கைகளில் உள்ள பொருள் சிறந்ததாக இல்லை என்றாலும் தேவைப்படுவதாக உள்ளது போன்று, அமிர்தத்தையே மருந்தாக அளிப்பர்; இதனைப் போன்று திருவாய்மொழி (1-7-3) - தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன் – என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனிமையுடன் கூடியவனாகிய தன்னைப் பற்றுதல் என்பததையே வைத்துக்கொண்டு மிகவும் இனிமையான தன்னையே ஸம்ஸாரம் என்ற நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தாக்கியவனாக.

வ்யாக்யானம் - (நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து) இனிதாயிருக்குமாகிலும், அவன் நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதென்னாதபடி இவர்களைத் தன் நினைவிலே பரிமாறுவித்துக் கொள்ளப் பாராதே, "நீர்புரைவண்ணன்" என்று மேட்டிலே நீரை விரகாலேயேற்றுமாப்போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாம்படி தன்னைச் செவ்வியனாக நியமித்து. (போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து) இப்படியானாலும் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே அஸாத்ம்யமாகப் பரிமாறுமோவென்னாதபடி, "என்னுடைச்

சூழலுளான்" என்று தொடங்கி, "உச்சியுளானே" என்னும்படி ஸாத்மிக்கத் தன்னை யனுபவிப்பித்து. (பக்தி கணனைகளுக்கொக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி யனுபவிக்கைக்கீடாக முகங்காட்டுமளவில் இவன் பக்கல் ப்ரேமாநுகுணமாகவோ செய்வதென்னாதபடி "கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்" என்று பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்குமொக்க வந்து முகங்காட்டும் ஸ்வபாவனான வனுடைய பஜநத்துக்கு. (எளிமையுமினிமையுமுண்டு) எளிதாய் இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய் அருமையாயிருத்தலன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணவிசேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே யெளிதுமாய் இனிதுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து) – "இனிமையானவனாக அவன் உள்ளபோதிலும் அவனுடைய குறிப்பறிந்து செயல் புரிதல் என்பது கடினமாகும்", என்று என்ணவேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடியாக, நம்மைத் தன்னுடைய குறிப்பறிந்து செயலாற்றச் செய்யாமல், திருவாய் (1-8-11) - நீர்புரைவண்ணன் – என்பதற்கு ஏற்ப மேடாக உள்ள பகுதியில் நீரைத் தகுந்த வழியால் ஏற்றுவது போன்று, நம்முடைய ஒழுங்கீனத்தையும் நேர்மையாக மாற்றும்படியாகத் தன்னை நேர்மையாளனாக முன்னிறுத்துபவனாக. (போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து) – "இவ்விதம் ஆனாலும் குளம்பு மூலம் ஏற்பட்ட சிறு குழியில் பெரிய கடலைப் புகுந்த முற்படுவது போன்று, பொறுக்க இயலாத செயலாக அமையுமோ?", என்று எண்ணவேண்டிய அவசியமின்றி, திருவாய்மொழி (1-9-1) – என்னுடைச் சூழலுளான் – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (1-9-10) - உச்சியுளானே - என்பதற்கு ஏற்ப பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக மெதுவாகத் தனது அனுபவத்தை அளிப்பவனாக. (பக்தி கணனைகளுக்கு ஒக்க வரும் அவனுடைய) - "இவ்விதமாக அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கும்போது, நம்மிடம் உள்ள பக்திக்கு ஏற்றபடியோ செய்கிறான்", என்று எண்ண வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி, திருவாய்மொழி (1-10-2) – கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபக்திக்கும் எண்ணிக்கைக்கும் ஒரே போன்று நின்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பிப்பவனாக [இங்கு எண்ணிக்கை என்றால் என்ன? ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணியபடி சென்று, இருபத்து ஆறு என்று எண்ணும்போது, அந்த எண்ணிக்கையால் குறிக்கப்படும் ஈச்வரன் வந்து முகம் காண்பிப்பான் என்று எண்ணுதல்]. (ஸேவைக்கு) - இவ்விதமாக உள்ள அவனை வணங்குவதற்கு, (எளிமையும் இனிமையும் உண்டு) - எளிமையாக இருந்து இனிமை

இல்லாமல் இருத்தல், இனிமையாக இருந்தாலும் அண்டுவதற்கு அரிதாக இருந்தல் என்பது போன்று அல்லாமல், இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து குண சிறப்புக்களையும் உடையவனை அண்டி நிற்கும் செயல் என்பதால், அவன் அத்தகைய வணக்கத்திற்கு எளியவனாகவும் இனிமையானவனாகவும் இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் – "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்", "அமுதிலுமாற்றவினியன்" என்கிறவன் தன்னைப் போலேயாய்த்து ததாச்ரயணமும். ஏவம்பூத பஜநத்தால் பல ஸித்தியிருக்கும்படி யென்னென்னில் (தொழுதால் அரும்பயனாய தரும்) "அவனைத் தொழுதால் வழி நின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும்", "தருமவரும் பயனாய" என்று அவனை பஜித்தால் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் நிச்சேஷமாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநங்களையும் தரும். பஜித்தாலன்றோ தருவது, பஜந விரோதிகளும் குவாலுண்டேயென்னில், (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) "நாளு நின்ற நம் பழமையங் கொடுவினையுடனே மாளும்" என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற அநாதியாய் அதிக்ரூரமான கர்மங்கள் பஜநோபக்ரமத்திலே நசிக்கும். ஆனால் பஜநோபாயமே தென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இரு பசைமல மறவுணர்வு கொண்டு நலஞ் செய்வதென்று) "பிணக்கற" என்று தொடங்கி, "அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்று" என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்ய ஷட் ஸமயத்துக்கும் தன்னில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமார்க்கத்தை யதா நிரூபணம் பண்ணியருளிச் செய்த நிரவதிக வாத்ஸல்ய யுக்தனாய், ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணனான க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகத்தாலே "பக்த்யா த்வதந்யயா சக்ய:" என்றும், "மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத் பராயண:" என்றுமருளிச் செய்த பக்தி மார்க்கத்திலே நின்று,

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-2-1) – பத்துடை அடியவர்க்கெளியவன் – என்றும், (1-6-6) – அமுதிலுமாற்றவினியன் - என்றும் கூறப்படுகின்ற அவனைப் போலே அவனை வணங்குதலும் உள்ளது. இவ்விதமாக உள்ள வணக்கத்தால் என்ன பயன் உள்ளது? (தொழுதால் அரும்பயனாய தரும்) – திருவாய்மொழி (1-6-8) – அவனைத் தொழுதால் வழி நின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும் - என்றும், (1-6-9) - தருமவரும் பயனாய – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனை வணங்கினால் அவனை அடைவதற்கான

தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கி, அழிவற்றதும் பெறுவதற்கு அரியதாக உள்ளதும் ஆகிய பயன்களையும் அளிக்கும். வணங்கினால் மட்டுமே இவை அனைத்தும் கிடைக்கும்; சரி, ஆனால் வணங்குவதற்குப் பல தடைகள் ஏற்படும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) – திருவாய்மொழி (1-3-8) – நாளு நின்ற நம் பழமையங் கொடுவினையுடனே மாளும் – என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஆத்மாவை அன்றாடம் அழிக்கவல்லதான, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள தீவினைகள் அனைத்தும் வணங்குவதற்குத் தொடக்கிய உடனேயே அழியும். சரி, வணங்கத் தொடங்குவதற்கான உபாயம் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அவன் உரைத்த மார்க்கத்தில் நின்று) - திருவாய்மொழி (1-3-8) – திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற - என்று தொடங்கி, (1-3-5) – அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களின் வழி நிற்கும் மதங்களுக்கும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள ஆறு மதங்களுக்கும் இடையே உள்ள பிணக்கு தீரும்விதமாக, வேதமார்க்கத்தை உள்ளது உள்ளபடியே நிரூபணம் செய்யும்விதமாக எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் கொண்டவனும், ஞானம் போன்ற குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் திருத்தேரில் வீற்றிருந்து அர்ஜுனனை ஒரு காரணமாக அமைத்துக் கொண்டு அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பகவத் கீதை மூலமாக கீதை (11- 54) – பக்த்யா த்வதந்யயா சக்ய: – என்னிடம் உள்ள பக்தி மூலம் மட்டுமே அல்லாமல் வேறு எதனாலும் நான் உணரப்பட இயலாதவன் - என்றும், கீதை (9-34) – மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத் பராயண: - என்னிடம் மனம் நிலை பெற்றவனாக, எனது பக்தனாக, என்னை வணங்குபவனாக நின்று என்னை வணங்குவாயக; இப்படியாக மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய சரீரத்தை என்னிடம் ஈடுபடுத்தி, என்னை மட்டுமே அடையத்தக்க புகலிடமாகக் கொண்டு, என்னையே அடைவாயாக - என்றும் அருளிச்செய்த் பக்தி மார்க்கத்தில் நிலை நின்று.

வ்யாக்யானம் - "நும்மிரு பசையறுத்து" என்றும், "மனனகமலமறக்கழுவி" என்றும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து "இவனோ அவர்களோ ஆச்ரயணீயர்" என்கிற ஸம்சயத்தையும் மநஸ்ஸினின்றும் ஸவாஸநமாகப் போக்கி, "அவனுடையுணர்வு கொண்டு" என்று தத் விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு, "நன்றெனநலஞ் செய்வது" என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று. (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) அதாவது ஸர்வேச்வரன்

தமக்கு மயர்வற மதிநலமருளினாப் போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளை யுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தாலென்கை.

விளக்கம் – (இரு பசை மலம் அற) – திருவாய்மொழி (1-3-7) - நும்மிரு பசையறுத்து – என்றும், (1-3-8) – மனனகமலமறக்கழுவி – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற தெய்வங்களுடன் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை விலக்கிக் கொண்டு, "பற்றத்தகுந்தவர்கள் அவனா அல்லது இவர்களா" என்ற ஐயத்தை மனதிலிருந்து அதன் வாசனையுடன் விலக்கி. (உறணர்வு கொண்டு) – திருவாய்மொழி (1-3-5) - அவனுடையுணர்வு கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப அவன் விஷயமான ஞானத்தை அடைந்து. (நலம் செய்வது என்று) – திருவாய்மொழி (1-3-7) - நன்றென நலஞ் செய்வது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் பக்தியுடன் இருப்பீர்களாக என்று, (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) - அதாவது ஸர்வேச்வரன் தனக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளிச்செய்தது போன்று, ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தனது கருணை மூலம், உண்மையானதும் நன்மை அளிக்கவல்லதும் ஆகிய புருஷார்த்தம் குறித்த விஷயத்தில் ஏற்பட்ட அறியாமையை நீக்கி, ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை உபதேசம் செய்து, பகவானை வணங்குதல் என்பதில் ஈடுபடுத்துகிறார்; இதனை முதல் பத்தால் செய்கிறார் என்று கருத்து,

220. [1] சோராத மூவா வேர் முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித் த்ரய த்ரிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாந பலமான வெளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடி வாட, [2] உலராமலாவி சேர்ந்து சிக்கெனப் புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், [3] ஆச்ரயணியனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகல பல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனணைவதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வா தீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி, [5] புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸாதந்துக்காநந்த ரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை [6] மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மை வலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் க்ஷேத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிணகதி சிந்தநாத்யங்க யுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம் பத்தில்.

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அவதாரிகை - இரண்டாம்பத்தால் ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனாலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவர் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணுமென் றாசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே அவஸந்நராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதியையுடையனாய், அந்த ப்ரீதி இவரொருவரளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத் தேட, அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத்வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆச்ரயணீயனான வவனுக்குக் கீழுக்தமான பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, ததநுகுணமான வசந ப்ரத்யக்ஷங்களையும் தர்சிப்பித்து, ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசி பிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும் ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக மோக்ஷ ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதகத்தினுடைய ரஸமும் முன்னாக விதிக்கிற ஸகுண ப்ரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமாக க்ஷேத்ர வாஸாத்யங்கங்களோடே கூட்டுகிறா ரென்கிறார்.

விளக்கம் – இரண்டாம் பத்தில் செய்வது என்ன? அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், முதல் பத்தின் மூலம், தான் அறியாத பலவற்றையும் தனக்கு உணர்த்தப் பெற்ற நம்மாழ்வார், இவ்விதம் அவன் மூலமாக ஞானம் பெற்று, அத்தகைய ஞானத்தின் பலனாகிய மோக்ஷத்தை உடனேயே அடையவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார். ஆனால் அந்த நிலையை அடைய இயலாமல் துக்கம் அடைந்தார். அவருடைய அந்தத் துக்கம் அனைத்தும் தீரும்விதமாக அவன் வந்து இவருடன் கலந்து நின்றான். இந்தச் சேர்க்கையால் அவன் மகிழ்ந்தான். அத்தகைய மகிழ்ச்சியானது இவர் ஒருவருடைய அளவில் மட்டும் நிற்காமல், இவருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அனைவரிடத்திலும் சூழ்ந்து நின்றது. அந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தின் லக்ஷணமாக உள்ள மோக்ஷத்தை இவருக்கு அளிக்க அவன் முன்வந்தான். அத்தகைய மோக்ஷத்தை அவனுடைய எஜமானனாக உள்ள தன்மை மற்றும் தான் அடிமையாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றுக்குத் தகுதியாக உள்ளவிதத்தில்

உறுதியாக்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து, அனைவராலும் அண்டுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள அவனுக்கு, முதற்பத்தில் கூறப்பட்ட பரத்வத்தை நிலைநாட்டுவதாக உள்ள அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தினார். அந்த நிலைக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள வசனங்களையும் காட்சிகளையும் காண்பித்தார். அவனை அண்ட முயல்பவர்களுக்கு மேலும் ஆசை ஏற்படும்விதமாக, கைவிடத்தக்கதான இந்த ஸம்ஸாரத்தின் துக்கம், அடையத்தக்கதான உள்ள மோக்ஷத்தின் ஆனந்தம் மற்றும் ஸம்ஸாரத்தை விலக்குவதற்கு முன்பாக மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உறுப்பாக உள்ள உபாயத்தின் சுவை ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தியபடி, அனைத்து குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்ம உபாஸனையை விதித்து, அதற்கு உதவுவதாக உள்ள தீயவற்றை விலக்குதல் மறும் திவ்யதேசங்களில் வசித்தல் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (சோராத மூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித் த்ரய த்ரிவித காரணமானவன்) "சோராத வெப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதி", "மூவாத்தனி முதலாய்", "எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்", "பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன்" என்று லீலா விபூதியில் ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி குண விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் நித்யவிபூதியில் இச்சா விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும்; அப்ராக்ருதா சிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும்; இப்படி பத்த முக்த நித்ய ரூபமான சித் த்ரயத்துக்கும் ப்ராக்ருதாப்ராக்ருத காலரூபமான அசித் த்ரயத்துக்கும் த்ரிவித காரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன்.

விளக்கம் - (சோராத மூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற) - திருவாய்மொழி (2-1-11) - சோராத வெப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதி - என்றும், (2-8-5) - மூவாத்தனி முதலாய் – என்றும், (2-8-10) - எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய் - என்றும், (2-10-11) - பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படுவதான. (சித் அசித் த்ரய த்ரிவித காரணமானவன்) - இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் தனது ஸங்கல்பம் கொண்டு மட்டுமே ஸ்ருஷ்டிப்பதால் நிமித்தகாரணமாகவும், ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் கூடியதால் உபாதான காரணமாகவும், விநியோகம் கொள்வதற்குத் தகுதியாக உள்ள ஞானம், சக்தி போன்றவற்றுடன்

கூடியுள்ளதால் ஸஹகாரி காரணமாவும்; இப்படியாக பத்தர், முத்தர் மற்றும் நித்யர் என்பதான மூன்று சித் வஸ்துக்களுக்கும்; ப்ராக்ருதம், அப்ராக்ருதம் மற்றும் காலம் என்பதான மூன்று அசித் வஸ்துக்களுக்கும் மூன்றுவிதமான காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (அறியாதனவறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) "அறியாதன அறிவித்த" என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசத தமமாக வறிவிக்க, "அடியை யடைந் துள்ளந்தேறி" என்று அத்தாலே இவருமவனைக் கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாந பலமான ஒளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) "தூமனத்தனனாய்", "மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்" என்று மோக்ஷைகஹேதுதயா பரிசுத்தமான அந்தகரணத்தை யுடையராய், அவனுடைய கல்யாண குண விஷயமான அஜ்ஞாந கந்தமில்லாதபடி கீழில் பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு பலம் மோக்ஷமாகையாலே "களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதிமயமாய், அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்று ப்ராக்ருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ க்லேசங்களும் ஷட்பாவ விகாரங்களும் போய், சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையோமாய், நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடப் பெறுவதெப்போதோவென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில் ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, "வாடி வாடும்" என்று ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட.

விளக்கம் - (அறியாதனவறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) – திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்த - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் அறியாதவையாக இருந்த உண்மையாகவும் நன்மையாகவும் உள்ள புருஷார்த்தங்களை மிகவும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் இவருக்கு உணர்த்தினான். (உள்ளம் தேறி) - இதன் விளைவாக, திருவாய்மொழி (2-6-8) – அடியை யடைந் துள்ளந்தேறி – என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் இவனை அண்டி நின்று உள்ளத்தில் தெளிவு கண்டவராக. (தூமனம் மருளில்) – திருவாய்மொழி (2-7-8) - தூமனத்தனனாய் – என்றும், (2-10-11) - மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மோக்ஷம் என்ற ஒன்றுக்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ள தன்மையின் விளைவால், தூய்மை பெற்ற மனம் கொண்டவராக, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களின் விஷயத்தில்

எந்தவிதமான அறியாமையும் அற்றவராக. (ஜ்ஞாந பலமான ஒளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) - முதல் பத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஞானத்தின் பலன் என்பது மோக்ஷம் என்பதால், திருவாய்மொழி (2-4-1) - களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதிமயமாய், அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலக விஷயங்களை அடைதல் மற்றும் அடைய இயலாமை ஆகிய காரணமாக ஏற்படும் கர்வம் மற்றும் துக்கம் என்பதான ஆறுவிதமான மாற்றங்களும் விலகி, சுத்தஸ்த்வம் என்பதால் எல்லையற்ற தேஜஸ் ரூபமாகவே உள்ள திருமேனியை அடைந்து, நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்பது எந்த நாளிலோ என்று ஏங்கி, அப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்தைப் பெறும் ஆசை காரணமாகத் தேடி, அது உடனே கிட்டாத காரணத்தால், "வாடிவாடும்"என்பதற்கு ஏற்ப ஆதாரம் இழந்த கொடி வாடுவது போன்று வாடினார்.

வ்யாக்யானம் - (உலராமலாவி சேர்ந்து) "உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து" என்கிற தாபமாறும்படி "அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு" என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே செய்து, கமர் பிளந்த தரையிலே நீர் பாய்ச்சுவாரைப் போலே இவரோடே நிரவதிக ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணி, (சிக்கெனப் புகுந்து) "சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி சிக்கென புகுந்தான்" என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல் நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகங்களையு மொருக்காலே வைத்து இனிப்போராதபடி புகுந்து. (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து) "எமர்கீழ் மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறினர்" என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாராந் முக்தராம்படி பண்ணி, அத்தாலே "எமரேழெழு பிறப்பும் கேசவன் தமர் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்று என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவததீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகுகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆச்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம்பந்தி பரம்பரையளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமக்கவனுபரிக்கத் தேடுகிற "நீந்துந்துயரில்லா வீடு", "கெடலில் வீடு", "எம்மாவீடு" என்று

துக்ககந்தரஹிதமாய் அநர்த்த கந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை எனக்கென்று, தரில் அந்த மோக்ஷம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனக்கு மோக்ஷம் தரப்பார்த்ததாகில் "நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை அம்மா அடியேன் வேண்டுவதீதே" என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் ச்யாமமாய் பரம பூஜ்யமாய் பரமபோக்யமான திருவடிகளை சேஷபூதனான என் தலையிலே கொக்குவாயும் படுகண்ணியும் போலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும். சேஷியான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் அபேக்ஷித்துப் பெறுவதிதுவே யென்றும், "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே" என்றும் உபய ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்தவர்,

விளக்கம் - (உலராமல் ஆவிசேர்ந்து) – திருவாய்மொழி (2-4-7) – உள்ளுள் ஆவி உலர்ந்து உலர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப தாபம் ஆறும்விதமாக, திருவாய்மொழி (2-5-1) - அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் இவன் காண்பிக்கும் மயக்கத்தை நம்மாழ்வாரிடமும் காண்பித்தான். வெப்பம் காரணமாக வெடித்த பூமியில் நீரைப் பாய்ச்சுவது போன்று நம்மாழ்வாருடன் எல்லையற்ற சேர்கையைச் செய்தான். (சிக்கெனப் புகுந்து) – திருவாய்மொழி (2-6-2) - சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி சிக்கென புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் சிறிய பொருள் கூட தன்னைவிட்டு அகன்று சென்று துன்பம் அடையாதபடி, தனது ஸங்கல்பத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு மூலமே லோகங்கள் அனைத்தையும் ஒரே நிலையில் வைத்து, இனி இவர் அகலாதபடி இவருள் புகுந்தான். (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து) – திருவாய்மொழி (2-6-7) - எமர்கீழ் மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறினர் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அனைவரையும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எழுப்பி, அவர்களையும் முக்தராக்கினான். இந்த காரணமாக, "திருவாய்மொழி (2-7-1) - எமரேழெழு பிறப்பும் கேசவன் தமர் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடன் பரம்பரையாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ள அனைவரும், என்னுடன் கொண்ட அந்த ஸம்பந்தம் காரணமாக அவனுக்கு அடிமை என்றானார்கள். எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படுகின்ற பகவத் க்ருபை என்னும் பெரும் சதிரைப் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்ற செல்வமானது, ஊற்று மாறாமல் இவ்விதம் பெருகியபடி

உள்ளதே" என்று நம்மாழ்வாரே வியந்து போகும்படியாகச் செய்தான். (உபகரிக்கிற) - இவ்விதம் தன்னுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள பரம்பரை முடிய உள்ளவர்கள் அனைவரையும் சூழ்ந்து நிற்கிற அவனுடைய ப்ரீதியால் தனக்கு அவன் அளிக்கத் தேடுவதாகிய, (நீந்தும்) - திருவாய்மொழி (2-8-2) - நீந்துந்துயரில்லா வீடு - என்பதற்கு ஏற்ப துக்கம் என்பது சிறிதும் இல்லாததாக. (கெடலில்) - திருவாய்மொழி (2-9-11) – கெடலில் வீடு - என்பதற்கு ஏற்ப அழிவற்றதாக. (எம்மா வீட்டை) - திருவாய்மொழி (2-9-1) – எம்மா வீடு - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதங்களிலும் மேன்மையாக உள்ள மோக்ஷத்தை. (உபய அநுகுணம் ஆக்கினவர்) - எனக்கென்று அளிக்க முற்பட்டால், அவ்விதம் அளிக்கப்படுகின்ற மோக்ஷமானது அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியது என்பதால், செல்வம் முதலானவற்றைப் போன்றே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் ஆகிறது; ஆகவே அதனைக் குறித்த பேச்சு கூட எனக்குப் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது எனக்கு மோக்ஷம் அளிக்க முனைந்தால், திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை அம்மா அடியேன் வேண்டுவதீதே - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனாகிய உன்னுடைய உட்புறம் சிவந்தும் வெளிப்புறம் கருமையாகவும் உள்ளதும், உயர்ந்ததாகவும் பூஜிக்கப்பட வேண்டியதும், உயர்ந்த இனிமையானதும் ஆகிய உனது திருவடிகளை, உனது அடிமையாக உள்ள எனது தலை மீது, கொக்கின் வாய் மற்றும் அதற்கு ஏற்ற மீன் போன்று சட்டென்று சேர்க்கவேண்டும். எஜமானனாகிய உன்னிடம், அடிமையாக உள்ள நான், வேண்டி நின்று பெறுவது இதுவே ஆகும் என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே – என்பதன் மூலமும் இவருடைய தன்மைகளுக்கும் ஏற்றபடி உறுதியாக உரைத்தார். இவ்விதம் உரைத்த நம்மாழ்வார் …

வ்யாக்யானம் - (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) ஆச்ரயணீயனானவனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான. (ஸகல பலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனனைவதென்று வெளியிட்டு) "வீடு முதல் முழுதுமாய்" என்று ஸகல பல ப்ரதத்வம், "தேவுமெல்லாப் பொருளும் கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரான்", "ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகள்" என்று ஸர்வகாரணத்வம், "ஆழியம் பள்ளியாரே" என்று லக்ஷணையாலே சேஷசாயித்வம், "பூமகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து" என்று ச்ரிய:பதித்வம்; "கண்ணன்கண்", "கோபால

கோளரியேறு" என்று அவதார ஸௌலப்யம், ஆதிசப்தத்தாலே "தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன்" என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம், "ஏழுலகுங் கொள்ளும்", "வள்ளல் வல்வயிற்றுப் பெருமான்" என்று அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம் என்கிறவிவற்றை, "திண்ணன் வீட்"டிலும்,

விளக்கம் - (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) - அனைவராலும் அண்டி நின்று வணங்கத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, முதற்பத்தில் கூறப்பட்டதான "அனைத்திலும் உயர்ந்தவன்" என்று உயர்ந்த நிலையை நிலை நாட்டுவதாகிய, (ஸகல பல ப்ரதத்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-1) - வீடு முதல் முழுதுமாய் – என்பதன் மூலம் அனைத்துவிதமான பலன்களையும் அளிப்பவனாக இருத்தல். (காரணத்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-8) - தேவுமெல்லாப் பொருளும் கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரான் – என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-9) - ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகள் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல். (சேஷசாயித்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-6) – ஆழியம் பள்ளியாரே – என்ற லக்ஷணை மூலம் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனாக இருத்தல். (ச்ரிய:பதித்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-3) - பூமகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து – என்பதன் மூலம் பெரியபிராட்டியின் நாதனாக இருத்தல். (ஸௌலப்யம்) – திருவாய்மொழி (2-2-1) - கண்ணன்கண் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-2) - கோபால கோளரியேறு - என்றும் கூறுவதன் மூலம் அவதாரங்களில் எளிமையுடன் இருத்தல், "ஸௌலப்யாதி" என்பதில் உள்ள "ஆதி" சப்தம் மூலம் திருவாய்மொழி (2-3-5) - தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன் - என்பதான தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட நிலை மற்றும் திருவாய்மொழி (2-2-7) – ஏழுலகுங்க் கொள்ளும் – என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-7) – வள்ளல் வல்வயிற்றுப் பெருமான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேறு யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்யும் தன்மை ஆகியவற்றுடன் கூடி இருத்தல் முதலானவை கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள பலவும், திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – "அணைவதரவணை மேல்" என்று சேஷசாயித்வம், "பூம்பாவையாகம் புணர்வது" என்று ச்ரிய:பதித்வம், "இருவரவர் முதலும்தானே" என்று காரணத்வம், "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யம், "வீடு முதலாம்" என்று ஸகல பல ப்ரதத்வம், ஆதி சப்தத்தாலே "பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்"

என்று மோக்ஷோபாயத்வம், “ஆனையிடர் கடிந்த” என்கிற ஆபத்ஸகத்வம், “மூவுலகும் காவலோன்" என்கிற ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் என்கிறவிவற்றை “அணைவதரவணையி”லும் ப்ரகாசிப்பித்து.

விளக்கம் - அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (2-8-1) - அணைவதரவணை மேல் - என்பதால் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள தன்மை. திருவாய்மொழி (2-8-1) – பூம்பாவையாகம் புணர்வது - என்பதன் மூலம் பெரியபிராட்டியாரின் நாதனாக இருத்தல். திருவாய்மொழி (2-8-1) – இருவரவர் முதலும்தானே - என்பதன் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல். திருவாய்மொழி (2-8-1) - இணைவனா மெப்பொருட்கும் – என்பதன் மூலம் அவதாரங்களில் ஸௌலப்யத்துடன் இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-1) – வீடு முதலாம் – என்பதன் மூலம் அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல தன்மையுடன் இருத்தல். “ஸௌலப்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்ற பதம் மூலம் திருவாய்மொழி (2-8-1) – பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன் - என்பதான மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-2) – ஆனையிடர் கடிந்த - என்பதன் மூலம் ஆபத்து காலங்களில் துணையாக இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-5) - மூவுலகும் காவலோன் - என்பதன் மூலம் அனைத்தையும் காப்பாற்றும் தன்மையுடன் இருத்தல் போன்றவை கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள பலவும், திருவாய்மொழி (2-8) – அணைவது அரவணை - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “வீடு முதல் முழுதுமாய்” என்று மோக்ஷ ப்ரப்ருத்ய சேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனாயென்கையாலே ஸகல பல ப்ரதத்வத்தையும், “மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க”, “கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த”, “தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்த திசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினான்” என்று காரணத்வத்தையும் “திண்ணன் வீட்”டிலும்; “அணைவதரவணை மேல்” என்றும், “பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்றும், “இணைவனாமெப்பொருட்கும்” என்றும் அடைவே சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யங்களையும், ஆதி சப்தத்தாலே “வீடு முதலாம்” என்று மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தையும், “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பல முந்து சீரில் படிமின்” என்று முமுக்ஷுபாஸ்யத்வத்தையும் “அணைவதரவணையி”லும் வெளியிட்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

டென்னவுமாம். இந்த யோஜனை, இதன் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்ததுக்குச் சேருவது.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (2-2-1) - வீடு முதல் முழுதுமாய் - என்பதன் மூலம் மோக்ஷத்தைத் தவிர்த்து உள்ளதான மற்ற புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன் என்பதால், அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவனாக உள்ள தன்மையுடன் இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-2-5) - மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க - என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-8) - கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த – என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-9) - தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்த திசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினான் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டையும், திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு – என்பதில் கூறினார். திருவாய்மொழி (2-8-1) – அணைவது அரவணை மேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-1) - பூம்பாவையாகம் புணர்வது - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-1) – இணைவனாமெப்பொருட்கும் – என்றும் கூறுவதன் மூலம் முறையே ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள நிலை, மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள தன்மை மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகியவற்றைக் கூறினார். “ஆதி” என்பதன் மூலம் திருவாய்மொழி (2-8-1) – வீடு முதலாம் – என்பதன் மூலம் மோக்ஷத்தை அளிப்பவனாக இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பல முந்து சீரில் படிமின் – என்பதன் மூலம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயமாக இருத்தல் ஆகியவற்றைத் திருவாய்மொழி (2-8) - அணைவது அரவணை - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறினார் எனலாம். இந்தக் கருத்தை இதன் பட்டோலையாக உள்ள நூலில் இவரே அருளிச்செய்தது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - முற்பட்ட யோஜனையில், “ஆழியம் பள்ளியாரே” என்று சேஷசாயித்வம் லக்ஷணையாலே கொள்ளவேண்டுகையும், “வீடு முதலாம்” என்று மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாமென்கிறத்தை ப்ரகரண விருத்தமாம்படி மோக்ஷாதி புருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகச் சொல்லுகையும், ஸகல பலப்ரதத்வம் என்று தொடங்கி இவரெண்ணின வடைவுக்குச் சேர இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் சொல்லப் போகாமையுமாகிற அஸ்வாரஸ்யங்களுமுண்டு.

விளக்கம் - முதலாவதாக அருளிச்செய்த கருத்தில் உள்ளதான திருவாய்மொழி (2-2-6) – ஆழியம் பள்ளியாரே - என்பதற்கு “ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவன்” என்னும்

பொருளை லக்ஷணையாகக் கொள்ளலாம் என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-1) - வீடு முதலாம் – என்பதன் மூலம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக உள்ளவன் என்பதை இந்த இடத்திற்கு முரணாகாதபடி மோக்ஷம் முதலான புருஷார்த்தங்களை அளிப்பவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம் என்றும், அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் என்பது தொடக்கமாக இவர் எண்ணிய கருத்திற்குச் சேரும்விதமாக "திண்ணன் வீடு" மற்றும் "அணைவது அரவணை" ஆகிய இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் உரைக்காமல் விடுதல் போன்ற நயம் இன்மைகள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (கள்வா தீர்த்தனென்று வசந ப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி) "கள்வா" என்கிற பாட்டிலே, "அவதரித்து உன்னுடைய பரத்வம் தெரியாதபடி நின்றாயேயாகிலும் எங்களுக்குக் காரணபூதனான சேஷி நீயே", என்று தேவதாந்தரங்களில் தலைவரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளே தங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கைக்குப் பெரியதிருவடியை மேல் கொண்டு புறப்பட்டால் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிடா நிற்பர்களென்று அவனே ஸர்வஸ்மாத் பரனென்னுமிவ்வர்த்தத்துக்கு தேவதாந்தரங்கள் வசனத்தையும், "தீர்த்தனுலகளந்த" என்கிற பாட்டிலே ஓரஸ்த்ர லாபத்துக்காக புஷ்பாதிகளுங்கொண்டு ருத்ரஸமாராதநம் பண்ணப்புகுகிற அர்ஜுநனைப் பார்த்து, "அந்த புஷ்பங்களை நம் காலிலே பொகடு" என்று க்ருஷ்ணனருளிச் செய்ய, அவனும் தீர்த்த பூதனானவனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணிமாற, "பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ர புஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலிமத்யே பபூவ வீர: க்ருத நிச்சிதார்த்த:" என்கிறபடியே தான் திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களோடு ஸஜாதீயமானவற்றை யன்றிக்கே அவை தன்னையே பாடே பக்கேயன்றிக்கே ருத்ரன் தலைமேலே ஆப்த வாக்யத்தாலன்றிக்கே தானே ப்ரத்யக்ஷித்து, "ஸது பார்த்தோ மஹாமநா:" என்கிறபடியே பேரளவுடையனானவவன் நிர்ணயித்த பரத்வம் மந்தமதிகளாலே இன்றாராயும்படி யிருந்ததோவென்று ப்ரத்யக்ஷத்தையுங் காட்டி

விளக்கம் – (கள்வா என்று வசநம் காட்டி) - திருவாய்மொழி (2-2-10) – கள்வா - என்ற பாசுரத்தில், "திருஅவதாரம் செய்து உன்னுடைய உயர்ந்த தன்மை வெளிப்படாதபடி நீ நின்றாய் என்றாலும் எங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளவன் நீயே", என்று தேவர்களுடைய தலைவர்களாக உள்ள நான்முகன், இந்த்ரன் முதலானவர்கள், தங்களுக்குக் காட்சி

அளிப்பதற்காகக் கருடன் மீது ஏறி புறப்பட்டு வந்தால், அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து உரைப்பார்கள் என்று கூறினார். இதன் மூலம் அனைத்தைக் காட்டிலும் அவனே உயர்ந்தவன் என்று உணர்த்துவதற்கு, தேவர்களுடைய சொற்களைக் காண்பித்தார். (தீர்த்தன் என்று ப்ரத்யக்ஷம் காட்டி) – திருவாய்மொழி (2-8-6) - தீர்த்தன் உலகளந்த – என்ற பாசுரத்தில், ஒரு அஸ்த்ரத்தைப் பெறுவதற்காக மலர்கள் முதலானவை கொண்டு சிவனை ஆராதிக்க முயன்ற அர்ஜுனனிடம், "அந்த மலர்களை எனது திருவடிகளில் சேர்ப்பாயாக" என்று க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ய, அர்ஜுனனும் மிகவும் தூய்மையான க்ருஷ்ணனுடைய அனைத்து லோகங்களையும் அளந்த திருவடிகளில் அந்த மலர்களைச் சமர்ப்பணம் செய்ய, பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ர புஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலிமத்யே பபூவ வீர: க்ருத நிச்சிதார்த்த: - வெற்றியுடன் கூடிய அர்ஜுனன், தான் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் இட்ட மலர்களை சிவனின் முடியில் கண்டான். தான் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பித்த மலர்கள் அல்லாமல் அதனைப் போன்று வேறு மலர்கள் எதும் இன்றி, அவற்றையே ஒன்றுவிடாமல் சிவனுடைய தலை மீது, மற்றவர்கள் கூறக் கேட்காமல், தானே நேரடியாகப் பார்த்து, கீதா பாஷ்யத்தில் ஸது பார்த்தோ மஹாமநா: - உயர்ந்த மனம் கொண்ட அந்த அர்ஜுனன் – என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவனாகிய அர்ஜுனன் உறுதிபட நிர்ணயம் செய்த க்ருஷ்ணனுடைய உயர்ந்த தன்மை என்பது, தாழ்ந்த அறிவு கொண்டவர்களால் இன்று ஆராயும்படி உள்ளதோ என்பதை உரைக்கும்விதமாக ப்ரத்யக்ஷத்தை காண்பித்தார்.

வ்யாக்யானம் - (புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸாதத்துக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை) "புலனைந்து" என்கிற பாட்டிலே ஆச்ரயணத்திலிழிகிறவர்களுக்கு த்யாஜ்யத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில் ப்ராவண்யமும், ஸாதநத்தில் ருசியும் விளையும்படி, "புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி" என்று பரிச்சிந்ந வஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரிய வச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும்; "நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்" என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும், "பலமுந்து சீரில் படிமின்" என்று "ஸுஸுகம் கர்த்தும்" என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பல தசையிற்போலே ஸாதந தசையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம்

முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோ ளென்கையாலே ஸாதகத்தினுடைய ரஸம் முன்னாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வமான மோக்ஷ ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸுர வர்க்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்து போம்படி செற்றவனாகையாலே ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோளென்று விதிக்கிற "தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்" என்று ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாந்தர்கதமான அபஹதபாப்மத்வாதி குணோபாஸநத்தை.

விளக்கம் - (புலன் விதிக்கிற) - திருவாய்மொழி (2-8-4) – புலன் ஐந்து - என்ற பாசுரத்தில் அவனை அண்டி நிற்பவர்களுக்கத் தங்களால் கைவிடத்தக்கதாக உள்ளவற்றின் மீது வெறுப்பும், அடையப்போகும் பேற்றின் மீது ஆழ்ந்த விருப்பமும், உபாயத்தின் மீது ருசியும் ஏற்படும்படியாக, திருவாய்மொழி (2-8-4) - புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி – என்று அளவுபடுத்தப்பட்ட பொருள்களைப் பற்றுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள நிலையைத் தவிர்ந்து என்கிறார்; ஆகவே அற்பமானவை மற்றும் நிலையற்றவை என்பது போன்ற தோஷங்களால் மூடப்பட்டபடி உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தின் துக்கத்தை உரைத்தார். திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலம் அந்தம் இல்லதோர் நாடு – என்று கூறுவதன் மூலம், நன்மைக்கு எல்லை என்பதே இல்லாமல் உள்ளதான பரமபதத்தில் புகுவீர் என்பதால், மோக்ஷத்தின் ஆனந்தத்தைக் கூறினார். திருவாய்மொழி (2-8-4) – பலமுந்துசீரில் படிமின் – என்று, கீதை (9-2) – ஸுஸுகம் கர்த்தும் - செய்வதற்குச் சுகமாக இருக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணப்படுகின்ற விஷயத்தின் இனிமை காரணமாக, பேற்றின் நிலையைப் போன்றே உபாயநிலையிலும் இனிமையாக உள்ளதால் பலன் முன்பே வெளிப்படுவதாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களில் ஆசை கொள்வீர்களாக என்று கூறுகிறார்; ஆகவே உபாயத்தை முன்னிறுத்தி அடையவேண்டும் என்று வேண்டியபடி உள்ளவர்கள், அஸுரர்களுடைய கூட்டமானது தடுமாறி முடிந்து போகும்படியாக அழித்தவன் என்பதால் எப்போதும் ஏற்படவுள்ள தடைகள் அனைத்தையும் மிகவும் எளிதாக நீக்கவல்லவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டபடி இருப்பீர்களாக என்று விதிக்கப்படுவதான, (அந்தர்குண உபாஸனத்தை) – தைத்திரீயம் - தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம் - ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ளவையே உபாஸிக்கத்தக்கவை - என்று ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் காணப்படுகின்ற பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்ற குணங்களுடைய உபாஸனத்தை.

வ்யாக்யானம் - (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மை வலம் சூதுஞ் செய்து இளமை கெடாமல்) "சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதித்து திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்கி", "வல்வினை மூழ்கி", "நரகழுந்தி", "கீழ்மை செய்து", "வலங்கழித்து", "சூதென்று களவும் சூதும் செய்து", "கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்" என்று உபாஸந விரோதியான இதர விஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடு பூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித் தரைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ் போக்கி பச்யதோஹரனாய் க்ருத்ரிமனாய் பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே. (செய்யும் க்ஷேத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாத்யங்க யுக்தமாக்குகிறா ரிரண்டாம் பத்தில்) அதாவது, "பால்ய ஏவ சரேத் தர்மம்" என்றும், "தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதே ச்ரேயஸே ஸதா" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பால்யத்திலே கர்த்தவ்யமான "மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே", "போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே" என்கிற க்ஷேத்ர வாஸம், "பதியது வேத்தி" என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் "தொழக் கருதுவதே" என்கிற அஞ்ஜலி, "வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே" என்கிற ப்ரதக்ஷிணம், "நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே" என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சேர்க்கிறார் இரண்டாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (மதித்து) – திருவாய்மொழி (2-10-2) - சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதித்து, (பெருக்கி) - திருவாய்மொழி (2-10-2) - திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்கி, (மூழ்கி) - திருவாய்மொழி (2-10-9) – வல்வினை மூழ்கி, (அழுந்தி) – திருவாய்மொழி (2-10-7) – நரகு அழுந்தி, (கீழ்மை) – திருவாய்மொழி (2-10-6) – கீழ்மை செய்து, (வலம்) - திருவாய்மொழி (2-10-8) – வலம் கழித்து, (சூதும் செய்து) - திருவாய்மொழி (2-10-10) - சூது என்று களவும் செய்து, (இளமை கெடாமல்) - திருவாய்மொழி (2-10-1) – கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம் - என்று உபாஸனைகள் செய்வதற்குத் தடையாக உள்ள மற்ற விஷயங்கள் மீது கொள்ளும் ஈடுபாட்டை அதிகரித்து, அதன் விளைவாக பாபங்கள் பலவற்றையும் மேன்மேலும் வளர்த்துக்கொண்டு, அவற்றில் மறுபடியும் மூழ்கியபடி இருந்து பல தாழ்வுகளையும் செய்து, அடையவேண்டிய பலனைப் பாழாக்கிக் கொண்டு, கள்வனாகவும் வஞ்சகனாகவும் நின்று, இளமைக்காலத்தை வீணடிக்காமல். (செய்யும்) – பால்ய ஏவ சரேத் தர்மம் - இளமையிலேயே தர்மம் செய்தல் வேண்டும் - என்றும், தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதே ச்ரேயஸே ஸதா - ஆகவே விவேகம் உள்ளவன்

இளமையிலேயே கீர்த்தியைப் பெற முயல வேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இளமைப் பருவத்திலேயே செய்யத்தக்கதாக உள்ள திருவாய்மொழி (2-10-1) - மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-10) - போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள திவ்யதேசத்தில் வசித்தல், திருவாய்மொழி (2-10-2) – பதியது வேத்தி - என்பதான ஸங்கீர்த்தனம், திருவாய்மொழி (2-10-9) - தொழக் கருதுவதே – என்பதான வணக்கம் செய்தல், திருவாய்மொழி (2-10-8) – வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே - என்பதான ப்ரதக்ஷிணம் செய்தல், திருவாய்மொழி (2-10-6) - நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே - என்பதான மோக்ஷ மார்க்கத்தை எப்போதும் சிந்தித்தல் ஆகிய இவை உள்ளிட்ட உபாஸன அங்கங்களுடன் இரண்டாம் பதத்தில் இணைக்கிறார்.

221. [1] முழுதுமாய் எங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனாம் ஸர்வ வ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும், (2) நீ தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும், [3] ஊனமில் மோக்ஷ பலமான முடிச்சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து, [4] சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குதித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகளத் தம்மடியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்யம் வளர, [5] பைகொள் பாம்பு போலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமறப் பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோக க்ருத்தாய், [6] குறைமுட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர், செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனா மென்றவை பரத்வமாம்படி, [7] அவனாகும் ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னாகவே கொள்ளும், கவி சொல்லவம்மினென்று, [8] முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்.

அவதாரிகை - மூன்றாம் பத்தால், "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்" என்கிறபடியே கார்யபூத சேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனா

யிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன், கீழில் பத்தில் இவருபயாநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப் பண்ணுவிக்க; இவருமநுபவித்துத் தரித்து அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரகாஷத்தாலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசா நுகுணமாக அவன் காட்டிக் கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் பேசி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்தி லெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிரூபகமான பகவத் வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஒன்றின் வ்ருத்தியை ஒன்றாசைப்படும்படி சேதந ஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனி யநுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய் அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத் ஸ்தோத்திரத்துக்கு அர்ஹகரணருமாய், பகவதநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்த யுக்தரானவர்,

விளக்கம் – தைத்திரீயத்தில் – தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் - அவை அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றுள் புகுந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கார்யங்களாக உள்ள அனைத்து சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகியவற்றை வ்யாபித்து நின்று, அவற்றுடைய தோஷங்கள் ஏதும் தன்னைத் தீண்டாதவனாக உள்ளதால், அனைத்திலும் பரவி நிற்கும் ஸர்வேச்வரன், கடந்த பத்தில், “அவனும் நம்மாழ்வாராகிய தானும்” என்று இருவருடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடைய விதத்தில் நம்மாழ்வார் அறுதியிட்ட மோக்ஷத்தின் பலனாகிய தன்னுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியை அவர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான்; அதனை இவரும் அனுபவித்தார்; அதன் மூலம் உயிர் தாங்கும் நிலையில் நின்றார். அத்தகைய அனுபவத்தின் விளைவாக இவருக்கு ஏற்பட்ட அளவு கடந்த ப்ரீதி காரணமாக, அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று மிகுந்த ஆசை கொண்டார். அத்தகைய ஆர்வத்திற்கு ஏற்புடைய விதத்தில் ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் காட்டிக் கொடுத்த, “அனைவருக்கும் ஆத்மாவாக ஸர்வேச்வரனாகிய தானே உள்ள நிலை” என்பதைக் குறித்து உரைத்தார். அதன் வினைவாக ஏற்பட்ட ப்ரீதியால் மிகுந்த உகளிப்பு அடைந்தார். அத்தகைய ப்ரீதியானது ஸர்வேச்வரன் அளவில் மட்டுமே நின்றுவிடாமல், பாகவதர்களுக்கு அடிமை செய்தல் என்ற எல்லைவரை நீண்டது. அத்தகைய பாகவதர்கள் “இன்ன தன்மை கொண்டவர்கள்” என்பதை நிரூபிப்பதாகிய “எப்போதும் பகவானை

எண்ணியபடி இருத்தல்" என்பதன் மூலம் வெளிப்படுவதான, பகவானின் வேறுபட்ட சிறப்பைக் கூறுதல் என்ற காரணத்தால், தன்னுடைய ஒரு இந்த்ரியம் செய்யும் செயலை மற்றொரு இந்த்ரியம் செய்வதற்கு ஆசை கொள்ளும்படியாக, சேதநர்களின் தன்மையை அடைந்த தனது இந்த்ரியங்களும் தானும் தனித்தனியாக அவனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார். ஸர்வேச்வரன் அல்லாது வேறு யாரையும் துதிக்கும் தகுதி அற்றபடி உள்ள இந்த்ரியங்களைக் கொண்டவராகவும், அது மட்டும் அல்லாமல் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே துதிப்பதற்காக தகுதி கொண்ட இந்திரியங்களைக் கொண்டவராகவும் இருந்தார்.

வ்யாக்யானம் – "புண்டரீகாக்ஷனாய் ஸூரிஸேவ்யனானவனை, நம்மாலாச்ரயிக்கப் போமோ" என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக்கை வாங்காமல் மேல் விழுந்தாச்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத்தாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌலப்யம் பரத்வ ஸ்தாநீயமாம்படி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை யுபதேசித்து, அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை ப்ராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதர ஸ்தோத்ரத்திலே தாழவிழிகை நிஷ்ப்ரயோஜநம்; ஆன பின்பு நீங்கள், ஸகலபல ப்ரதனுமாய் ஸாம்யாபத்தி ப்ரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமானவடிமையைச் செய்யுங்கோளென்று நிஹீந வ்ருத்தியான இதர ஸேவையை நிவர்த்திப்பித்து, தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாம் பத்தில், "தாமரைமலர் போன்று அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் வணங்கப்படுபவனும் ஆகிய அவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா?" என்று இந்த ஸம்ஸாரிகள் அச்சம் கொண்டு பின்வாங்காமல், அவனை வணக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே முதல் இரண்டு பத்துக்களில் உபதேசித்த அவதாரத்தின் ஸௌலப்யம் என்பது மிகவும் உயர்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது என்பதை உணர்த்தும்விதமாக அவதாரத்தின் எளிமையை உபதேசித்தார். மேலும், "அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரமபதத்தை அடையும்படிச் செய்யும் பகவானை அல்லாமல் மற்ற விஷயக்களின் ஈடுபட்டு அவர்களைத் தொழுதபடி இருத்தல் என்பது பயனற்றது. ஆகவே அனைத்து பயன்களையும் அளிப்பவனும், தன்னைப் போன்றே ஸ்வரூபம் பெறுவதற்கு அருள் செய்பவனும் ஆகிய அவன் விஷயத்தில் சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்வீர்களாக", என்று மற்றவர்கள் குறித்துச் செய்யப்படுவதான

தாழ்ந்த செயல்களை விலக்கி, தனது செய்கையான சொற்கள் மூலமான கைங்கர்யம் என்பதில் அவர்களை ஈடுபடுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (முழுது மாயெங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனாம் ஸர்வவ்யாபகன்) "முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்", "ஏழ்ச்சிக் கோடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்", "எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற", "அளவுடை யைம்புலன்க ளறியா வகையா லருவாகி நிற்கும்", " யாவையும் யாவரும் தானா யவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்" என்று தேசகால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி கார்ய பூத ஸகல சேதநா சேதங்களையும் வ்யாபித்து, "அநச்நந்நந்யோ அபி சாகசீதி" என்கிறபடியே தத்கத தோஷை ரஸம் ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாலே வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன். (தீர்ந்த வடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும்) "தீர்ந்த வடியவர் தம்மை" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாக அத்யவஸித்த ஆச்ரிதரை "சன்மசன்மாந்தரங்காத் தடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளுமப்பன்" என்று ஐந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்திலே கொண்டு போய், ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதியாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொள்ளும் சேஷியான தன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கும்.

விளக்கம் - (முழுவதுமாய்) – திருவாய்மொழி (3-1-8) - முழுதுமாய் முழுதியன்றாய் – என்றும், (எங்கணும்) - திருவாய்மொழி (3-2-4) - ஏழ்ச்சிக் கோடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய் - என்றும், (ஒழிவற) - திருவாய்மொழி (3-2-7) - எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற - என்றும், (அருவாகி நின்று) - திருவாய்மொழி (3-10-10) - அளவுடை யைம்புலன்க ளறியா வகையா லருவாகி நிற்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இடம், காலம், பொருள் ஆகிய மூன்றாலும் அளவுபடுத்தி அறிய இயலாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அனைத்து சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றில் வ்யாபித்து நின்று. (நோய்விலனாம் ஸர்வ வ்யாபகன்) - திருவாய்மொழி (3-4-10) - யாவையும் யாவரும் தானா யவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன் – என்றும், கட உபநிஷத் - அநச்நந்நந்யோ அபி சாகசீதி – இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அவன் ப்ரகாசித்தபடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவை அனைத்தின் தோஷங்களும் தன்னை தீண்டாதவிதத்தில் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரன். (தீர்ந்த வடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன்

படிக்கும்) - திருவாய்மொழி (3-5-11) - தீர்ந்த வடியவர் தம்மை - என்பதற்கு ஏற்ப, அடைகின்ற பேறு மற்றும் அந்தப் பேறறை அடையும்படிச் செய்யும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்று உறுதியாக எண்ணியபடி உள்ள தனது அடியார்களை, திருவாய்மொழி (3-7-7) - சன்மசன்மாந்தரங்காத் தடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளுமப்பன் – என்பதற்கு ஏற்ப தொடர்ந்து வருகின்ற பிறைகளில் செல்லாதபடிக் காப்பாற்றி, இப்போது எடுத்துள்ள இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சென்று, தனது ஸ்வருபத்தை அடைகின்ற நிலையை அளித்து, தனது திருவடிகளுக்கு அணை போன்றுள்ளதாக அவர்களை தனது திருவடிகளின் கீழ் சேர்த்துக் கொண்டு நிற்கும் எஜமனனாகிய இத்தகைய வள்ளல் தன்மைக்கும்.

வ்யாக்யானம் - [2] (நீ தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி யலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும்) “அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்”, “பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்”, “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை”, “வினையியல் பிறப்பழுந்தி”, “கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்தலமருகின்றேன்” என்று ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீ தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே, நான் அதின் வழியே போய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டு, குணத்ரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக்கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்மமடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி; என்னாலடியறுக்கவும், அடிகாணவு மொண்ணாதே, புகுரவழி தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணாதே கூப்பிட்டலமாவா நின்றேன். “வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து”, “தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து” என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்ந நிவர்த்தியமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல் வேரற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப் போகட்டு, “எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்”, “எங்கு வந்தணுகிற்பன்”, “எங்கினித் தலைப் பெய்வன்” என்று நானுன்னைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை

யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்டுகை யென்றொரு பொருளுண்டோவென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து; அதிலுண்டான அருசியோடே "காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல்" என்று பகவத்குணாநுபவத்தோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான சேஷ பூதரான தம்முடைய ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவர்படிக்கும் தகுதியாக "வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்" என்றீச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற.

விளக்கம் - (நீ தந்த) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டியின்போது உன்னை வந்தடைவதற்கு ஏற்றபடியாக நீ எனக்கு அளித்த சரீரத்தைக் கொண்டு உன்னைப் பெறுவதற்கு முயலாமல், நான் அந்தச் சரீரம் மூலமாக எனக்குப் பல தீமைகளை வரவழைத்துக் கொண்டு. (மா மாய) – திருவாய்மொழி (3-2-2) - பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான் - என்பதற்கு ஏற்ப மூன்று குணங்களுடைய வேறுபாடு காரணமாகப் பலவகையாக உள்ளதும், தாண்ட இயலாதபடி உள்ளதும் ஆகிய ப்ரக்ருதியின் செயல்களாக உள்ள தேவர்கள் முதலான சரீரங்களில் புகுந்து. (புணர்வினை) - திருவாய்மொழி (3-2-3) - பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தகைய தாழ்ந்த சரீரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதும், ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்ததும், திருவாய்மொழி (3-2-7) - வினையியல் பிறப்பழுந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கர்மங்களின் விளைவாக மீண்டும் பாபங்களில் சென்று சேர்ப்பதாக ஆழமாக அழுந்தி, (அலமருகின்றேன்) - திருவாய்மொழி (3-2-9) - கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்தலமருகின்றேன் - எனபதற்கு ஏற்ப என்னால் வேரை அறுக்க இயலாமலும், அதன் வேர் எது என்று காண இயலாமலும், இத்தகைய நிலையில் உள்ளே வருவதற்கான வழியை மட்டுமே அறிந்து, இதிலிருந்து வெளியேற வழி அறியாமல் உள்ளதான பாபங்கள் நிறைந்த குழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நின்று, உன்னை வந்தடைவதற்கு ஏற்ற வழியை அறியாமல், உன்னை அழைத்தபடி திகைத்து நின்றேன். (வேர் அற அரிந்து) – திருவாய்மொழி (3-2-1) - வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து – என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-2) - தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதும், அளவிட்டு அறிய இயலாததும், நம்முடைய முயற்சியால் விலக்க இயலாததும், அனைவரும் அறிந்ததும் ஆகிய

பாபங்களுடைய சங்கிலியை, அவை மீண்டும் துளிர்க்காமல் அறுத்து. (எந்நாள் எங்கு வந்து தலைப்பெய்வன் என்று) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன் – என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-5) - எங்கு வந்தணுகிற்பன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித் தலைப் பெய்வன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான் உன்னை எந்த நாளில் வந்து அடைவேன் என்று அந்த நாளைக் குறித்து உறுதியாக உரைக்கவேண்டும்; நான் உன்னை எங்கே வந்து அடைவேன், இனி நான் சென்று அடைவதற்கு ஏற்ப ஒரு இடம் உள்ளதோ என்று பலவிதமான சரீரத்தின் ஸம்பந்தத்தை எண்ணி மனம் நொந்து, அதில் ஏற்பட்ட வெறுப்புடன். (கழித்துப்புகும் நம் காதலுக்கும்) - திருவாய்மொழி (3-9-8) – காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் குணங்களை அனுபவித்தபடி காலத்தைக் கழித்து, இந்தச் சரீரத்தை விட்டு நீங்கி, அவனுடைய திருவடிகளின் கீழே புகவேண்டும் என்பதாக உள்ள அடியாரான தனது ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாக) - இப்படியாக இருவருடைய நிலைக்கு ஏற்றவிதத்தில். (கண்டு கொள் என்னும்) – திருவாய்மொழி (3-9-9) – வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஈச்வரன் காண்பித்துத் தருகின்ற.

வ்யாக்யானம் - [3] (ஊனமில் மோக்ஷபலமான முடிச்சோதியில நுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) "ஊனமில் மோக்க மென்கோ" என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தி லன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய், ஸ்வரூபாநு ரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு பலம் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களாகையாலே, "முடிச்சோதி" என்கிற திருவாய்மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்த நுபவிக்க வொண்ணாமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபந்தருமென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்தமாக்க, அவ்வநுபவத்தாலே "பெற்றது நீடுயிரே" என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று.

விளக்கம் – (ஊனமில் மோக்ஷபலமான) – திருவாய்மொழி (3-4-7) - ஊனமில் மோக்க மென்கோ - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய சரீரமாக உள்ள ஆத்ம அனுபவம் என்பது மட்டும் அல்லாமல், அந்தச் சரீரத்தின் உயிராக நிற்கும் அவன்வரை சென்று அனுபவிப்பதன் விளைவாகச் சிறிதும் குறைவு அற்றதாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக இரண்டாவது பத்தில் உறுதிபட உரைக்கப்பட்டதும், உயர்ந்த புருஷார்த்த

லக்ஷணத்தைக் கொண்ட மோக்ஷத்தின் பலனாக உள்ளதும் ஆகிய பகவத் அனுபவம் மற்றும் கைங்கர்யங்கள் என்பவையாக உள்ளதால், (முடிச்சோதி அனுபவத்தாலே) - திருவாய்மொழி (3-1-1) – முடிச்சோதி - என்ற திருவாய்மொழியில் அவனுடைய வடிவழகு மற்றும் ஆபரணங்களுடன் சேர்ந்த அழகு ஆகியவற்றையும் அனுபவித்து. (நித்யவஸ்து நீடு பெற்று) – அவற்றை அளவுப்படுத்தி அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ளதால், இத்தகைய நிலையானது தனது இந்த்ரியங்களில் உள்ள குறைவு காரணமாக ஏற்பட்டது என்று எண்ணி இவர் வருத்தப்பட்டு நின்றார். அப்போது ஈச்வரன் ஆழ்வாரிடம், "இத்தகைய நிலையானது நம்முடைய மேம்பட்ட வேறுபாடு காரணமாக உள்ளதாகும்", என்று உரைத்து அவருடைய வருத்தத்தை விலக்கினான். அந்த அனுபவம் காரணமாக ஆழ்வாரும் திருவாய்மொழி (3-2-10) - பெற்றது நீடுயிரே – என்று நித்யமாக உள்ள ஆத்மாவின் இருப்பை அடைந்தவராக.

வ்யாக்யானம் - (அவச்சேதமற்ற வடிமை செய்ய வேண்டும்படி) ஸத்தாகார்யமும் பலிக்க வேண்டுகையாலே "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தாலே. (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக்கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி, அவன் காட்டிக் கொடுத்த ஸர்வாத்ம பாவத்தை "புகழுநல்லொருவனிலே", பூதங்கள் பௌதிகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸவத் பதார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள் ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய், இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனா யிருக்கிறபடியைப் பேசி அவ்வநுபவத்தாலே ப்ரீதராய்.

விளக்கம் – (அவச்சேதமற்ற வடிமை செய்ய வேண்டும்படி) - உயிர் தரித்திருப்பதற்கான செயலும் நிறைவேறவேண்டும் என்பதால், திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் - என்று இன்ன இடம், இன்ன காலம், இன்ன நிலை, இன்ன கைங்கர்யம் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைகளுக்குள் அடங்காதபடியாக, அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து காலங்களிலும்

அனைத்து நிலைகளிலும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று ஏற்பட்ட ஆசை காரணமாக. (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) - அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்ய வேண்டும் என்பதான தனது பாரிப்புக்கு ஏற்றபடி தன்னை அடிமையாகக் கொள்ளும்படியாக விண்ணப்பித்து, அவன் காண்பித்துக் கொடுத்ததான "அனைத்து சேதன அசேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல்" என்ற தன்மையைத் திருவாய்மொழி (3-4) – புகழும் நல் ஒருவனில் - என்பதில் பஞ்சபூதங்கள், மற்ற பொருள்கள், ஒளியுடன் கூடிய மாணிக்கம், இசை போன்று ஓசைகள், மோக்ஷம் முதலான புருஷார்த்தங்கள், உலகில் முதன்மையானவராக உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்கள், இவை அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் முதலான அனைத்தையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவனாகவும், இவை அனைத்திலும் அவற்றுடைய தோஷங்கள் ஏதும் தன்னை வந்து தீண்டாதபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற நிலையை உரைத்து, அந்த அனுபவத்தால் ப்ரீதி அடைந்தவராக.

வ்யாக்யானம் - [4] (சொல்லிப்பாடி யேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதிகள்) "எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி", "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி", "முனிவின்றியேத்தி", "பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றி", "எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்", "ஏத்திக் குனிப்பார்", "தடுகுட்டமாய்", "கும்பிடு நட்டமிட்டாடி", "உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி", "நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே" என்று வாசிக காயிக மாநஸ வ்யாபாரங்களாலே களிக்கும்படி அந்த ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் செல்ல, (தம்மடி யாரென்ன உடன் கூடும் ஸாத்யம் வளர) இப்படியுண்டான ப்ரீதி அவனளவில் பர்யவஸியாதே, "தம்மடியாரடியார் தமக்கடியா ரடியார் தம்மடியாரடி யோங்களே" என்று ததீய சேஷத்வத்தி னெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் நமக்குத்தேச்ய ரென்னும்படி, "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்று கீழ்ப்பத்தில் ப்ரார்த்தித்த ஸாத்யம் அவர்களோடே கூடி அவனை யனுபவிக்குமளவன்றிக்கே அவனடியாருடைய சேஷத்வத்தி னெல்லையளவும் செல்ல வளர.

விளக்கம் – (சொல்லி) – திருவாய்மொழி (3-5-1) – எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி – என்றும், (பாடி) - திருவாய்மொழி (3-5-2) – பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி – என்றும், (ஏத்தி) -

திருவாய்மொழி (3-5-6) – முனிவின்றி ஏத்தி – என்றும், (பிதற்றி) - திருவாய்மொழி (3-5-8) - பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றி - என்றும், (எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளி) - திருவாய்மொழி (3-5-1) - எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் - என்றும், (குனித்து) - திருவாய்மொழி (3-5-6) – ஏத்திக் குனிப்பார் – என்றும், (தடுகுட்டம்) - திருவாய்மொழி (3-5-3) – தடுகுட்டமாய், (கும்பிடு நட்டமிட்டு) - திருவாய்மொழி (3-5-4) – கும்பிடு நட்டமிட்டாடி - என்றும், (சிரிக்க) - திருவாய்மொழி (3-5-3) – உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி - என்றும், (குழைந்து நையும் ப்ரீதிகள்) - திருவாய்மொழி (3-5-7) – நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாக்கு, மனம் மற்றும் சரீரம் ஆகியவற்றின் செய்கைகள் மூலம் களித்திருக்கும்படியாக அந்த ப்ரீதியானது வளர்ந்தபடி இருக்க. (தம்மடி யாரென்ன உடன் கூடும் ஸாத்யம் வளர) - இவ்விதம் உண்டான ப்ரீதியானது அவன் வரை சென்று நின்று விடாமல், திருவாய்மொழி (3-7-10) – தம் அடியார் அடியார் தமக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியோங்களே – என்பதற்கு ஏற்ப, "அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமையாக நிற்பது என்ற எல்லையில் நிற்பவர்களே நம்மால் ஏற்கப்படவேண்டியவர்கள்" என்பது வெளிப்படும்படியாக, திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலொ – என்று இரண்டாம் பத்தில் ப்ரார்த்தனை செய்த பேறானது, அவர்களுடன் சேர்ந்து நின்று அவனை அனுபவித்தல் என்பதுடன் மட்டும் நிற்காமல், அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமை செய்தல் என்ற எல்லைவரை வளர்ந்தபடி உள்ளபோது.

வ்யாக்யானம் – [5] (பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமற) "பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே" என்று அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வ ப்ரகாசகமான படுக்கையாயிருக்கும் திருவநந்தாழ்வான், "சக்ஷுச்ச்ரவா" என்கிறபடியே ஒரு கரணத்தாலே கரணாந்தர வ்ருத்தியையும் கொள்ளுமாபோலே, "நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்த வென் தஞ்சனே", "வாசகமே யேத்தவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே", "கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை", "கண்களால் காணவருங்கொல்" இத்யாதிகளாலே வாக் பாணி சக்ஷுச் ச்ரோத்ரங்களான இந்திரியங்கள் மநோ வாக் பாணி சக்ஷுர் வ்ருத்திகளை யாசைப்படும்படி யாகையாலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை யநுபவிக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயையுடையராய். (பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோக க்ருத்தாய்) "வாய்கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேனல்லேன்" என்று இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய், "ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான்

கவியாயினேற்கு" என்று ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முகத்தாலே தம்முடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணின ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே, "அஹம் ச்லோக க்ருத் அஹம் ச்லோக க்ருத்" என்கிற உபநிஷத்தின்படியே கவிபாடுமவருமாய்.

விளக்கம் - (பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமற) - திருவாய்மொழி (3-8-4) - பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளவன் எனபதை வெளிப்படுத்தும்படியான படுக்கையாக உள்ள ஆதிசேஷன், சக்ஷுச்ச்ரவா – கண்களையே காதுகளாக – என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு இந்த்ரியம் மூலம் மற்றொரு இந்த்ரியத்தின் செயல்ளைச் செய்வது போன்று, திருவாய்மொழி (3-8-2) - நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்த வென் தஞ்சனே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-8-3) – வாசகமே யேத்தவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே – என்றும், திருவாய்மொழி (3-8-4) - கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை - என்றும், திருவாய்மொழி (3-8-5) - கண்களால் காணவருங்கொல் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் வாக்கின் செயலை மனமும், கைகளின் செயலை வாக்கும், கண்களின் செயலைக் கைகளும், காதுகளின் செயலைக் கண்களும் செய்ய விரும்புவதால், இந்த்ரியங்களுடைய செயல்பாடுகள் எந்த விதிமுறைகளுக்கும் உட்படாமல் அவனை அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற பெருந்தாகம் மட்டுமே கொண்டவராக. (பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோக க்ருத்தாய்) - திருவாய்மொழி (3-9-9) - வாய்கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேனல்லேன் - என்று மற்ற எதனைக் குறித்தும் கவிப்பாடுவதற்கான தகுதி அற்ற இந்த்ரியங்களைக் கொண்டவராக, திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த செயல் மூலமாக தான் கரையேறுவதற்கான செயல்களைச் செய்த ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில், அஹம் ச்லோக க்ருத் அஹம் ச்லோக க்ருத் - நான் கவி பாடுபவன், நான் கவி பாடுபவன் - என்றுள்ள உபநிஷத் வாக்கியத்தின்படி கவி பாடுபவராக.

வ்யாக்யானம் - [6] (குறை முட்டுப்பாவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு காடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர்) தேச விசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென்கிற குறைவில்லை, இவ்வநுபவத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை, அவன் விஷயத்திலேயான பின்பு ஏகதேசமும் என் மநஸ்ஸில் துக்கமில்லை, வகுத்த சேஷியென்று பற்றுகையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, ருசி முன்னாக தேசவிசேஷ

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ப்ராப்தி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புத்ரர்களைப்போலே மீளில் செய்வதென்னென்கிற துக்கமில்லை, இங்கே அவன் குணங்களை நெருங்க புஜித்தவெனக்கு பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றிலே னென்கிற துக்கமில்லை, இது அவன் லீலா விபூதியென்றறிந்தவெனக்கு இனி லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தி யுக்தனானவனைப் பற்றின வெனக்கொரு துக்கமில்லை, அகடிதகடநா ஸமர்த்தனானவனைப் பற்றின வெனக்கொரு தளர்த்தியில்லை, விமுக தசையில் வ்யாப்தியாலும் அபிமுக தசையில் அவதாரத்தாலும் ரக்ஷிக்குமவனைப்பற்றின வெனக்கொரு கேடில்லை யென்றிப்படி, "சன்மம் பலபல"வில் பத்துப்பாட்டாலும் அடைவே தாமே பேசும்படி நிரஸ்த ஸமஸ்த க்லேசராய், அம்ருதரான முக்தர் பகவதநு பவத்தாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவ்வாநந்த ஸாகர மக்நரானவர்.

விளக்கம் - (குறை முட்டுப்பாவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு காடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர்) – பரமபதத்தில் சென்று அவனை அனுபவிக்க இயலவில்லை என்ற குறையில்லை, அத்தகைய அனுபவத்திற்கு எனக்கு எந்தத் தடையும் இல்லை, அவனுக்கே என்று ஆன பின்னர் என் மனதில் சிறிதளவும் துக்கம் இல்லை, என்னுடைய இயல்பான எஜமானனைப் பற்றுவதில் எனக்கு எந்த ஒரு துக்கமும் இல்லை, அவன் மீது உள்ள ஆசை மற்றும் கைங்கர்ய ருசி ஆகியவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு பரமபதத்திற்குச் செல்ல உள்ள எனக்கு வேதங்களை மட்டுமே உரைத்தபடி உள்ளவர்கள் எண்ணுவது போன்று "அங்கிருந்து திரும்ப நேர்ந்தால் என்ன ஆகும்" என்றுள்ள துக்கம் இல்லை, இங்கு உள்ளபோது அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நன்றாக அனுபவித்த எனக்கு அத்தகைய குணங்களைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவிக்கலாம் என்பதாக உள்ள பரமபதத்திற்குச் செல்ல இயலாது என்ற துக்கம் இல்லை, இந்த உலகமானது அவனுடைய லீலாவிபூதி என்று அறிந்த எனக்கு இனி இந்த உலகத்துடன் சேர்ந்து இருக்கவேண்டுமே என்ற துக்கம் இல்லை, தன்னுடைய நினைவு மூலம் மட்டுமே ஸ்ருஷ்டி போன்ற அனைத்தையும் செய்யவல்ல ஆச்சர்யமான சக்தி கொண்ட அவனைக் குறித்து எனக்கு எந்தத் துக்கமும் இல்லை, யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றையும் செய்து முடிக்கும் திறமை கொண்ட அவனைக் குறித்து எனக்கு எந்தத் தளர்ச்சியும் இல்லை, அவனிடம் அன்பு என்பது இல்லை என்றாலும் எங்கும் பரந்து விரிந்துள்ள தன்மையாலும் பக்தி உள்ளபோது அவதாரம் மூலம் காப்பாற்றும் தன்மையாலும் அவனைப் பிடித்துக் கொண்ட

எனக்கு எந்த்த கேடும் இல்லை என்று இவ்விதமாக திருவாய்மொழி (3-10) – சன்மம் பலபல - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்து பாசுரங்களாலும் முழுவதுமாக உரைத்து அனைத்து துயரங்களும் நீங்கியவராக, எப்போதும் அங்குள்ளவராகிய முக்தர்கள் பகவத் அனுபவம் மூலம் ஆனந்தம் பெறுவது போன்று, அத்தகைய ஆனந்தத்திற்கு நிகரான ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கியவர்.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய தாமரைக்கண்ணன் அமரர்குல முதலென் றஞ்சாதபடி) "செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய்" என்று தொடங்கி "எஞ்சலிலமரர்குல முதல் மூவர் தமுள்ளுமாதியை யஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்" என்று புண்டரீகாக்ஷத்வாதி பரத்வ சிஹ்நங்களை யுடையனானவன் ஜ்ஞாந ஸங்கோச ரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றோ. ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ்சாதபடி. (எளிவருமிணைவனா மென்றவை பரத்வமாம்படி) "எளிவரு மியல்வினன்", "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" என்று "பத்துடையடியவரிலும்", "அணைவதரவணையிலும்" வெளியிட்ட வவதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி.

விளக்கம் – (செய்ய தாமரைக்கண்ணன் அமரர்குல முதல் என்று அஞ்சாதபடி) - அஞ்சாதபடி திருவாய்மொழி (3-6-1) - செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய் – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (3-6-9) – எஞ்சலில் அமரர்குல முதல் மூவர்தம் உள்ளுமாதியை அஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் முதலான பரத்வத்திற்கே உரிய அடையாளங்களைக் கொண்டுள்ள அவன், ஞானத்தில் சுருக்கம் அடையாமல் உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய நிர்வாஹகன் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ள அவனை ஸம்ஸாரிகளாகிய நம்மால் அண்ட இயலுமோ என்று அச்சம் கொள்ளாதபடியாக. (எளிவரும் இணைவனாம் என்றவை பரத்வமாம்படி) திருவாய்மொழி (1-3-2) - எளிவரும் இயல்வினன் – என்று திருவாய்மொழி (1-3) – பத்துடை அடியவர் - என்பதிலும், திருவாய்மொழி (2-7-1) – இணைவனாம் எப்பொருட்கும் – என்று திருவாய்மொழி (2-7) – அணைவது அரவணை – என்பதிலும் வெளியிட்ட அவதாரத்தின் எளிமை என்பது, பரத்வத்தையே வெளிப்பருத்துகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – [7] (அவனாகும் ஸௌலப்ய காஷ்டடையைக் காட்டி) "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல் வண்ணனே" என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

திருமேனியாகக் கோலினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று "யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம்", "அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுர் அர்ச்சகபராதிகாகிலாத்ம ஸ்திதி" என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, (வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது) "ஒழிவொன்றில்லாத" என்று தொடங்கி, "இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னாவதே" என்று யாவதாத்மபாவி பகவதநுபவந்தான் ஒரு சிறாங்கை என்னும்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் தருகிறவன் தன்னையொரு சொல் சொல்லுவாராரோவென் றவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை விட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய் ஒரு சொல்லுக்குப் பாத்தம் போராத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவி பாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிறவித்தால் என்ன பிரயோஜநமுண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) "ஸகல பல ப்ரதோஹி விஷ்ணு" என்கிறபடியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும். (தன்னாகவே கொள்ளும்) "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கிறபடி தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும். (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவ தொன்றுமில்லை; இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங்கள் கரணங்களைப் பாழே போக்காதே, வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவி சொல்ல வாருங்கோளென்று.

விளக்கம் - (அவனாகும் ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (3-6-9) – நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல் வண்ணனே – என்று மனதினால் எதனை அவனுடைய திருமேனியாகக் கொள்கிறீர்களோ, எல்லையற்ற மஹிமை பொருந்தியவனாகிய ஸர்வேச்வரன் அதனையே தனக்குக் கிட்டுவதற்கு அரிய விக்ரஹமாகக் கொள்கிறான் என்று, கீதை (4-11) – யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம் – எந்த பக்தர்கள் என்னை எவ்விதம் ஆராதிக்கிறார்களோ நானும் அவர்களுக்கு அது போன்று உள்ளேன் - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்(74) - அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுர் அர்ச்சகபராதிகாகிலாத்ம ஸ்திதி – ஆராதிக்கத் தகுந்தவனாக, அனைத்து அபராதங்களையும் பொறுப்பவனாக, தனது நிலைகள் அனைத்தும் தன்னை உபாஸிப்பவர்களுக்கு அடிபணிந்தபடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அர்ச்சாவதாரத்தில் காணப்படும் எளிமையின் எல்லையை உணர்த்தி. (வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது) – திருவாய்மொழி (3-9-3) – ஒழிவு

ஒன்றில்லாத - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (3-9-3) - இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னாவதே – என்பதற்கு ஏற்ப உயிர் உள்ளவரையில் பகவத் அனுபவத்துடன் வாழ்வதற்கு ஏற்ற ஒரு இடத்தையும், இத்தகைய அனுபவம் என்பதும் அற்பமானது ஆகும் என்பதாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அளிக்கும் ஸர்வேச்வரன், தன்னைக் குறித்து ஏதேனும் ஒரு சொல்லாவது உரைப்பார்களோ என்று தகுந்த நேரத்தை எதிர்ப்பார்த்தபடி உள்ளான். இவ்விதம் உள்ள அவனை விடுத்து, வேறு ஒரு விஷயம் ஏதேனும் நாம் கவி பாடத்தக்கபடி உள்ளதா என்று தேடிச்சென்று, ஒரு சொல்லுக்குக் கூடத் தகுதியற்றபடி உள்ள தாழ்ந்த மனிதர்களை குறித்துக் கவிபாடி, முன்பு உள்ள நிலையைக் காட்டிலும் தாழ்ந்து போக எண்ணுவதால் என்ன பயன் உள்ளது? அதனால் உங்கள் ஸ்வரூபம் அடையப்பெறுவீர்களோ? நீங்கள் விரும்பும் பயன்கள் அனைத்தையும் பெறுவீர்களோ? (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) – ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (4-3-47) – ஸகல பல ப்ரதோஹி விஷ்ணு – அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் விஷ்ணுவே – என்பதற்கு ஏற்ப உங்களுடைய அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் அளிப்பான். (தன்னாகவே கொள்ளும்) - முண்டக உபநிஷத் – பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - தனக்கு நிகரான நிலையை அளிக்கிறான் – என்பதும் காணலாம். (கவி சொல்ல வம்மின் என்று) - இதற்காக நீங்கள் ஏதும் செய்யவேண்டாம். மற்ற விஷயங்களைக் குறித்துத் துதித்து நின்று உங்களுடைய இந்த்ரியங்களை வீணாக்காமல், வாய் கொண்ட பயன் இதுவே ஆகும் என்று இந்த விஷயத்தில் கவிபாட வாருங்கள் என்று.

வ்யாக்யானம் – [8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) "வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க" என்றும், "தன்னாகவே கொண்டு" என்றுஞ் சொல்லுகையாலே, இவ்விஷயத்தைக் கவி பாடினால் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யா பத்த்யாதிக ளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்) அதாவது, இப்படி தம்முடைய உபதேசத்தாலே "ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்க்யாதா" என்று நிஹீந்தரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, "ச்சாயாவா ஸத்வமநு கச்சேத்", "ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே" என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப் பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப்படாதொழிகிற தென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்தமான இவ்விஷயத்திலே "புகழுநல்லொருவ"னிற்படியே தம்முடைய வாசிக வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்திலே யென்கை.

விளக்கம் - (முக்த ஐச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) – திருவாய்மொழி – வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க - என்றும், திருவாய்மொழி – தன்னாகவே கொண்டு – என்றும் கூறுவதால், இந்த பகவத் விஷயத்தைக் குறித்துக் கவிபாடினால் கிட்டுவது என்னவென்றால், பகவத் அனுபவம் மற்றும் அவனைப் போன்ற நிலையை அடைதல் முதலானவையே ஆகும் என்று முக்த ஐச்வர்யமாக உள்ள பேற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு. (ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்) - இவ்விதமாகத் தன்னுடைய உபதேசம் மூலமாக, "மநுஸ்ம்ருதி – ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்க்யாதா - மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் இழிவானதே ஆகும்" என்று தாழ்ந்ததாகக் கூறப்பட்டதால் தகுதி ஏதும் இல்லாத விஷயத்தில் தொண்டு புரிதல் என்பதை மாற்றி, ச்சாயாவா ஸத்வமநு கச்சேத் - நிழல் போன்று அவனைத் தொடர வேண்டும் - என்றும், ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே - வாஸுதேவன் என்று மரநிழலை ஏன் இன்னமும் அடையவில்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தையே ஸேவிக்க வேண்டும் என்றும், எந்தக் காரணத்தால் பகவத் விஷயத்தை ஸேவிக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்றும் விதிக்கும்படியாக, அடையப்படவேண்டிய இயல்பான இந்த விஷயத்தில் திருவாய்மொழி – புகழும் நல் ஒருவன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் செய்வதான வாக்கு கொண்டு செய்யும் கைங்கர்யத்தில் மூன்றாம் பத்து மூலம் ஈடுபடுத்துகிறார் என்று கருத்து.

222. (1) ஈசனையீச னீசன் பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயேயென்கிற வ்யாப்தி நிறம் பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வ நியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேரப் பூர்வபோகங்களை யோதுமாலெய்தின சபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறிய பித்தாய், [3] தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தபோக மாநஸ ப்ராப்தி பலமான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீய லோக யாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உன்னித்து உயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தே னென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயகமென்று ராஜ்ய ஸ்வர்க்காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ

ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும், [6] பேச நின்ற தேவதாஜ்ஞாநா சக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் [7] இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக்கண்டீர் (8) கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - நாலாம்பத்தால் கீழ்ச் சொன்ன வ்யாப்தி, ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே நிறம் பெறும்படி, "அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்", "ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி", "சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத:", "சாஸ்தா சராசரஸ்யைக:" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வ வ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன்*, "ஒழிவில் கால"த்தில் கைங்கர்யாபிநிவேசம் போலே, தேச கால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிசாபலம் பண்ணின விவர்க்கு, காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்பித்து, இவருடைய இழவைத் தீர்த்து, இவருடைய கரணத்ரய வ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள,

விளக்கம் - கடந்த பத்தில், அதாவது மூன்றாம் பத்தில் கூறப்பட்டதான, எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் குணமானது, ஆகாசம் போன்று அல்லாமல் நிறம் பெறும் விதத்தை, அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் - ஆத்மாக்கள் அனைத்திலும் புகுந்து நியமனம் செய்து - என்றும், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி - ஆத்மவிற்குள் புகுந்து நியமிக்கிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-20) – விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத: - அனைத்து ஜகத்தையும் நியமிப்பவன் விஷ்ணுவே - என்றும், சாஸ்தா சராசரஸ்யைக: - அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் அனைத்தையும் நியமிப்பவன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைத்து வஸ்துக்களுடைய "அவை கர்மம் செய்தல், செய்யாமல் இருத்தல்" போன்றவை தனக்கு அடிபணிந்து நடக்கும்படியாக அவற்றை நியமித்துக் கொண்டு இருப்பதால், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், திருவாய்மொழி - ஒழிவில் காலம் - என்பதில் கூறப்பட்ட கைங்கர்ய ஆசை போன்று, வேறு இடம் காலம் ஆகியவற்றில் முடிந்து போன அவதாரங்களுடைய செயல்களை

அந்தந்த இடம் மற்றும் காலத்தைப் போன்றே அனுபவிக்கவேண்டும் என்று மிகுந்த ஆசை கொண்ட நம்மாழ்வாருக்கு, காலத்தால் ஏற்படும் வேறுபாட்டை நீக்கிக் கொடுத்து, சமகாலமாக மாற்றி, அவரை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அவருடைய இழப்பை நீக்கி, அவர் தம்முடைய மனம் வாக்கு மற்றும் சரீரத்தால் செய்யும் அனைத்தையும் இனியதாகவே கொண்டான்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி, தேச விசேஷத்தில நுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி, "வைகுண்டேது பரே லோகே" இத்யாதிப்படியே தேச விசேஷத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக் கிட்டியநுபவித்தாப் போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகத்யை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான விவர் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே க்ஷுத்ர தேவதா பஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே, அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு,

விளக்கம் - இவ்விதம் அவற்றை இனிமையானதாக ஏற்றுக்கொண்டு அவனுடைய தடையற்ற காதலில் நம்மாழ்வார் தோற்றார்; ஆகவே காதலனை விட்டு பிரிந்த காதலியின் நிலையை அடைந்தார்; அந்த நிலையில் அவனைப் போன்றே உள்ள பொருள்கள் மற்றும் அவனுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அவனாகவே எண்ணும்படியாகப் பித்தரானார். இதனால் பரமபதத்தில் உள்ள அனுபவத்தையும் விருப்பம் கொண்டு அழைத்தார். அப்போது நம்மாழ்வாருடைய இந்தக் குறை நீங்கும்படியாக வைகுண்டேது பரே லோகே - அனைத்திற்கும் நாதனாக உள்ள விஷ்ணு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாக அனைவரும் அனுபவிக்கும்படி உள்ள இருப்பை அங்கு வந்து அனுபவித்தது போன்று, காட்சி மூலமாக இவர் இங்கேயே அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான். அதனை

நம்மாழ்வார் அனுபவித்து, இவ்விதம் முக்தர்கள் மட்டுமே அனுபவிக்கவல்ல இன்பத்தை மனதால் அடைந்து, அதன் பலனாக உள்ள "மற்ற தேவதைகளிடம் ஈடுபாடு கொள்ளாமை" என்ற நிலையை அடைந்தார். ஐச்வர்யம் மற்றும் ஆத்ம அனுபவம் என்ற கைவல்யம் ஆகியவற்றின் அற்பத்தன்மை, நிலையற்ற தன்மை, எல்லையுடன் கூடிய தன்மை முதலான தோஷங்களையும்; ஆராதிப்பதன் தாழ்வையும்; புகழ்வதற்காகவே கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் முலம் உரைக்கப்பட்டு பகவானுடைய செல்வமாகவே உள்ளபோதிலும் அவனை காட்டிலும் முதன்மையானவர் என்று அவன் அளித்த ஐச்வர்யங்களைக் கொண்டுள்ள நாம்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களுடைய அஜ்ஞானத்தையும் மற்ற மதங்களும், வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுகின்ற மதங்களும் தாமஸ குணங்களில் ஊன்றியபடி உள்ளன என்பதையும் வெளிப்படுத்தினார்.

வ்யாக்யானம் - தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத் பலமும் கைகண்டிகோள் ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலே, ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடைய தத் ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே கண்டு வைத்தும் தேறமாட்டி கிறிலிகோள், இப்படி நீங்கள் தேறாமைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத் விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயண மென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப் பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங்கோள்; அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து, பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறா ரென்கிறார்.

விளக்கம் – "மற்ற தேவதைகளை அண்டி நின்று வணங்கி, அதன் மூலம் நீங்கள் பலன்களைப் பெற்றீர்கள். இந்த ஜகத் முழுவதையும் உட்கொள்பவன் போன்ற லீலைகள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே காப்பவன் ஆவான், மற்ற அனைவருமே அவனால் காப்பாற்றப்படுபவர்கள் என்பதைத் தகுந்த சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் கண்டாலும் நீங்கள் உணராமல் உள்ளீர்கள். இவ்விதம் நீங்கள் உணராமல் உள்ளதற்குக் காரணம், அவன் அளித்த இந்தச் சரீர ஸம்பந்தமே ஆகும். இந்த சரீரத்தை விடுவதற்காக உபாயத்தையும், அது அவன் திருவடிகளை அடைதலே ஆகும் என்பதையும் அறிந்துகொண்டு, அதனை அண்டி நின்று, இதிலிருந்து தப்புவதற்கு முயல்வீராக. அவனுடைய திருவடிகளில் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் மட்டுமே உங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த பேறு என்று அறிந்து

கொண்டு, மற்ற பயன்கள் மற்றும் மற்ற தேவதைகள் ஆகியவற்றை விரும்பாமை என்பதை முன்னிட்டுக்கொண்டு, மிகவும் உயர்ந்த தெய்வமும் மிகவும் உயர்ந்த பயனும் அவன் மட்டுமே ஆவான், அவன் விஷயத்தில் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த பேறு", என்று பலவிதமாக உபதேசம் செய்து, அவனை அண்டி நிற்பதில் உள்ள ருசியை நான்காம் பத்தில் மூட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம் பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) "மறுகலிலீசனை", "ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த", "ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்" என்று நியந்த்ரு வாசக சப்தத்தாலே சொல்லும்படி "ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகி நின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய்", "வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான்", "ஆயே யிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே" என்கிற கீழில் பத்தில் ஸர்வ விஷயமாகச் சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலாகாமே நிறம் பெறும்படியாக "வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல" என்கிறபடியே உபயவிபூதியும் தன் நியமநத்திலேயாம்படி தன்னாஜ்ஞை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன்.

விளக்கம் – (ஈசனை) – திருவாய்மொழி (4-1-10) – மறுகல் இல் ஈசனை – என்றும், (ஈசன்) - திருவாய்மொழி (4-3-2) – ஈசன் ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த – என்றும், (ஈசன்பால் என்ன) – திருவாய்மொழி (4-10-4) - ஈசன் பாலோரவம் பறைதல் – என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் "நியமிப்பவன்" என்று பொருள் அளிக்கின்ற சொல்லால் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள. (ஏர் கொள்) - திருவாய்மொழி (4-3-8) – ஏர்கொள் ஏழு உலகமும் துன்னி முற்றுமாகி நின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய் – என்றும், (வானத்தும்) - திருவாய்மொழி (4-5-9) - வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான் - என்றும், (ஆயே என்கிற வ்யாப்தி) - திருவாய்மொழி (4-9-7) - ஆயே இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே – என்றும் கடந்த பத்தில் கூறப்பட்டதான எங்கும் பரந்திருக்கும் நிலையானது. (நிறம்பெற) - ஆகாசத்தில் பரவுதல் போன்று எந்தவிதமான பயனும் இன்றிப் போகாமல், நிறம் பெறும்படியாக. (தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) - திருவாய்மொழி (4-5-1) - வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டும் தனது

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ஆணைக்குட்பட்டு நடக்கும்விதமாகத் தனது ஆணையைச் செலுத்துபவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி" என்றடிமை செய்யப் பாரிக்கிறவளவில் ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தைகளோபாதி ஸர்வகாலத்திலும் வேணுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்தி லடிமையையு மாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி, "பாலனாயேழுலகுண்டு" என்று தொடங்கி தேச கால விப்ரக்ருஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தத் தத் தேசகால விசிஷ்டமாக வநுபவிக்கையில் அபிநிவேசத்தாலே "ஆதியங்காலத்தகலிடங் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஓதுமா லெய்தினள்" என்று பூர்வகாலீந போகங்களையே வாய்புலற்றும்படி ப்ராந்தியையடைந்த சாபலத்துக்கு அநுரூபமாக காலத்தினுடைய பேதவ்யவஹாரத்துக்குடலான உபாதியைக் கழித்து ஒரு போகியாக்குகையாலே ஸமகாலமாக்கி யநுபவிப்பித்து.

விளக்கம் - (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர) - திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி - என்று அடிமைத்தனம் செய்யவேண்டும் என விருப்பம் கொள்ளும்போது அனைத்து இடங்கள், அனைத்து நிலைகள் ஆகியவற்றில் அடிமைத்தனம் செய்யவேண்டும் என்று விரும்பியது போன்று, அனைத்து காலங்களிலும் செய்யவேண்டும் என்று கடந்து போன காலத்தில் செய்யவேண்டிய அடிமைத் தனத்தையும் விரும்பியதற்கு ஏற்கும்படியாக. (பூர்வபோகங்களை ஓதும் மால் எய்தின சாபலத்துக்குச் சேர) – திருவாய்மொழி (4-2-1) – பாலனாய் ஏழுலகுண்டு – என்று தொடங்கி காலத்தாலும் இடத்தாலும் அனுபவிக்க இயலாமல் போன மிகவும் அரிதான அவனுடைய உயர்ந்த லீலைகளை, அந்தந்த இடம் மற்றும் காலங்களில் சென்று அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி, அத்தகைய ஆசை காரணமாக, திருவாய்மொழி (4-2-6) – ஆதியங்காலத்தகலிடங் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஓதுமா லெய்தினள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்னர் இருந்த காலத்தின் இன்பத்தையே எண்ணி வாய் புலம்பும்படியான மயக்கத்தை அடைந்த விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியாக. (சமகாலம் ஆக்கி) - காலத்தில் உள்ள வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமாக உள்ள அனைத்தையும் விலக்கி, இன்பத்தை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதால் ஒரே காலமாக மாற்றி இவரை அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்து.

வ்யாக்யானம் – [2] (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய்) “பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே” என்று தொடங்கி, “ஏகமூர்த்திக்கே, பூத்தண்மாலை கொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங் கண்ணியெனதுயிரே” என்று விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற அவ்வவ காலங்களிலே யுதவி, புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனாகிலும், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய் ஸர்வேச்வரனா யிருக்கிறவன், என்னுடைய கரண த்ரய வ்யாபாராதிகளையே தனக்கு போக்ய வஸ்துக்க ளெல்லாமுமாகக் கொள்வதே என்றிவர் தாமே யீடுபடும்படி பண்ணி அவ்வோ காலங்களில் தனக்குதவி அடிமை செய்யப் பெறாதவிழவை, அவன் தீர்த்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே “காதல் மையலேறினேன்” என்கிறபடியே ப்ரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவாறே வெள்ளக் கேடாகவொண்ணாதென்று அவன் அல்பம் பேரநிற்க, அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியாக “பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடி யேறிய பித்தே” என்னும்படி பித்தேறி.

விளக்கம் – (போதால் வணங்காமை) – திருவாய்மொழி (4-3-1) - பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (4-3-4) - ஏகமூர்த்திக்கே, பூத்தண்மாலை கொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங் கண்ணியெனதுயிரே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “விரோதிகளை அழிக்கின்ற அந்தந்த காலகட்டங்களில் உதவி, மலர்களை அளித்தல் போன்றதான குளிர்ச்சி அளிக்கவல்ல உபகரணங்கள் கொண்டு அவனுக்கு நான் உதவி செய்யவில்லை; என்றாலும், மேன்மையான திருமேனியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் எனது மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றுடைய செயல்களையே தனக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்துக்களாகக் கொள்கிறானே” என்று இவர் தானே அவன் விஷயத்தில் ஈடுபடுபடியாகச் செய்து, அந்தந்த காலங்களில் தனக்கு உதவி செய்து, அதன் மூலம் அவருடைய கைங்கர்யம் பெறாமல் இழந்த நிலையை, (தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே) - அவன் விலக்கிக் கொண்ட ப்ரேமை குணத்தில், (காதல் மையல்) – திருவாய்மொழி (4-3-9)

- காதல் மையலேறினேன் – என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரேமம் அதிகமாகி அறிவு தடுமாறி நின்றபோது "வெள்ளக்கேடாக மாறக்கூடாது" என்று அவன் எண்ணி, சிறிது விலகி நிற்க. (ஏறிய பித்தாய்) - அவனைப் போன்ற பொருள்களையும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களயும் அவனாகவே எண்ணிப் பேசும்விதமாகத் திருவாய்மொழி (4-4-6) - பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடி யேறிய பித்தே - என்பதற்கு ஏற்ப பித்து ஏறி.

வ்யாக்யானம் - [3] (தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையுமொரு நிலமாகக் காட்ட) தேச விசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத்தைப் பற்ற "கோலமேனி காண வாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே" என்று உன் வடிவழகை நீ வந்து அநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கே யருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலை யென்று கூப்பிட்ட விழவுந்தீர, "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு" என்று நித்யவிபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போக்தாக்களாய் அவ்விபூதியிலுள்ளாரடைய போகோபகரண கோடியாம்படி கண்டு வைத்த நேர்பாட்டை நான் கண்டேனென்னும்படி, கீழ் காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கினாப்போலே, அவ்விபூதியி லநுபவத்தையும் இங்கேயிருந்தே அநுபவிக்கலாம்படியொரு போகியாக ப்ரகாசிப்பிக்க.

விளக்கம் - (தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீர) - பரமபத அனுபவத்தில் விருப்பம் கொண்டு அந்த இடத்தின் தூரத்தை எண்ணி, திருவாய்மொழி (4-7-1) – கோலமேனி காண வாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே - என்பதற்கு ஏற்ப, நீ இங்கு வந்து உன் திருமேனி அழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தல் அல்லது நான் அங்கே வரும்படியாக என்னை அழைத்தல் ஆகிய இரண்டையும் நீ செய்யவில்லை என்று இவர் கூப்பிட்ட இழந்த நிலை மாறும்படியாக. (கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலம் ஆகக் காட்ட) – திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் உள்ள இருவரும் இன்பம் அளிப்பவர்களாக உள்ள நிலையை நான் இங்கிருந்தபடியே கண்டேன் என்றபடி, இனியுள்ள காலத்தின் காரணங்களை விலக்கி சமகாலம் என்று மாறியது போன்று, பரமபதத்தின் அனுபவத்தையும் இங்கேயே நின்று அனுபவிக்கலாம்படியாக ஒரு போகியாக வெளிப்பட்ட.

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

வ்யாக்யானம் - (வீவிலின்பம் கூட்டினை யென்று முக்த போக மாநஸ ப்ராப்தி பலமான) "வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே", "கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே" என்று அவனைக் கிட்டி நிரதிசயாநந்தியாகப் பெற்றேன், யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக் கொள்ள வரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டாய். நான் அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்றாவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்" என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொரு தைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், "உயிரினால் குறைவிலமே", "உடம்பினால் குறைவிலமே" என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும், "கொடுவுலகம் காட்டேலே" என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், "வேட்கையெல்லாம் விடுத்து" என்று ஸமுதாயேநவும், "ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்" என்று ப்ருதக்த்வேநவும் சொல்லும்படி ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூப கைவல்யத்திலும்முண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவர்.

விளக்கம் - (வீவில் இன்பம் என்று) – திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-9-8) - கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, "அவனை நான் அடைந்து அழிவற்ற ஆனந்தத்தைப் பெற்றேன். அனைவருக்கும் அளிக்காததும், சேர்த்துக்கொள்ள அரியதும் ஆகிய திருவடிகளை நான் அடையும்படியாக என்னை நீ சேர்த்துக் கொண்டாய். நானும் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்" என்ற பலவும் மனம் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவம் என்பதால், (முக்த போக மாநஸ ப்ராப்தி பலமான) – இவ்விதம் முக்தர்களுடைய இன்பமாகவே உள்ள அந்த அனுபவத்தில், மனம் மூலம் உண்டான பேற்றுக்குப் பலனாக உள்ள. (தேவதாந்தர வைராக்யம்) – திருவாய்மொழி (4-6-10) - உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, "தனது நெஞ்சத்தால் மதித்து வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் தொழுவதை அறியாள்", என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்ற

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

தெய்வங்களின் விஷயத்தில் வைராக்யத்தையும். (ஆத்ம ஆத்மீய வைராக்யம்) – திருவாய்மொழி (4-8-10) - உயிரினால் குறைவிலமே – என்றும், திருவாய்மொழி (4-8-9) - உடம்பினால் குறைவிலமே – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் ஆகியவற்றில் வைராக்யத்தையும். (லோகயாத்ரா வைராக்யம்) - திருவாய்மொழி (4-9-7) - கொடுவுலகம் காட்டேலே - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலக வாழ்க்கையில் வைராக்யத்தையும். (ஐச்வர்ய அக்ஷரங்களில் வைக்ராக்யம்) - திருவாய்மொழி (4-9-9) - வேட்கையெல்லாம் விடுத்து – என்று கூட்டமாகவும், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன் - என்று தனித்தனியாகவும் கூறலாம்படியாக செல்வம் மற்றும் அக்ஷரம் என்ற சொல்லால் கூறப்படுவதான ஆத்ம அனுபவ வடிவில் உள்ள கைவல்யம் ஆகியவற்றில் வைராக்யத்தையும் கொண்டவராக உள்ள நம்மாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - [4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்ய ஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்) "ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர் பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்" என்று தொடங்கி, "ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதிர சிகித்ஸ்யோ விநாசநா: ப்ராதரம் வா ஸ்தம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா" என்கிற ராஜ்யைச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும்; "குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்" என்று "தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி" என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தையும்; "இறுகலிறப்பு" என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும்; ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாதத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – (ஒரு நாயகம் என்று ராஜ்ய அல்பத்வத்தையும்) - திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர் பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர் – என்று தொடங்கி, "ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதிர சிகித்ஸ்யோ விநாசநா: ப்ராதரம் வா ஸ்தம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா - இராஜ்யம் என்பது வைத்தியம் செய்து தீர்க்க இயலாத ஒரு பெரும்நோயாகும், அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய அந்த நோய் காரணமாக மன்னர்கள் தங்களுடன் பிறந்தவர்களையும் புத்திரர்களையும் கூட விடுகிறார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான இராஜ்யம் என்ற ஐச்வர்யத்தின் அற்பமான தன்மையையும். (ஸ்வர்க்க அஸ்திரத்வத்தையும்) - திருவாய்மொழி (4-1-9) -

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் – என்று, கீதை (9-11) – தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி - பரந்து விரிந்துள்ள ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவித்து, புண்ணியங்கள் தீர்ந்த பின்னர் இந்தப் பூமியை அடைகிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸ்வர்க்க அனுபவத்தின் நிலையற்ற தன்மையையும். (ஆத்ம அனுபவ ஸாவதிகத்வத்தையும்) - திருவாய்மொழி (4-1-10) – இறுகல் இறப்பு - என்று ஆத்ம அனுபவத்தின் நிலையுடன் கூடியுள்ள தன்மையையும், (ஆதிகளையும்) “ஆதி” என்பதன் மூலம் துக்கம் கலந்து இருந்தல், மிகுந்த முயற்சி எடுத்துப் பெறுதல், இன்பம் இல்லாமை போன்றவற்றைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - [5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக் கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) “த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்” என்கிறபடியே “அங்கோராடுங்கள்ளும்”, “அங்கோர் கள்ளு மிறைச்சியும்”, “கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்” என்கிற ஸுரா மாம்ஸாதி நிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு “நீரணங்காடுமிளந் தெய்வம்” என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு “களனிழைத்து” என்று அவ்வோ தேவதைகள் ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, “நீரணங்காடுதல் கீழ்மை” என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தன்மையையும்.

விளக்கம் - (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக் கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) - த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம் – பூஜைக்குப் பயன்படுத்தப்படுபவை அனைத்தும் மிகவும் தாழ்ந்தும் நிந்திக்கப்படுவதும் ஆகிய கள் போன்றவை, தெய்வமானது மிகவும் தாழ்ந்த தெய்வம், சாஸ்த்ரமானது வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவை, ஆசார்யர்களாக உள்ளவர்கள் பூசாரிகள் என்றுள்ள இப்படிப்பட்ட முறையானது பழிக்கப்பட வேண்டியது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-6-7) – அங்கோர் ஆடும் கள்ளும் – என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-3) – அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் – என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-4) – கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள கள், மாமிசம் போன்ற நிந்திக்கத்தக்க பொருள்கள் கொண்டு, திருவாய்மொழி (4-6-4) – களனிழைத்து - என்பதற்கு எற்ப அந்தத் தேவதைகள்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

உள்ள இடங்களில் பலி கொடுத்து. திருவாய்மொழி (4-6-8) - நீரணங்காடுதல் கீழ்மை – என்பதற்கு ஏற்ப தெய்வம் தங்கள் மீது ஏறியவர்களாக இருந்து ஆடும் தாழ்வையும்.

வ்யாக்யானம் - [6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) “தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா” என்றும், “யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாபஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி” என்றும், “தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:”, “விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம் யதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குரு சிரச்சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினானாகையாலே, “பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்” என்று வேதத்தில் ப்ரசம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக் கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும், ஆதிசப்தத்தாலே கர்ம வச்யதையையும்.

விளக்கம் – (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) - தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா - தொடர்ந்து சீற்றம் கொண்டவனாகவும் சிவந்துள்ள கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய என்னால், எனது இடது கையின் கட்டைவிரல் நுனி மூலமாக நான்முகனுடைய தலையானது கிள்ளப்பட்டது - என்றும், யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாபஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி - எந்த ஒரு தவறும் செய்யாத எனது தலையானது எந்தக் காரணத்தால் உன்னால் கிள்ளப்பட்டதோ அதே காரணத்தால் நீ சாபம் அமைந்தவனாக, அந்த மண்டை ஓட்டைக் கையில் ஒட்டப் பெற்றவனாக அலைவாயாக - என்றும், தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித: - பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து நின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னால் யாசிக்கப்பட்டான் –

என்றும், விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம் யதா - மஹாவிஷ்ணுவின் க்ருபை கரணமாக அந்த மண்டை ஓடானது ஆயிரம் துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் காண்கின்ற செல்வம் போன்று பலவிதமாகப் பறந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நான்முகன் ருத்ரனால் தனது தலை அறுக்கப்பட்டு துன்பம் அடைந்த போது, அவன் ருத்ரனைச் சபித்தான்; தனது குருவாகிய நான்முகனுடைய தலையை அறுத்தல் காரணமாக மிகப் பெரிய பாபம் செய்த ருத்ரனால் நான்முகனுடைய சாபத்தைத் தனது சொந்த முயற்சியால் விலக்க இயலவில்லை; ஆகையால் அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனை வேண்டி நின்றான்; அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினான். ஆகவே திருவாய்மொழி (4-10-4) – பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதத்தில் புனைந்து கூறப்படும் வாக்கியங்களாலும், ராஜஸ தாமஸ புராணங்களாலும் பரம்பொருளாகக் கூறலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்று தேவர்கள், ஒருவருக்கு ஒருவரால் ஏற்படுகின்ற, துன்பங்களை அறியாமல் உள்ளவராகவும், அப்படிப்பட்ட துன்பத்தைத் தாங்களாகவே விலக்கிக்கொள்ள இயலாதவர்களாகவும், அதனை விலக்கித் தருமாறு ஈச்வரனை வேண்டுபவர்களாகவும் உள்ளதான அறியாமை, ஆற்றல் இன்மை மற்றும் ஈச்வரனை அண்டியிருத்தல் போன்றவற்றையும். "ஆதி" என்ற சொல் மூலம் கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டு இருத்தலையும்.

வ்யாக்யானம் - (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) "இலிங்கத்திட்ட", "விளம்புமாறு சமயமும்" என்கிற பாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களாவன, "யந் மயம் ச ஜகத் ஸர்வம்" என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, "விஷ்ணோஸ் ஸகா சாதுத்பூதம்" என்று கோல் விழுக்காட்டாலே உத்தரமாகை யன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக் கவிபாடித் தரவேணுமென்பாரைப் போலே, லிங்கமென்றொரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித் தரவேணுமென்று கேட்கிறவனும் தமோபிபூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்க புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லா நின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்தி ஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறுமென்ற க்ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ஸ்ம்ருதிகளுமாகையாலே "யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதயா யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலாப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா" என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி. (ஓடிக் கண்டீர்) "ஓடியோடி" என்று தொடங்கி, "வழியேறிக் கண்டீர்" என்று, "கதாகதம் காமகாமா லபந்தே" என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை த்ரிவித கரணங்களாலும் பல பர்யாயம் ததாச்ரயணத்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ரயண பலமும் கண்டீர்கள்.

விளக்கம் – (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) – திருவாய்மொழி (4-10-5) - இலிங்கத்திட்ட – என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-9) - விளம்புமாறு சமயமும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படுகின்ற வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் உரைக்கின்ற மதங்கள் என்பவை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-5) - யந் மயம் ச ஜகத் ஸர்வம் - பராசரரே! இந்த ஜகத் முழுவதும் எதனால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது – என்று பொதுவாகக் கேள்வி கேட்கப்பட, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-41) – விஷ்ணோஸ் ஸகா சாதுத்பூதம் - இவை அனைத்தும் விஷ்ணுவில் உண்டாகி, அவனிடமே லயிக்கின்றன – என்று விடை தருதல் போன்று அல்லாமல், எருமையை யானை என்று உரைத்துக் கவிபாடித் தரவேண்டும் என்று கேட்பது போன்று, லிங்கம் என்ற ஒரு உருவம் கொண்ட பொருளைக் காண்பித்து இதற்கு உயர்த்தி கூறவேண்டும் என்று கேட்பவனும் தமோ குணத்தால் மூடப்பட்டவனாகக் கேட்க, அதற்குப் பதில் உரைப்பவனும் தமோ குணத்தால் மூடப்பட்டவனாக உரைக்க, இவ்விதம் வெளிப்பட்ட லைங்கபுராணம் என்பது போன்ற முரண்பாடு நிறைந்த ஸ்ம்ருதிகளும்; சிலவற்றை உரைத்தால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களை உரைத்தல் என்பதைச் செய்யாமல், ப்ரமாணத்தை பின்பற்றுகிற தர்க்கம் அல்ல என்பதால் சொல்நயம் மட்டுமே நிறைந்து காணப்படும் தாழ்ந்த மதங்களாகிய ஜைனம், பௌத்தம் போன்றவற்றின் ஸ்ம்ருதிகளும் என்பதால், மநுஸ்ம்ருதி (12-95) - யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதயா யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலாப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா – வேதங்களுக்குப் புறம்பான ஸ்ம்ருதிகள் எவையோ, தாழ்ந்த பொருள் கூறும் மதங்கள் எவையோ அவை ஏதும் மறுமையில் பலன்கள் அளிப்பவை அல்ல. அவை தமோ குணம் நிறைந்தவை என்றே கூறப்பட்டன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவற்றுடைய தாமஸ நிலையை உரைத்து. (ஓடிக்கண்டீர்) - திருவாய்மொழி (4-10-7) – ஓடி ஓடி - என்று

தொடங்கி, திருவாய்மொழி (4-10-7) - வழியேறிக் கண்டீர் – என்று, கீதை (9-21) - கதாகதம் காமகாமா லபந்தே – ஸ்வர்கம் போன்றவற்றுக்குச் செல்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்கள் வருவதும் போவதுமாக உள்ளனர் – என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஆகியவற்றில் புகுந்து, கர்ப்பத்தில் புகுவதன் காரணமாக, பலபல பிறவிகளில் பிறந்து, மற்ற தேவதைகளைத் தங்களுடைய மனம் வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றாலும் பலமுறை அவர்களை அண்டி நிற்பதற்கான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அடைந்து, அத்தகைய அண்டுதலால் ஏற்படும் பலன்களைக் கண்டீர்கள் .

வ்யாக்யானம் - [8] (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ர த்வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆச்ரயணீயனென்று தெளிய மாட்டுகிறிலிகோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், “மம மாயா துரத்யயா” என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன் மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள். ஆன பின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே” என்கையாலே மாயாதரணோபாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கோள். (ஆட் செய்வதே உறுவதாவதென்று) “நீள் குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே உறுவதாவது” என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸூசகமுமென் றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) அதாவது ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத் ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறாரென்கை.

விளக்கம் - (கண்டும் தெளியகில்லீர்) - இவனுடைய “இந்த ஜகத் முழுவதையும் உட்கொள்ளுதல்” முதலான அதிசயமான லீலைகளைச் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக நீங்கள் கண்ட பின்னரும், இவனே அண்டத்தக்கவன் என்று தெளிவடையாமல் உள்ளீர்கள். (அறிந்து அறிந்து ஓடுமின்) - உங்களை இவ்விதமாக வைத்தது எதுவென்றால், நல்வினை மற்றும் தீவினைகள் பலவும் செய்தபடி உள்ள ஜந்துக்கள் அந்தந்த கர்மங்களை பயன்களை அனுபவிக்கக் கடவதாக உள்ள சாஸ்த்ர மரியாதை அழியுமென்று, அது கீதை

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

(7-4) – மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடக்க அரியதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு அவன் உண்டாகிய மாயை என்று காண்பீர்களாக. இவ்விதம் உள்ளதால், அது அவன் மாயையே ஆகும் என்று அறிந்து கொண்டு, கீதை (9-4) – மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே - என்னையே சரணம் அடைபவர்கள் எனது இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள் - என்று அவனுடைய திருவடிகளை அண்டுவதே ஆகும் என்று அறிந்து கொண்டு, அவனை அண்டி நின்று, இந்த மாயையிலிருந்து தப்புவதற்கு முயலுங்கள். (ஆள் செய்வதே உறுவது ஆவது என்று) - திருவாய்மொழி (4-10-10) - நீள் குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே உறுவதாவது – என்று உரைப்பதால் எல்லையற்ற இனிமை அளிக்கின்ற குடக்கூத்து ஆடுதல் போன்றவற்றைச் செய்பவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலே இந்த ஆத்மாவிற்கு சீரியதாகவும் எளிதாகச் செய்யத்தக்கதாகவும் உள்ளது என்று உபதேசம் செய்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) - வேறு பயன்களை விரும்பாமல் இருத்தல் என்பதை முன்னிறுத்தி, மற்ற தேவதைகளையும் வேதங்களுக்கு விரோதமாய் பொருள் உரைக்கும் மதங்களையும் தள்ளி, "அவனே ஜகத் காரணம்" என்பது போன்ற ப்ரமாண வாக்கியங்கள் மூலம் பகவானை அண்டி இருத்தல் என்னும் நிலையை ஸம்ஸாரிகளுக்கு இந்த நான்காம் பத்தில் ஏற்படுத்துகிறார்.

223. [1] ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபா ப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானாய் உன்னை விட்டென்னப் பண்ணின விரக்தி பல பரமாத்ம ராகம், [2] பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில்லாது நீராய் மெலிய ஊடு புக்கு வளர, [3] விஷ வ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையுங் காண லோக த்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து, [4] தேச கால தோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை, [5] மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுக தோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார். கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்தி ஸித்தாஞ்ஜனத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்.

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அவதாரிகை - அஞ்சாம்பத்தால், கீழ்ச் சொன்ன பரத்வாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும், தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையு மநுஸந்தித்து அகல்வாரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸ்வவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தியையும் பாகவத ஸமாகமத்தையுமுடையரானவிவர் தாம் திருத்தத் திருந்தின ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்யஸூரிகளையும் ச்வேத த்வீப வாஸிகளான ஸித்தரையுங் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத அஸுர ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவத வைபவத்தை யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவத ஸமாஜ தர்சநமினிதாம்படியான ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்கு ப்ராப்ய த்வரைக்கடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைகட்டுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டவற்றில் உரைத்த பரத்வம் போன்ற பலவற்றாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய உயர்வு மற்றும் தங்களுடைய தாழ்வு ஆகியவற்றை எண்ணியவர்களாக, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு அகன்று செல்ல முயல்பவர்கள் மீது விழுந்து அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், கடந்த பத்தில் நம்மாழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட விரக்தியின் பலனாக தன்னைக் குறித்த பக்தியானது அவருக்கு மேன்மேலும் வளரும்படிச் செய்தான். அப்படிப்பட்ட பக்தியையும், பாகவதர்களுடைய கூட்டத்தையும் கொண்டவராகிய நம்மாழ்வார், தான் திருத்தியதன் விளைவாகத் திருந்திய ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், இவ்சிதமாகத் திருத்திய தன்னையும் காணபதற்காக வந்த நித்யஸூரிகளையும், ச்வேத த்வீபத்தில் வசிப்பவர்களாகிய ஸித்தர்களையும் கண்டு, அவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்தார். இவ்விதம் திருத்தியபோதும் திருந்தாத அஸுரர்கள் மற்றும் ராக்ஷஸர்கள் ஆகியவர்களை உபதேசித்துத் திருத்தி, பாகவதர்களுடன் சேர்ந்து இருந்தல் என்பதை இனிமையாகக் காணும்படியாக உள்ள ஞானம் பிறந்தவர்களுக்கு, "பெறுகின்ற பேற்றை விரைவாக அடையவேண்டும்" என்ற பதற்றத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பக்தியையும் உபதேசித்து ஐந்நாம் பத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளை யுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிருகரையும் அழிக்கும்

க்ருபா ப்ரவாஹமுடையவன்) "ஆவாவென்றருள் செய்து" என்று ஐயோ ஐயோ என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும், "தானே யின்னருள் செய்து" என்று நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன் பேறாக க்ருபை பண்ணியென்றும், "கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்" என்று தன்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராதபடியாக க்ருபை பண்ணுமென்றும், "பெருமானது தொல்லருளே" என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, "அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான் யானார் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்" என்று "கையும் திருவாழியுமானவழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு அங்குள்ளாருடனே பரிமாறியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனானவன் எவ்வளவிலே! நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருக்கான நான் எவ்வளவிலே!" என்று கீழ்ச் சொன்ன தன்னுடைய பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும், கர்மாநுகுண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும், தன்னநுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களையே பண்ணுமிவர்கள் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகா நிற்குமான க்ருபா ப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) "பொய்யே கைம்மை சொல்லி", "என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல", "உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந் தவிர்ந்தே" என்று மெய்கலவாத பெரும்பொய்யைச் சொல்லி, ப்ரேம பரவசரைப் போலே பாவித்து, ஹ்ருதயம் ப்ராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஔதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறாரென்று தோன்றும்படி பலகாலுஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞனானவுன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிம யுக்தமான மனஸ்ஸைத் தவிர்ந்தென்று அவற்றை இவர் தவிரும்படி. (முற்றவும் தானாய் உன்னை விட்டென்னப் பண்ணின விரக்தி பல பரமாத்ம ராகம்) "என்னை முற்றவும் தானானான்" என்று இவர்க்கு ஸர்வவித போக்யமும் தானாய், "இனியுன்னை விட்டென் கொள்வனே" என்று நான் விட்டவன்றும் விடமாட்டாத வுன்னை யொழிய துராராதமாய், வருந்தியாராதித்தாலும் கிடைப்பதொன்றில்லாத விஷயங்களைப் பற்றவோவென்று இவர் தாமே பேசும்படி பண்ணின "கண்ட சதிர் கண்டொழிந்தேன்" என்கிறபடியே அவன் போக்யதையாலே

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அந்ய விஷயங்களையடைய வுபேக்ஷிக்கும்படி கீழில் பத்தில் பிறந்த விரக்திக்கு பலமான "பரமாத்மநி யோ ரக்த:" என்கிற பரமாத்ம விஷயத்தில் ராகமானது.

விளக்கம் - (ஆஆ என்று) – திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆ ஆ என்றருள் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப "ஐயோ ஐயோ" என்று பதறியபடி என்னிடம் க்ருபை செய்து என்றும், (தானே) - திருவாய்மொழி (5-1-10) – தானே இன்னருள் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப நான் விண்ணப்பம் செய்யாமல் இருந்தபோதிலும் தானே தனது பேறு என்று எண்ணி எனக்கு க்ருபை செய்து என்றும், (தன் அடியார்க்குச் செய்யும்) – திருவாய்மொழி (5-2-11) - கலியுகம் ஒன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் தங்களுடைய பாரங்கள் அனைத்தையும் வைத்தவர்களுக்கு கலியின் தோஷங்கள் ஏதும் வராதபடியாக க்ருபை செய்த என்றும், (தொல் அருள் என்று) - திருவாய்மொழி (5-9-9) - பெருமானது தொல்லருளே – என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்பாகவே அமைந்த க்ருபை என்றும் பலவிதமாகக் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (பரத்வாதிகளை யுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும்) - திருவாய்மொழி (5-1-7) - அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான் யானார் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர் - என்பதற்கு ஏற்ப, "திருக்கரமும் திருச்சக்கரமும் என்றுள்ள அழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி அளித்தபடி அங்குள்ள அனைவருடன் சேர்ந்து நிற்கின்ற ஸர்வேச்வரன் எத்தகையவன்! நித்யமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு அருகில் எப்போதும் உள்ள நான் எத்தகையவன்!" என்பதாக இதுவரை உள்ள பத்துக்களில் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய பரத்வம், அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மை, அனைத்திலும் வ்யாபித்துள்ள தன்மை, அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ள தன்மை போன்ற பலவற்றால் தனக்கு உள்ள உயர்வினையும், ஸம்ஸாரிகளாகிய தங்களுடைய தாழ்வையும் எண்ணியபடி அகல்பவர்களாக எத்தனை மஹாபாபிகளாக உள்ளபோதிலும். (இருகரையும் அழிக்கும் க்ருபா ப்ரவாஹ முடையவன்) - ஸம்ஸாரிகளுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியாக அவர்களை நடத்துவதாக உள்ளதான தடையற்ற தனது சுதந்திரம் என்ற கரையும், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையானது தங்களை அண்டாதபடி அபராதங்களை மட்டும் செய்பவர்களுடைய செருக்கு என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள "சுதந்திரமாக எண்ணுதல்" என்ற கரையும் அழியும்படியாகப் பெருகி வருகின்ற க்ருபை என்ற வெள்ளத்தைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) - திருவாய்மொழி (5-1-1) – பொய்யே கைம்மை சொல்லி - என்றும்,

திருவாய்மொழி (5-1-2) - என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல – என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) - உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந் தவிர்ந்தே – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உண்மை என்பது சிறிதும் இல்லாதபடி பெரும் பொய்யை மட்டுமே உரைத்து, ப்ரேமை காரணமாகப் பரவசம் அடைந்தவர்கள் போன்று பாவித்து, உள்ளமானது எப்போதும் இந்த உலகியல் பொருள்களில் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் இருக்க, உன்னை அல்லாமல் வேறு எந்தப் பயனையும் எண்ணாமல் உள்ளவர்கள் போன்று, உன்னுடைய ஔதார்யத்தையும், வடிவழகையும் ஆழ்ந்த உள்ளன்புடன் உரைக்கிறார்கள் என்பது வெளிப்படும்படியாகப் பலமுறை உரைத்தபடி நின்று, அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய உன்னையும் பகட்டும் கள்ள மனத்தினைத் தவிர்ந்து என்று அவற்றை இவர் தவிரும்படியாக. (முற்றவும் தானாய்) – திருவாய்மொழி (5-1-10) – என்னை முற்றவும் தானானான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாராகிய இவருக்கு அனைத்துவிதமான இன்பம் அளிக்கின்ற பொருள்களும் தானே என்று, (உன்னை விட்டு என்னைப் பண்ணின) - திருவாய்மொழி (5-1-3) – இனியுன்னை விட்டென் கொள்வனே - என்பதற்கு ஏற்ப நான் விட்டாலும் கூட என்னை விடாமல் இருந்த உன்னைத் தவிர்த்து வருந்தி ஆராடதிக்கத் தக்கதாக; அதாவது வருந்தி ஆராதித்தாலும் அதன் மூலம் கிட்டவல்ல பயன் ஏதும் இல்லாத மற்ற விஷயங்களைப் பற்றவேண்டுமோ என்று இவர் தாமே உரைக்கும் விதமாகச் செய்த. (விரக்தி பலம்) - திருவாய்மொழி (4-9-10) - கண்ட சதிர் கண்டொழிந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய இனிமை காரணமாக மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் தவிர்க்கும்படியாகக் கடந்த பத்தில் ஏற்பட்ட விரக்தியின் பலனாக. (பரமாத்ம ராகம்) – பரமாத்மநி யோ ரக்த: - யார் ஒருவன் பரமாத்மாவிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவனாக - என்பதாக உள்ள பரமாத்மா விஷயத்தில் ஏற்பட்ட விருப்பம் என்பது.

வ்யாக்யானம் - [2] (பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானே யென்னவாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலியவூடு புக்கு வளர) "பேரமர் காதல்" என்று அபரிச்சேத்யமாய்ப் பொருந்தி, "பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடும்" என்று பிடரிபிடித்து நின்று நெஞ்சை முடிக்கும்படியாய், "கழியமிக்கதோர் காதல்" என்று பார்ச்வஸ்த்தர்க்குப் பேசும்படி மிகவும் கைகழிந்து, "கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே" என்று தொடங்கி, "வாய்ந்த வழுதி வளநாடன்" என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாதி அத்புத கர்மங்களை நானே செய்தேனென்று அநுகார முகத்தாலே விஷயத்தைக் கிட்டிப் பேசும்படியாய், "உன்னை

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்” என்று அவனையொழிய ஒரு க்ஷணமும் தரித்திருக்க மாட்டாதபடியாய், “ஆராவமுதே யடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய்” என்று விஷய போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ப்ராவண்யத்தாலே ஜ்ஞாநாச்ரயமான ஆத்மாவாதல் ஜ்ஞாந ப்ரஸரண த்வாரமான மனஸ்ஸாதலன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரமும் சிதிலமாம்படியாய், “வைகலும் வினையேன் மெலிய” என்று அந்த சைதில்யந்தான் காதாசித்கமன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் மெலியும்படியாய், “நிறந்தனூடு புக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற” என்று பகவத்குணங்கள் மர்மத்திலே புகுந்து ஆத்மாவை யிடைவிடாமல் த்ரவ த்ரவ்யமாக்கும்படி அபிவ்ருத்தமாக.

விளக்கம் - (பேரமர்) - திருவாய்மொழி (5-3-3) – பேரமர் காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப அளவிட இயலாதபடியாகப் பொருந்தி. (பின்னின்று) - திருவாய்மொழி (5-4-6) - பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடும் - என்பதற்கு ஏற்ப பிடரியைப் பிடித்து நின்று உள்ளத்தை முடிக்கும்விதமாக. (கழியமிக்கு) - திருவாய்மொழி (5-5-10) – கழியமிக்கதோர் காதல் – என்பதற்கு ஏற்ப அருகில் உள்ள அனைவரும் பேசும்படியாக மிகவும் கை கழிந்து. (யானே என்னவாய்ந்து) - திருவாய்மொழி (5-6-1) - கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (5-6-1) - வாய்ந்த வழுதி வளநாடன் - என்று முடிவதாக உள்ள பாசுரங்களில் அவனுடையதாக உள்ள ஜகத்காரணம் போன்ற வியக்கவைக்கும் செயல்களை நானே செய்தேன் என்று உரைக்கும்படியாக. (ஆற்றகில்லாது) - திருவாய்மொழி (5-7) – ஆராவமுதே யடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய் இனிமையின் மிகுதியால் விளைந்த ப்ரேமையால் ஞானத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ள ஆத்மாவும், ஞானம் வெளிப்படும் வழியாக உள்ள மனமும் அழியும்படியாக. (மெலிய) – திருவாய்மொழி (5-9) – வைகலும் வினையேன் மெலிய - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரத்தில் அத்தகைய நிலை குலைதல் என்பது ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே என்பதாக இன்றி அனைத்து காலங்களிலும். (ஊடு புக்கு வளர) - திருவாய்மொழி (5-10) - நிறந்தனூடு புக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானுடைய குணங்கள் அனைத்தும் உட்புகுந்து ஆத்மாவை இடைவிடாமல் நீர்ப்பண்டம் போன்று உருக்கும்விதத்தில் வளர.

வ்யாக்யானம் - [3] (விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) இப்படி பகவத்ப்ரேமம் வருகையாலும் பாகவதர்களோடே கூடப்பெறுகையாலும், “ஸம்ஸார விஷ வ்ருக்ஷஸ்ய

த்வே பலே ஹ்யம்ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத் பக்தைர்வா ஸமாகமா” என்று ஸம்ஸாரமாகிற விஷ வ்ருக்ஷத்தில், அம்ருதோபம் பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமமுமாகிற பலத்வயமும் கைபுகுந்தவிவர். (அடிமைபுக்காரையும் ஆட் செய்வாரையுங் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) “ஒன்றுந்தேவி”லே “மற்றெத் தெய்வம் நாடுதிர்”, “பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள்”, “தெய்வம் மற்றில்லை”, “நாயகனவனே”, “ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே”, “அறிந்தோடுமின்”, “ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே”, “மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர்”, “உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்”, “ஆட்செய்வதே உறுவதாவது” என்று தேவதாந்தராவரத்வ பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தையும், பகவதாச்ரயண ப்ரகாரத்தையும் பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமத்தையும் தெளிய வுபதேசிக்கக் கேட்டுத் திருந்தி யடிமை புக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், “ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்” என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமை செய்தாரான தம்மையும் காண்கைக்கு, “வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்”, “தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்”, “தேவர்கள் தாமும் புகுந்து” என்னும்படி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாரையும் த்வீபாந்தரமான ச்வேத த்வீபத்திலுள்ளராயும், “நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்” என்கிறபடியே வந்த நித்யஸூரிகளும் முக்தப்ராயருமான தேவர்களுடைய திரள்களை, “கண்டோம் கண்டோம்” என்று கண்ணுக்கினியதா யிருக்கையாலே கண்டோமென்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, “பொலிக பொலிக” என்று அத்திரள் அபிவ்ருத்தமாயிடுகவென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல் கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து) “த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்திச” என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத வஸுரனான ஹிரண்யனையும், “ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ” என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வா னுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனான ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில் திருந்தாமல் கிடந்த ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை “அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்” என்று தேடிப்பிடித்து.

விளக்கம் - (விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) - இவ்விதம் பகவத் ப்ரேமை வளர்ந்தபடி உள்ளதாலும், பாகவதர்களுடன் சேர்ந்தபடி உள்ள நிலை கிட்டப் பெறுவதாலும், ஸம்ஸார விஷ வ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பலே ஹ்யம்ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத் பக்தைர்வா ஸமாகமா - ஸம்ஸாரம் என்று விஷமரத்தில்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அமிர்தத்தைப் போன்று இரு கனிகள் உள்ளன; அவையாவன கேசவனிடம் பக்தி மற்றும் அவனுடைய அடியார்களுடன் சேர்ந்திருத்தல் என்பதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரமாகிற மரத்தில் அமிர்தம் போன்ற பலன்களாகக் கூறப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத சேர்த்தியும் என்பதான இரண்டு கனிகள் கைகூடப்பெற்ற இவர். (அடிமை புக்காரையும்) – திருவாய்மொழி (4-10) ஒன்றும் தேவும் - என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (4-10-1) – மற்றெத் தெய்வம் நாடுதிர் – ஏ்றும், திருவாய்மொழி (4-10-2) – பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-3) – தெய்வம் மற்றில்லை - என்றும் திருவாய்மொழி (4-10-4) - நாயகன் அவனே – என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-5) – ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-6) - அறிந்து ஓடுமின் – என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-7) – ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே – என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-8) - மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர் – என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-9) – உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-10) - ஆட்செய்வதே உறுவதாவது - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், மற்ற தெய்வங்கள் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்பதன் மூலமாகப் பகவானுடைய உயர்த்தியையும், பகவானை அண்டுவதற்கான வழியையும், பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்பதையும் மிகவும் தெளிவாக நம்மாழ்வார் உபதேசித்தார். இதனைக் கேட்டுத் திருந்தி பகவானுக்கு அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், (ஆட்செய்வாரையும்) - திருவாய்மொழி (4-10-11) – ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப இவ்விதம் திருத்துவதன் மூலம் அவனுக்கு அடிமையாகிய தன்னையும். (காண) - காண்பதற்காக. (லோக த்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களை) - திருவாய்மொழி (5-2-5) – வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-4) – தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-3) - தேவர்கள் தாமும் புகுந்து – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்த லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளவர்களாகவும், மற்ற த்வீபங்களான ச்வேதத்வீபத்தில் உள்ளவர்களாகவும், திருவாய்மொழி (5-2-6) – நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப வந்தவர்களான நித்யஸூரிகளையும், முக்தர்கள் போன்றவர்களான தேவர்களையும், திருவாய்மொழி (5-2-2) – கண்டோம் கண்டோம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கண்களுக்கு இனிமையாக உள்ளதால் "கண்டோம்" என்று பலமுறை உரைக்கும் விதத்தில் கண்டு, திருவாய்மொழி (5-2-1) - பொலிக பொலிக - என்று அந்தக் கூட்டமானது மேன்மேலும் வளரவேண்டும்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

என்று உரைத்து. (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல் கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து) - த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்திச - உன்னிடமும் என்னிடமும் உள்ளான் - என்று ப்ரஹ்லாதன் உபதேசித்தபோதிலும் அதனைக் கேட்டுத் திருந்தாத அஸுரனாகிய ஹிரண்யனையும், ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - இராமனிடம் சீதையைச் சேர்ப்பாயாக – என்று விபீஷணன் உபதேசம் செய்ததைக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனாகிய இராவணனையும் போன்று, நம்மாழ்வாராகிய தான் இதுவரை செய்த உபதேசங்கள் அனைத்தையும் கேட்டுத் திருத்தாத ராக்ஷஸர் மற்றும் அஸுரர் போன்ற பலரையும் திருவாய்மொழி (5-2-5) - அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் - என்று தேடிப் பிடித்து.

வ்யாக்யானம் - [4] (தேசகாலதோஷம் போக வெங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) "கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்", "திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து" என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து ப்ராணாபஹாரம் பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும் பகை பசி முதலான தேசதோஷமும், "பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்" என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறுபடும்படியான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம்படி, "இரியப் புகுந்திசை பாடியெங்கு மிடங்கொண்டன" என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாதபடி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, "மேவித் தொழுதுய்மினீர்கள்" என்று நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜராராய்க் கொண்டு ஆச்ரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள்; அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பகவத் வைபவமளிகைக்கீடான அளவிலிகளாகில், (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) "நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்" என்று அவை தனக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாத்தி நிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பர்களென்று உங்கள் நெஞ்சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும் தேவதைகளை, "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே" என்று ராஜாவானவன் ஊர்தோறும் கூறு செய்வார்களை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காச்ரயணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனை.

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

விளக்கம் – (தேச தோஷம் போக) – திருவாய்மொழி (5-2-6) – கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரத்தை முடித்து உயிரை எடுக்கவல்ல நோய், அவ்விதம் செய்வதான பகை பசி முதலான இடத்தின் குற்றங்கள் ஆகிய அனைத்தும் தங்களுடைய ஸஞ்சாரம் மூலம் விலகும்படியும். (கால தோஷம் போக) - திருவாய்மொழி (5-2-3) - திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து - என்பதற்கு ஏற்ப பொருள்களின் இயல்புகள் வேறுபடும்படியாக கலிபுருஷனால் ஏற்படுகின்ற காலத்தின் தோஷங்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய ஸஞ்சாரம் மூலம் விலகும்படியும். (எங்கும் இடம் கொண்டவர்களை) – திருவாய்மொழி (5-2-3) - இரியப் புகுந்திசை பாடியெங்கு மிடங்கொண்டன - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானை அனுபவிப்பதன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற மிகுந்த மகிழ்வின் விளைவாக பெரிய ஆரவாரத்துடன் புகுந்து பகவத்பக்தி இல்லாதவர்களுக்கு இடம் இல்லாதபடிச் செய்து, தாங்களே அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்பவர்களை (மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) - திருவாய்மொழி (5-2-9) - மேவித் தொழுதுய்மினீர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் நீங்கள் அடைந்து பிழைப்பீர்களாக. (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை) - இவ்விதம் செய்யாமல் மற்ற தெய்வங்களிடம் நீங்கள் வைத்த ஈடுபாடு காரணமாக பகவானுடைய மேன்மையை அறிவதற்கான தகுதியுள்ள அறிவு அற்றவர்கள் என்றால், திருவாய்மொழி (5-2-7) - நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுக்கு இயல்பாகவே எந்தவிதமான உயர்வும் இல்லாமையால், போலியான சொற்களாலும் போலியான யுக்திகளாலும், நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்கள் இது போன்று வழிபடுவதை அறிந்தால் பரிகாசம் செய்வார்கள் என்று எண்ணியபடி, உங்களுடைய உள்ளத்தில் மட்டுமே வைத்தபடி உபாஸிக்கும் தெய்வங்களை, திருவாய்மொழி (5-2-8) - நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே – என்பதற்கு ஏற்ப அரசன் ஒருவன் ஒவ்வொரு ஊரிலும் கூறு செய்பவர்களை நிறுத்துவது போன்று உங்களால் அடையத்தக்கவர்களாக நிறுத்திய ஸர்வேச்வரனை.

வ்யாக்யானம் - [5] (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று) "நக்கபிரானோ டயனுமிந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர் குழாங்கள் கண்ணன் திருமூர்த்தியை மேவி மிக்கவுலகுகள் தோறும் எங்கும் பரந்தன ஒக்கத்தொழகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை" என்று ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மாவுமிந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட

தேவதா ஸமூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகப் பற்றி விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப் பரந்து விபூதி விஸ்தாரத்தை யுடையரானார்கள். அவர்களைப் போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப் பெறில் விபரீத ப்ரவர்த்தகமான கலியுக தோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்றுபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்தி பரராக்கி) "விஷ்ணு பக்திபரோ தேவ:" என்கிறபடியே "அரக்கரசுரர்" என்னுமது போய் தேவ சப்த வாச்யராம்படி பகவத்பக்தி பரராகத் திருத்தி. (கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்) அதாவது திருந்தாதாரைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே முன்பே திருந்தி "கண்ணுக்கினியன் கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்" என்னும்படி பாகவத ஸமாஜ தர்சநமினிதாம்படி அவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையராய் உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ப்ராப்ய தசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, "என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீரென்னை முனியாதே", "மநஸி விலஸ தாசஷ்ணா பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந" என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உண்டாக்குகிறார் அஞ்சாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையா மென்று) - திருவாய்மொழி (5-2-10) - நக்கபிரானோ டயனுமிந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர் குழாங்கள் கண்ணன் திருமூர்த்தியை மேவி மிக்கவுலகுகள் தோறும் எங்கும் பரந்தன ஒக்கத்தொழகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப ருத்ரனுடன், நான்முகன் இந்த்ரன் போன்ற பலரும் ஒன்றாகத் திரண்ட தேவர்களுடைய கூட்டங்கள் அனைத்தும் க்ருஷ்ணனுக்கே உரியதான திருமேனியைத் தங்களுக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல இடமாகப் பற்றி நின்று, பரந்து விரிந்துள்ள லோகங்கள் அனைத்திலும் இவர்கள் ஒரே போன்று பரந்து, அனைத்து லோகங்களிலும் நிறைந்துள்ளனர். அவர்களைப் போன்றே நீங்களும் அவனை அடைந்தால் தீமைகளை ஏற்படுத்துகின்ற கலியின் தோஷங்கள் உங்களைச் சிறிதும் அண்டாது என்று உபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்தி பரராக்கி) – விஷ்ணு பக்திபரோ தேவ: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டவன் தேவனாகவே ஆகிறான் - என்பதற்கு எற்ப, திருவாய்மொழி (5-2-5) – அரக்கர் அசுரர் - என்னும் நிலை மாறி, தேவன் என்று கூறலாம்படியாக பகவானிடம் பக்தி கொண்டவராகத் திருத்தி. (கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே) - அதாவது திருந்தாதவர்களைத்

திருத்தியதுடன் மட்டும் நிற்காமல், முன்பே திருந்தி, திருவாய்மொழி (5-2-2) - கண்ணுக்கினியன் கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர் - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவதர்களுடைய கூட்டத்தைக் காணுதல் என்பதே இனிமை என்று உணரும்படியாக பாகவதர்களிடம் மிகுந்த ஆசை கொண்டவர்களாக, உபாயத்தில் துணிவு என்னும்படியாக நின்று, பேற்றை அடையும் நிலையில் உள்ள தன்னையும் கூட பொடியும்படியாக உள்ளவர்களுடைய "உபாயத்தில் துணிவு" என்ற ஞானத்தின் மேலே, (நோக்கிக் காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார்) - திருவாய்மொழி (5-5-2) – என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீரென்னை முனியாதே - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (12) - மநஸி விலஸ தாசஷ்ணா பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந - பக்தி என்னும் ஸித்தாஞ்ஜனத்தைக் கொண்ட மனதில் விளங்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸித்தாஞ்ஜநம் போண்று, மறைந்துள்ள ஆழ்பொருளை விளக்குவதாக பேற்றின் பெருமையை உள்ளடக்கியதான பக்தியைத் தகுந்த உபதேசம் மூலம் ஐந்தாம் பத்தில் வெளியிட்டார்.

224. [1] என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே "ஸர்வலோக பூதேப்ய:" என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல் வெட்டாக்குகிற சரண்யன் [2] அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவா லன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னான்புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூம பலமாகவும் அநந்ய கதித்வமுடைய தமக்குப் [3] பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்ப ரோஷம் உபாயத்தாலேயழிய, [4] உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின [5] சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும், புறத்திட்டுக் காட்டியென்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படிவிட்டு, [6] தந்தை தாய் உண்ணுஞ்சோறு மாநிதி பூவையாவையு மொன்றேயாக்கி, [7] தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே [8] திரிவிக்கிரமனாகக் குறள் கோலப்பிரானாய் அடியை மூன்றையிரந்த வன் கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை [9] இணைத் தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர், [10] பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாய ச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு, [11] தந்தனன் மற்றோர் களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறாம் பத்தில்.

அவதாரிகை - ஆறாம்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வ சரண்யனான ஸர்வேச்வரன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதிகளான தமக்குத் தன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் காட்டிக் கொடுக்க, அவ்வுபாயத்திலே விச்சேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தையுடையராய் தம்முடைய வ்யவஸாயத்தை கடக முகத்தாலே யிவனுக்கறிவித்து வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைந்த ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிக்க அவன் ஸாமர்த்யத்தை யநுஸந்தித்து குணாநுபவத்துக்குப் பண்ணின ப்ரபத்தியும் பலித்தவாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி பண்ணுவதாகக் கோலி, ஸித்தோபாயவரணம் இதர பரித்யாக பூர்வகமாகையாலே பௌராணிக வசந ப்ரக்ரியையாலே உபாய விரோதிகளான த்யாஜ்யாம்சங்களை ஸவாஸநமாக தத் ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படி விட்டு, விட்டவையெல்லாம் தமக்குப் பற்றுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தியோடே தமக்குபாயமாக நினைத்திருக்கும் திருவுலகளந்தருளின் ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு கொண்டு, பூர்வ வாக்ய ப்ரக்ரியையாலே சரணம் புக்கவர் “பத்துடையடியவ”ரிலே தொடங்கி, அஞ்சாம் பத்தளவாக உபதேசித்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதி தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே சோகம் ஜநிக்கும்படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு, தம்முடைய ப்ரபத்தி நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் – ஆறாம் பத்தால் கூறுவது என்ன? ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய உயர்ந்த கருணை காரணமாக அனைவரும் வந்து தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்து நிற்கலாம்படி உள்ளான். பக்தியின் பரவசம் காரணமாக வேறு எந்த ஒரு புகலிடமும் இல்லாத நம்மாழ்வாருக்கு, தனது திருவடிகளை, வேறு எதனையும் எதிர்பாராத உபாயமாகக் காட்டிக் கொடுத்தான். அப்படிப்பட்ட உபாயத்திலிருந்து தனக்கு எந்தவிதமான மாறுபாடும் ஏற்படாமல் நம்மாழ்வார் இருந்தார். தனது அத்தகைய நிலையை தூது மூலம் அவனுக்கு அறிவித்தார். ஆனால் அவன் வராமல் காலம் தாழ்ந்தினான். இதன் காரணமாக

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ப்ரணய தோஷம் கொண்டராக நின்ற ஆழ்வாருடைய ப்ரணய தோஷத்தை, அவன் விலக்கினான். இவ்விதம் விலக்கிய அவனுடைய சாமர்த்தியத்தை எண்ணியபடி, ஐந்தாம் பத்தில் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும்அனுபவித்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்று செய்த ப்ரபத்தியானது பலித்தது. அதனைத் தொடர்ந்து அவனை அடைதல் என்ற பேற்றுக்கு ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். இவ்விதம் பேற்றுக்கான ப்ரபத்தியைச் செய்யவேண்டும் என்றால், அதற்கு முன்பாக மற்ற விஷயங்கள் குறித்த ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் துறக்கவேண்டும் என்பதால், புராணங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களுடைய சொற்களின்படி, ப்ரபத்திக்கு விரோதிகளாக உள்ளவையும் துறப்பதற்கு ஏற்றவையும் ஆகிய அனைத்தையும் அவற்றின் வாசனைகளுடன் துறந்தார். துறந்தவை அனைத்தும் தமக்குப் பற்றுகின்ற விஷயமேயாக எண்ணி மிகுந்த துக்கத்துடன், தனக்கு ஏற்ற உபாயமாக எண்ணியுள்ளதும், அனைத்து லோகங்களையும் அளந்ததும், எளிதில் அடையலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய அவன் திருவடிகளை, நித்யஸூரிகளும் வந்து நின்று அனுபவிக்கலாம்படியாக உள்ள திருவேங்கடத் திருமலையில் கண்டார். உடனே, த்வய மந்திரத்தின் முதல் வாக்கியம் கொண்டு சரணம் புகுந்தார். இவ்விதம் சரணம் புகுந்தவர், திருவாய்மொழி (3-1) – பத்துடை அடியவர் - என்பதில் தொடங்கி, ஐந்தாம் பத்து முடிய உள்ள அனைத்திலும் உபதேசித்த பக்தி உபாயத்தின் "செய்வதற்கு மிகவும் கடினமானது" என்ற நிலை ஏற்பட்டவர்களுக்கு, தனது ப்ரபத்தி நிஷ்டையை ஆறாம் பத்து மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே "ஸர்வலோக பூதேப்ய:" என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல் வெட்டாக்குகிற சரண்யன்) "ஏறு சேவகனார்க் கென்னையுமுள்ளென்மின்களே" என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு ரஷ்ய வர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்லுங்கோளென்றும், "திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன் சரணே" என்று திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது ஸர்வர்க்கும் வலிய புகலில்லையென்றும், "வன்சரண் சுரர்க்காய்" என்று தேவர்களுக்கு வலிய ரக்ஷகனாயென்றும், "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மி னென்றென்றருள் கொடுக்கும்" என்று நமக்கு சேஷபூதராயுள்ளாரெல்லாரும் நம்மடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப்

புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்றென்று தன்னருளைப் பண்ணாநிற்குமென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய க்ருபையாலே "ஸர்வ லோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்" என்று வந்து சரணாகதனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸர்வலோக சரண்யனென்ற உக்தி ஸமுத்ர கோஷம் போலே நிரர்த்தமாகாதபடியாகவும், "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்று சரணாகத ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய் சரண்யனான தான் சொன்ன உக்தி கண்டாது பரியாகாதபடியாகவும் "வானவர் கோனொடும் நமன்றெழுந் திருவேங்கடம்" என்றும், "எழுவார் விடைகொள்வாரீன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம்" என்றும், "போதறிந்து வானரங்கள்", "கண்டு வணங்கும் களிறு" என்றும் நித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தரபரர், அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர், திர்யக்குகள் என்கிற வாசியற ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனாய் நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் சிலாலிகிதமாம்படி திருமலையிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்யனான ஸர்வேச்வரன்.

விளக்கம் – (என்னையும்) - திருவாய்மொழி (6-1-10) - ஏறு சேவகனார்க் கென்னையுமுள்ளென்மின்களே - என்பதில் துன்பத்தில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்ற உறுதியில் உள்ளவனிடம் "காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பொருள்களில் நானும் உள்ளேன் என்று உரைப்பீர்களாக" என்றும், (யாவர்க்கும்) - திருவாய்மொழி (6-3-7) - திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன் சரணே - என்பதில் திருவிண்ணகர் க்ஷேத்ரத்தில் நின்ற அவன் திருவடிகள் அல்லாமல் அனைவருக்கும் ஏற்றதொரு உறுதியான புகலிடம் வேறு இல்லை என்றும், (சுரர்க்கு ஆய்) - திருவாய்மொழி (6-3-8) – வன்சரண் சுரர்க்காய் – என்பதில் தேவர்களுக்கு உறுதியான ரக்ஷகன் என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-11) – அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மி னென்றென்றருள் கொடுக்கும் - என்பதில் "நமக்கு அடியார்களாக உள்ள அனைவரும் நம்முடைய திருவடிகளின் கீழே வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் புகுந்து நின்று வாழீர்களாக" என்று தனது க்ருபையைச் செய்தபடி உள்ளான் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப. (கருணையாலே) - தன்னுடைய க்ருபையாலே. (ஸர்வலோக என்றது கடல் ஓசை ஆகாமல்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-14) - ஸர்வ லோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம் – அனைத்து லோகங்களும்

சரணம் புகத்தக்கவனும் மஹாத்மாவும் ஆகிய இராமன் முன்பாக வந்து நிற்கும் விபீஷணனாகிய என்னைக் குறித்து விரைந்து சென்று உரைப்பீர்களாக - என்பதற்கு ஏற்ப, சரணம் புகுந்தவனாகிய விபீஷணன் இராமனைக் குறித்து உரைத்த சொற்களாகிய "ஸர்வ லோக சரண்யன் - அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கவன்" என்பவை கடலின் ஓசை போன்று பயனற்றுப் போகாமல், (பூதேப்ய: என்றது கழுத்துக்கு மேலே ஆகாமல்) – இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம - ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தவனுக்கும், "நான் உனக்காகவே உள்ளேன்" என்று யாசித்து நிற்பவனுக்கும் அனைத்து உயிர்களிடமிருந்தும் பயம் இன்மையை நான் ஏற்படுத்துகிறேன்; இது எனது விரதம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பதில் விரதம் பூண்டவனாக, இவ்விதம் அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள தனது சொற்கள் தனது கழுத்துக்கு மேல் சென்று கடனாக மாறாதபடி, (உபாயத்தை கல்வெட்டு ஆக்குகிற சரண்யன்) திருவாய்மொழி (3-3-7) - வானவர் கோனொடும் நமன்றெழுந் திருவேங்கடம் – என்றும், முதல் திருவந்தாதி (26) - "எழுவார் விடைகொள்வாரீன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம் - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (72) - போதறிந்து வானரங்கள் - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (70) – கண்டு வணங்கும் களிறு – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகள், நித்ய ஸம்ஸாரிகள், மற்ற பயன்கள் எதனையும் விரும்பாமல் உள்ளவர்கள், வேறு பயனை விரும்புபவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் என்பது போன்ற வேறுபாடு ஏதும் ஆராயாமல், அனைவரும் வந்து அண்டும்படியாக, அனைவர்க்கும் புகலிடமாக நிற்பதால், தன்னுடைய "உபாயமாக உள்ள தன்மை" என்பது கல்லில் செதுக்கி வைக்கலாம்படியாகத் திருமலையில் எழுந்தருளி நிற்பவனாகிய, சிந்திக்கவும் இயலாதபடியான சிறப்புகள் பலவற்றையும் கொண்டவனும், அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - [2] (அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேனென்னான் புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூம பலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்கு) "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யாமவிதுஷாம் கதிர்கம் யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:"

என்கிறபடியே உபாயாந்தரங்களை யறியவு மநுஷ்டிக்கவும் மீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாலேயாதல் பகவதேக பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய தத் வ்யதிரிக்தோபாயாந்வயமாகாதென்று, "உன்னாலல்லால் யாவராலு மொன்றும் குறைவேண்டேன்" என்னும்படியான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தாலே யாதல், அநந்யகதிகளாமள வன்றிக்கே, "அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லே னுன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்", "என்னான் செய்கேன்", "பூவார்கழல்களரு வினையேன் பொருந்துமாறு புணராய்" என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முக்தப்ராயனாயிருக்கிறே னல்லேன், ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே ஒருவனா யிருக்கிறே னல்லேன்; மேலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவொண்ணாதபடி உன் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னைக் காண வேணுமென்னுமாசையாலே பலஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனியுபாயாநுஷ்டாந க்ஷமனல்லேன்; உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யலாவதில்லை, எனக்கும் செயலுக்குமென்ன சேர்த்தியுண்டு, முன்பு பரிக்லுப்தமான உபாயங்களொன்றுமென் பக்கலில்லை; நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும் வழி கல்பிக்க வேணுமென்று சொல்லும்படி. "மெய்யமர் காதல்" என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் குண ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல் தரிக்கவொண்ணாதபடியாய் திருமேனியிலே அணைய வேண்டும்படியான காதலென் பக்த்யதிசயம். அதினுடைய பலமாகவும், உபாயாந்தரத்துக்காளன்றிக்கே "களைகண் மற்றிலேன்" என்னும்படி அநந்யகதித்வமுடையரான தமக்கு. ஸமாஸத்தில் பக்தி பூம பலமென்ன வேணும், பூமாபலமென்கிறவிது பாடஸ்கலநத்தாலே வந்ததாமித்தனை.

விளக்கம் - (அஜ்ஞாந அசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்கள் அளவால் அன்றிக்கே) - அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யாமவிதுஷாம் கதிர்கம் யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் ஸௌநகமுநி: - அஜ்ஞானத்தாலோ, அளவிட இயலாதவன் என்ற ஞானத்தாலோ, பக்தியின் மேன்மையாலோ, இந்த உலகில் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு உபாயமும் இல்லை என்று அறிபவர்களுக்கு [அல்லது வேறு உபாயம் உள்ளது என்று அறியாதவர்களுக்கு] அவனே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று ஸௌநக மஹரிஷி ஜிதந்தை என்ற மந்த்ரத்தின் பொருளை விரிவாக உரைத்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற உபாயங்களை அறியத்தக்கதான ஞானம் இல்லை என்பதால், அவற்றை இயற்றுவதற்கான ஆற்றல் இல்லை என்பதால், பகவானுக்கு மட்டுமே

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

வசப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவிற்கு அவன் மட்டுமே உபாயமாக இருத்தல் அல்லாமல் அவனைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள எந்த ஒரு வஸ்துவும் உபாயம் என்று எண்ணுதல் கூடாது என்பதைத் திருவாய்மொழி (5-8-3) – உன்னாலல்லால் யாவராலு மொன்றும் குறைவேண்டேன் - என்று உரைக்கும்படியாக ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிதல் மற்றும் வேறு கதி இல்லாதவர் என்பது மட்டும் அல்லாமல். (அங்குற்றேன் என்னான்புணரா யென்னும்படி) – திருவாய்மொழி (5-7-2) - அங்குற்றேன் அல்லேன் இங்குற்றேன் அல்லேன் உன்னைக் காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான் எங்குற்றேனும் அல்லேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு முக்தனாகவில்லை, உபாயங்களைக் கைக்கொள்பவர்களில் ஒருவனாக இல்லை, எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ள இயலாமல் உனது திருமேனியின் அழகு போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு நின்று உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற மிகுந்த ஆசை காரணமாக பலம் இழந்து தளர்ந்து வேறு எந்த உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளும் ஆற்றல் கொண்டவனும் இல்லை என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-3) – என் நான் செய்கேன் – என்பதற்கு ஏற்ப உன்னுடைய திருவடிகளைப் பெறுவதற்கு என்னால் செய்ய முடிந்தது ஏதும் இல்லை, எனக்கும் அது போன்ற செயல்களுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம் உள்ளது, முன்பு பலரால் உண்டாக்கப்பட உபாயங்கள் ஏதும் என்னிடம் இல்லை என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-4) – பூவார்கழல்கள் அருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராய் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனிமை நிறைந்தவனாகிய உனது திருவடிகளை நான் அடையும் வழியை நீயே எனக்குக் கற்பிக்கவேண்டும் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (மெய்யமர் பக்தி பூம பலமாகவும்) – திருவாய்மொழி (6-8-2) – மெய்யமர் காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை எண்ணியோ, குணங்களை எண்ணியோ மட்டுமே தரிக்க இயலாமல், அவனுடைய திருமேனியில் அணையவேண்டும் என்னும்படியான ப்ரேமையானது கடந்த பத்தில் தமக்குப் பிறந்த மிகுந்த பக்தியின் பயனாகவும், வேறு எந்த உபாயங்களிலும் ஈடுபடாமல். (அநந்யகதித்வமுடைய தமக்கு) – திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைகண் மற்றிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேறு கதி இல்லாமல் உள்ள தனக்கு.

வ்யாக்யானம் - [3] (பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டேக சிந்தையராய்) "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்னும்படி தன் திருவடிகளை ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகக் காட்டிக்கொடுக்க; "கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட" என்றும், "அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்றும்,

“நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனானவவன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூபமான வ்யவஸாயத்தையுடையராய், (திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) “வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங்குருகினங்காள் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்” என்று தொடங்கி, “ஏறு சேவகனார்க் கென்னையு முளளென்மின்கள்” என்னுமதளவாக பெற்றன்றித் தரியாத அதிமாத்ர ப்ராவண்யமுண்டா யிருக்கவும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தாலே ததேக ரக்ஷ்யத்வ வ்யவஸாய ரஹிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருத்தை, “உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ரூப பக்ஷ த்வய யோகத்தாலே ப்ராப்யமான பகவத் விஷயத்தை சீக்கிரமாக ப்ராபிக்கைக்கீடான யோக்யதை யுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து. (விளம்ப ரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படி யறிவித்த வளவிலும் அவன் வரவு தாழ்க்கையாலுண்டான ப்ரணய ரோஷத்தாலே, வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், “போகுநம்பி”, “கழகமேறேல் நம்பி” என்று பேஷித்து அவன் முகம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போக விரோதியாகையாலே “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்கிறபடியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே குலைக்க அவனோடே பொருந்தி.

விளக்கம் – (பாதமே சரண் ஆக்க) - திருவாய்மொழி (5-7-10) – ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் – என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னுடைய திருவடிகளை, மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களையும் எதிர்பார்க்காத ஸாதனமாகக் காட்டிக் கொடுத்தான். (அவையே சேமம் கொண்டு ஏக சிந்தையராய்) – திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட – என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-11) - அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கின்ற தன்மை கொண்டவனாகிய திருவடிகளை மட்டுமே, வேறு எந்தவிதமான உதவியும் தேவையற்றதாக உள்ள உபாயமாகக் கொண்டு, அதிலிருந்து மாறுபட்டு நிற்காத திருவுள்ளம் கொண்டவராக. (திர்யக்குகளை இட்டு ஸ்வ அபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) -

திருவாய்மொழி (6-1-1) - வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங்குருகினங்காள் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-1-10) - ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உளள் என்மின்கள் – என்பது முடிய உள்ள பாசுரங்களில், அவனை அடையாமல் தரிக்க இயலாதபடியான மிகுந்த ப்ரேமை ஏற்பட்டபோதிலும், தன்னைத்தானே காப்பாற்றுக் கொள்வதில் தான் ஈடுபடுவதைப் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளதான, "தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல்" என்பதன் விளவாக, அவனால் மட்டுமே தான் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்று ஆழ்ந்த உறுதி கொண்ட தனது திருவுள்ளக் கருத்தை, உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் – பறவையானது இரண்டு சிறகுகள் கொண்டு பறப்பது போன்று கர்மம் மற்றும் ஞானத்தினால் அவன் அடையப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானம் மற்றும் கர்மம ஆகியவையாக உள்ள சிறகுகள் கொண்டு, அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள பகவானை, வெகு விரைவாக அடைவதற்குத் தகுந்த தகுதியைக் கொண்டவர்கள் மூலமாக அறிவித்து. (விளம்ப ரோஷம் உபாயத்தாலே அழிய) - இவ்விதம் அவர்கள் மூலமாகத் தனது நிலையை அறிவித்தபோதிலும் அவனுடைய வருகை என்பது தாமதமானதால் ஏற்பட்ட ப்ரணய ரோஷம் காரணமாக அவன் வந்தபோதிலும் திருவாய்மொழி (6-2-2) – போகு நம்பி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-2-6) – கழகம் ஏறேல் நம்பி - என்றும் அவனைத் தள்ளி, "அவன் முகத்தை நாம் பார்க்காமல் இருப்போமாக" என்று தீர்மானித்து, சிற்றில் இழைத்தல் மற்றும் சிறு சோறு அடுதல் என்பது போன்ற செயல்களைச் செய்தபடி இருந்தார். அப்போது இவருடைய இந்தச் செயல்கள் தனது இன்பதிற்கு விரோதமாக உள்ளதை அறிந்த ஸர்வேச்வரன், திருவாய்மொழி (6-2-9) – அழித்தாய் உன் திருவடியால் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவருடைய அத்தகைய "ஈடுபாடு இன்றி இருத்தல், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுதல்" போன்ற செயல்கலை, தனக்கும் இறுதியான உபாயமாக உள்ள திருவடிகள் மூலம், பல உப லக்ஷணங்களால் கொள்ளப்படும் தனது திருமேனியின் அழகு மூலம் அழித்தான். அப்போது இவர் மீண்டும் அவனுடன் பொருந்தி.

வ்யாக்யானம் - [4] (உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே) "பிறந்தவாற்"றிலே அவதாரானுபவம் பெறாத விழவாலே பதற, தத் குண சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தாகிலும் தரிப்போமென்றிழிந்தவளவில், "நிறந்தனூடு புக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற", "பையவே நிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள்",

"உள்ளமுள் குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கி யுண்ணும்", "ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டிடுகின்ற" என்னும்படி அவை மிகவும் சைதில்ய ஹேதுவாகையாலே தரித்து நின்றனுபவிக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனை உபாயமாக வரித்ததும், "குரவையாய்ச்சி"யரிலே, "என்ன குறைவெனக்கு" என்று தொடங்கி, "நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேனெனக்கார் பிறர் நாயகர்" என்று ப்ரீதி பூர்வகமாக அவதார குண சேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் முறையிலே கிட்டியனுபவிக்கப் பெற்றவெனக்கு ஆர்தான் நியாமகரென்று கர்விக்கும்படி பலித்தவாறே. (ஸப்காரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று) இதரோபாய த்யாக பூர்வகத்வமாகிற ப்ரகாரத்தோடே ஸித்தோபாயவரணம் "ஸக்ருதேவ" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்காகவுமொருக்கால் பண்ண வேணுமென்று பார்த்து. (புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களை) "பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந், லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே வ்ரஜம் விபோ" என்கிற வசநம், "ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம்" என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச் சொல்லப்பட்ட பவிஷ்யத் புராண ஸித்தமாகையாலும், புராண வித்தமராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் "புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின" என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வர்த்தம் புராண ஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதந புருஷாநுஷ்டாந ரூபமாகச் சொல்லப்படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற "புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின" என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம்.

விளக்கம் - (உருகாமல் வரித்ததும்) – திருவாய்மொழி (5-10-1) – பிறந்தவாறும் - என்பதில் அவனுடைய திரு அவதார காலத்தில் தான் இல்லாத காரணத்தால் அவற்றை அனுபவிக இயலவில்லையே என்று பதறினார். பின்னர் அந்த அவதாரங்களில் அவனுடைய குணங்களையும் லீலைகளையும் நம்முடைய சிந்தனையில் எண்ணியாவது நாம் தரிப்போம் என்று தீர்மானித்து அவற்றில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அத்தகைய செயல் என்பது திருவாய்மொழி (5-10-1) – நிறந்தனூடு புக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற – என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-3) - பையவே நிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-4) - உள்ளமுள் குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கி யுண்ணும் -

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-10) - ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டிடுகின்ற - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருவரை நிலைகுலையச் செய்பவை என்பதால், "நான் தரித்து நின்று அவதாரங்களுடைய குணங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும்", என்றும் அவனையே அதற்கான உபாயமாக அழைத்தார். (நண்ணி வணங்கப் பலித்தவாறே) - திருவாய்மொழி (6-4) – குரவை ஆய்ச்சியர் - என்பதில் உள்ள திருவாய்மொழி (6-4-1) - என்ன குறைவெனக்கு - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-4-10) - நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேனெனக்கார் பிறர் நாயகர் – என்பது முடிய, ப்ரீதியை முன்னிறுத்தி, "அவனுடைய அவதாரங்களில் வெளிப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் லீலைகளை அனைத்து காலங்களிலும் சரியான விதத்தில் அடைந்து அனுபவித்தபடி உள்ள நிலையை அடைந்தேன். இவ்விதம் உள்ள எனக்கு வேறு எஜமானன் யார் உள்ளார்கள்?", என்று கர்வத்துடன் பேசுவது நிகழ்ந்தவுடன். (ஸ்ப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயம் என்று) - மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிடுதல் என்பதை முதலில் செய்து, தகுந்த முறையுடன் ஸித்தோபாயமாக உள்ள அவனைச் சரணம் அடைதல் என்பது இராமாயணம் – ஸக்ருத் ஏவ - ஒரு முறை மட்டுமே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடைவதற்காகவும் ஒருமுறை செய்யவேண்டும் என்று பார்த்து, (புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்ய அம்சம் ஆக்கின) - பவிஷ்ய புராணம் - பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந், லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே வ்ரஜம் விபோ - தந்தை, தாய், மனைவி, புத்திரர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆசார்யர்கள், இரத்தினங்கள், செல்வங்கள், தானியங்கள், வயல்கள், வீடுகள், அனைத்து தர்மங்கள், அனைத்து விருப்பங்கள் போன்ற அனைத்தையும் முழுவதுமாகக் கைவிட்டு, அனைத்து லோகங்களையும் அளந்த திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்தேன் – என்ற வாக்கியமானது, ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம் - அக்னிபுராணம் எட்டாவது புராணம், பவிஷ்ய புராணம் ஒன்பதாவது என எண்ணப்படவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பதினெட்டு புராணங்களில் ஒன்பதாவது புராணமாகக் கூறப்பட்ட பவிஷ்ய புராணத்தில் உள்ளது என்பதாலும், புராணங்களை நன்றாக அறிந்தவர் என்பதால் எம்பெருமானார் தனது சரணாகதி கத்யத்தில் இந்தப் புராண வாக்கியத்தின் மூலமாகவே, கைவிடவேண்டியவற்றைத் துறத்தல் என்பதை முன்னிறுத்தி ப்ரபத்தி செய்தார் என்பதாலும், இங்கு சூர்ணையில் "புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்ய அம்சம்" என்றார். அல்லது இவ்விதம் பொருள் கூறாமல், "இத்தகைய கருத்தானது புராணத்தில்

கூறப்பட்டதாலும், இதுவே முன்பிருந்த ஆசார்யர்களுடைய செயல்பாடு என்று கூறப்படுவதாலும் இவ்விதம் சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார்", என்றும் பொருள் உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், "பிதரம் மாதரம்" என்று தொடங்கி, "ஸாக்ஷராந்" என்னுமதளவாக, "ஸந்த்யஜ்ய" என்கிறவிதுக்கு கர்மீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாண ஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படு மம்சமாக்கின சித் வஸ்துக்களும் அசித் வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் "ஸர்வதர்மாம்ச்ச"வுக்குக் கீழ் உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், "மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ" என்று கொண்டு ஈச்வரனோபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே, மாதாபிதாக்கள் உபாயாந்தர ஸஹசாரிகளுமாய், அவ்வளவன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமா யிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயுமிருப்பர்கள். ஸ்த்ரீயும் ஸஹதர்மசாரிணியா யிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே, உபேய பூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும் "புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ரா" என்கிறபடியே நரக தர்சநத்துக்கடியான பாப விமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்கள், இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழியே நடத்துவர்களாகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய், பெருங்குடிப் பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்; தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; குருக்களாகிறார் உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப் போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய், உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்; ரத்தங்கள், உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றை யழிய மாறி ஸ்வீகரிக்கப்படுமவை யாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தந தாந்யங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் அப்படியே; க்ருஹங்கள், வாஸ ஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர

ஸஹகாரகமுமாய், மாடமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (சித் அசித் ப்ராப்ய ப்ராபக ஆபாஸங்களை) - ஆக, இவ்விதம் புராணமும், புராணங்களை நன்கு அறிந்தவரும், “பிதரம் மாதரம் – தந்தை தாய்” என்று தொடங்கி, “ஸாக்ஷாராந் – அனைத்தும் உட்பட” என்பது முடிய, “ஸந்த்யஜ்ய - முற்றிலுமாக விட்டு” என்பதற்குரியதான செய்யப்படவேண்டியவை என்பதால், மேலே கூறப்பட்டதான ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்வதற்கான அங்கமாக விடத்தக்கதாகக் கூறப்பட்ட சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களாக உள்ளதான போலியான பேறுகளையும், போலியான உபாயங்களையும், மேலே கூறப்பட்ட புராண வாக்கியத்தில் உள்ள “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்பதற்குப் பின்னர் உள்ளவை அனைத்தும் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், தானே பயனாக உள்ளதால் பேறாகவும் இருந்து, இந்த இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ளதைக் கூறுகின்றன. எப்படி? மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ – தாயைத் தெய்வமாகக் கொள்வாயாக, தந்தையைத் தெய்வமாகக் கொள்வாயாக - என்று கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யபடும் கைங்கர்யங்களைக் போன்றே தாய்தந்தையர்க்குச் செய்யும் தொண்டுகளையும் உபாஸனையின் அங்கமாகவே சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது; ஆகவே தாய்தந்தையர்கள் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அவர்களைப் பிரிதல் என்பது பொறுக்க முடியாமல் உள்ளதால், தாங்களே பயனாகவும் இருப்பார்கள். மனைவியானவள் இல்லறவாழ்க்கைத் துணையாக உள்ளதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், விருப்பமானவளாகவும் உள்ளதால், உபேயமாகவும் உள்ளாள். புத்திரன், “புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ரா – புத் என்ற நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதால் புத்திரன் எனப்படுகிறான்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நரகத்தை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்கள் நீங்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், தனது பிரிவு பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளான். பந்துக்களாக உள்ளவர்கள், ஒருவன் தனது குலத்திற்குப் பழி ஏற்படாதவிதத்தில் அவனை நல்வழிப்படுத்தி வழி நடத்துவதால் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், “மிகவும் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தோம்” என்ற செருக்கு காரணமாக உபேயமாகவும் உள்ளனர். நண்பன் ஒருவன், ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்ற நன்மையைச் செய்பவனாகவும், அந்த மனிதனை நன்மையான செயல்களை மட்டுமே செய்யத் துண்டுபவனாகவும் உள்ளதால், மற்ற உபாயங்கள் குறித்து உபதேசிப்பதால்

மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், உதவிகளைச் செய்வதால் உபேயமாகவும் உள்ளான். இரத்தினங்கள், மற்ற உபாயங்களைச் செய்வதற்கும் அவற்றை இயற்றத் துணையாகவும் உள்ளதாலும், இதுவரை கூறப்பட்டவை அழிந்தாலும் கொள்ளப்படலாம் என்பதால் உபேயமாகவும் உள்ளன. தனம், தானியங்கள் மற்றும் வயல்களும் இது போன்றே ஆகும். வீடுகள் தங்குவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளதால் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், மாடமாளிகைகள் இருப்பதற்கான ஆசைக்கு ஏற்றதாக உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் – மேல் “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது. அதில், “ஸர்வதர்மாம்ச” என்று கர்மயோகாத் யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது; “ஸர்வகாமாம்ச்ச” என்று ஐஹிக பாரலௌகிகைச்வர்ய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; “ஸாக்ஷராந்” என்று அக்ஷர சப்தவாச்யமான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத்வேகவும் உபேயத்வேகவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்னபடியே உபாயந்தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபக பாவங்களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும், ரத்ந தந தாந்யாதிகளுமானவற்றை சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப் பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே, அவை தன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு சொல்லவுமாம். “கைவலிந்து” இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஒதுக்குகிறதிறேயுள்ளது. மேற்சொல்லுகிற வரணத்துக்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிகளான ஸர்வத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே “கைவலிந்து” இத்யாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக்கு முபலக்ஷணமிறே; அப்படியானாலிறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்றதுக்குச் சேருவது.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” போன்றவை மூலம் நேரடியாகவே மற்ற உபாயங்களாக உள்ளவற்றையும், மற்ற இலக்குகளாக உள்ளவற்றையும் கூறுகிறது. அவற்றில் உள்ள “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்றது கர்மயோகம் போன்ற உபாயங்களைக் கூறுகிறது. “ஸர்வகாமாம்ச்ச – அனைத்து விரும்பப்படும் பொருள்கள்” என்பதன் மூலம் இந்த உலகிலும், அந்த உலகிலும் உள்ள செல்வங்கள் கூறப்பட்டன. “ஸாக்ஷராந் - கைவல்யம் ஆகியவையும் சேர்த்து” என்பது, அக்ஷரம் என்ற சொல்லால் கூறப்படுகின்ற

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

கைவல்யத்தையும் அவற்றைப் போன்றே கைவிடத்தக்க ஒன்றாகவே கூறுகிறது. இவ்விதமாக, உபாயமாக உள்ள தன்மை மற்றும் உபேயமாக உள்ள தன்மை குறித்து ஒரு நிலை என்பது அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்டபடி மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ள தன்மை மற்றும் உபேயமாகும் தன்மைகளுடன் கூடிய தாய்தந்தை, இரத்தினம், தனம், தான்யம் போன்ற அனைத்தையும் சித் மற்றும் அசித் பொருள்களாக உள்ளவையும் போலியாக உள்ளவையும் ஆகிய அடையவைக்கும் மற்றும் அடையப்படும் பொருள்களாகக் கூறப்பட்டன. அல்லது "ஸர்வதர்மாம்ச்ச" போன்றவைகள், ஸர்வேச்வரன் என்னும் உயர்ந்த உபாயம் மற்றும் உபேயத்தை நோக்கும்போது, போலிகளாக உள்ளதால், அவற்றையும் சேர்த்தே கூறுகின்றன எனலாம். "கைவலிந்து" முதலானவைகள் போன்ற இவையும் தள்ளப்பட வேண்டியவை என்றே ஆகின்றன. மேலே கூறப்படுகின்ற ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ள துறத்தல் என்பது உபாயத்திற்கு விரோதமாக உள்ள அனைத்தையும் விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதால் "கைவலிந்து" போன்றவைகளால் கூறப்பட்டவை, துறக்கப்பட வேண்டிய அனைத்திற்கும் உபலக்ஷணம் ஆகும். இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே, "தகுந்த முறையுடன் ஒரு முறை இயற்றப்பட்ட வேண்டியதே ப்ரபத்தி" என்பது பொருந்தும்.

வ்யாக்யானம் - [5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) "நம்மைக் கைவலிந்து", "இழந்தது சங்கே", "இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்", "எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே", "இன்றெனக்குதவாதகன்ற" என்று சிதசித் வர்க்கமான விவற்றைக் கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே பகவத் ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே தன்னடையே தன்கையில் நின்றும் நெகிழ்ந்து போகக்கண்டும், "ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்று போயும்.

விளக்கம் – ஆக, இவ்விதமாக உள்ள (சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களை) - சித் வஸ்துக்களில் உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்றும், அசித் வஸ்துக்களில் உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்றும் உள்ளது போன்று காணப்படும் போலியான அனைத்தையும் (கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாது அகன்றும்) - திருவாய்மொழி (6-5-7) - நம்மைக் கைவலிந்து – என்றும், திருவாய்மொழி (6-6-1) -

இழந்தது சன்கே – என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-9) - இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-9) - எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-6) – இன்று எனக்கு உதவாது அகன்று - என்றும் கூறுவதன் மூலம், சித் மற்றும் அசித் பொருள்களுடைய கூட்டமான இவை அனைத்தையும் துறந்து, உறங்குபவன் கைகளில் உள்ள பொருள் தானாகவே விழுவது போன்று ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட ப்ரேமையில் வசப்பட்டதன் விளைவாக, தாங்களாகவே தனது கைகளிலிருந்து விலக்கிச் செல்வதைக் கண்டபோதிலும், சரணாகதிகத்யம் – ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய - அனைதுது இன்பங்களையும் முற்றிலுமாகத் துறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் உதாஸீனம் செய்து அகன்று சென்றும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) இதில் ததீயருக்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத் தக்கவற்றை, “பொன்னுலகாளீரோ புவனி முழுதாளீரோ”, “நெய்யமரின் னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ”, “ஓடிவந்தென் குழல் மேலொளி மாமலரூதீரோ” என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடொக்க கடகர்க்குப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும். (புறத்திட்டுக் காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு) “என்னைப் புறந்திட் டின்னம் கெடுப்பாயோ” என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங்களிலே யென்னைத் தள்ளி இன்னங் கெடுக்கப் பார்க்கிறாயோவென்றும், “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்று நாட்டார் காணாவிடில் பிழையோமென்கிற விஷயங்கள் தமக்குக் காணில் முடிவனென்னும்படி அத்யந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே விஷயங்களைக் காட்டி என்னையும் முடிக்கப் பார்க்கிறாயோவென்றும் சொல்லுகையாலே, அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலே யேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றை விட்டு.

விளக்கம் - (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) - மேலே கூறப்பட்ட பொருள்களில், ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லவை என்று சமர்ப்பிக்கத் தகுந்தவற்றை, திருவாய்மொழி (6-8-1) – பொன்னுலகாளீரோ புவனி முழுதாளீரோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) – நெய் அமர் இன்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-3) – ஓடிவந்து என் குழல் மேல் ஒளி மாமலர் ஊதீரோ – என்றும் கூறுவதன் மூலம், தனக்குப் பேறாக உள்ளதான பரமபதம் போன்று, அவனிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களுக்குப் பரிசாக அளித்தும். (புறத்திட்டுக் காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு) – திருவாய்மொழி (6-9-8) - என்னைப்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

புறந்திட்டு இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்பதற்கு ஏற்ப “உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் என்னைத் தள்ளி விட்டு மேலும் என்னைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறாயோ” என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்பதற்கு ஏற்ப அற்பமான மனிதர்கள், “காண இயலவில்லை என்றால் முடிந்து விடுவோம்”, என்று எண்ணும்படியாக உள்ள விஷயங்களைத் தனக்குக் காண்பித்தால் “நான் முடிந்துவிடுவேன்” என்னும்படி பொறுக்க இயலாதவராக உள்ளதால், “மற்ற விஷயங்களைக் காண்பித்து என்னையும் முடிக்க எண்ணுகிறாயோ” என்றும் கூறுவதால், அவற்றைக் குறித்து யாரேனும் பேசினால் கூட ஏங்கி, மூச்சு அடங்கும்படியாக, அச்சம் கொண்டவராக அவற்றைத் தவிர்த்து.

வ்யாக்யானம் - [6] (தந்தைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி) “த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ்த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா, த்ரவிணம் த்வமேவ, த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ” என்கிறபடியே, “தேவபிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த” என்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியே மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவென்றும், “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” என்று தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் ஸர்வஸுபலபனான க்ருஷ்ணனே என்றும், “வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே” என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த அக்ஷயமான நிதியுமவனேயென்றும், “பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்” என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் ச்ரிய:பதியினுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவே யுண்டாகா நிற்குமென்றும், இப்படி கீழ்விட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

விளக்கம் - (தந்தைதாய் உண்ணுஞ்சோறு மாநிதி பூவையாவையும் ஒன்றேயாக்கி) - கத்யத்ரயத்தில் – த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ்த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா, த்ரவிணம் த்வமேவ, த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ – தேவர்களின் தலைவனே! நீயே எனக்குத் தாய், நீயே எனக்குத் தந்தை, நீயே எனக்கு உறவினன், நீயே எனக்கு ஆசார்யன், நீயே என் கல்வி, நீயே என் செல்வம், நீயே எனக்கு எல்லாம் ஆகிறாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (6-5-11) - தேவபிரானையே தந்தை தாய் என்றடைந்த - என்ற பாசுரத்தில் உள்ளது போன்று அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாகிய

ஸர்வேச்வரனே, தாய் தந்தை போன்ற அனைத்துவிதமான உறவினன் என்றும்; திருவாய்மொழி (6-7-1) - உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் - என்று உயிர்வாழத் தேவையான அனைத்தும், இன்பங்கள் அனைத்தும் அனைத்துவிதங்களிலும் எளிதாக அடையத்தக்கவனாகிய க்ருஷ்ணனே ஆவான் என்றும்; திருவாய்மொழி (6-7-11) – வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே - என்று ஆபத்து காலத்தில் காப்பாற்றுவதற்காகச் சேமித்து வைக்கப்பட்ட அழிவற்ற செல்வமும் அவனே என்றும்; திருவாய்மொழி (6-7-3) - பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும் - என்று விளையாட்டுப் பொருள்கள் மூலம் ஏற்படும் சுவை போன்ற அனைத்தும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுடைய திருநாமங்களை உரைப்பதற்காகவே ஏற்பட்டு நிற்கின்றன என்றும்; இப்படியாக மேலே துறக்கப்பட்ட அனைத்தும், தான் பற்றி நிற்கின்ற பகவத் விஷயமே ஆகும் என்று எண்ணியபடி.

வ்யாக்யானம் - [7] (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோவென்னு மார்த்தியோடே) "கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே சாலப்பல நாளடியே னின்னம் தளர்வேனோ", "தீயோடுடன் சேர் மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ", "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ", "புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ" என்று ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய், "ச்ரியா ஸார்த்தம்" என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப் பெறாதே, ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனை காலம் இப்படி அவஸந்நனாகக் கடவேன், த்ரிவிக்ரமாவதார முகத்தாலே நீயே வந்து எல்லார் தலையிலும் திருவடிகள் வைத்த உன்னைக் காணவாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி திரியக்கடவேனோ! ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே என்னை யருளப்பாடிடுங் காலமின்னமணித்தாகாதோ! விரோதிகளின் கையிலகப்படாதே ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னை நோக்கித் தந்தவனே! மாநஸாநுபவ மாத்ரமன்றிக்கே உன் திருவடிகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டுவதென்றோ வென்கிற வார்த்தியோடே.

விளக்கம் - (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ என்னும் ஆர்த்தியோடே) - திருவாய்மொழி (6-9-3) – கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே சாலப்பல நாளடியே னின்னம் தளர்வேனோ - என்பதன் மூலம் இந்த ஜகத்திற்கு

அனைத்துவிதங்களிலும் ரக்ஷகனாக, ச்ரியா ஸார்த்தம் – ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்துள்ள – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியுடன் எழுத்தருளியுள்ள உன்னை வந்தடையாமல் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி மேலும் எத்தனை காலம் இவ்விதம் துன்பப்படுவேன் என்றும்; திருவாய்மொழி (6-9-6) – தீயோடுடன் சேர் மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ – என்பதன் மூலம் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தின் மூலமாக நீயே வலிய வந்து அனைவருடைய தலைகளிலும் உனது திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு நீ கிட்டாமையால், நெருப்பின் சேர்க்கையை அடைந்த மெழுகு போன்று வாழவும் இயலாமல் முடியவும் இயலாமல் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இவ்விதமாகத் திரிந்தபடியே இருப்பேனோ என்றும்; திருவாய்மொழி (6-9-9) - கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ - என்பதன் மூலம், அடைவதற்கு மிகவும் எளியதாக, அனைத்துவிதமான எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதாக உள்ள திருவடிகளில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் காலம் நெருங்கி வராதோ என்றும்; திருவாய்மொழி (6-10-5) - புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ – என்பதன் மூலம் விரோதிகளுடைய கைகளில் அகப்படாமல் இந்த ஜகத்திற்கு ஆணிவேர் போன்ற உன்னை நோக்கித் தந்தவனே என்று கூறுவதற்கு எற்ப, மனதில் ஏற்படும் அனுபவம் மட்டும் அல்லாமல் உனது திருவடிகளை நேரடியாகக் கண்டு அடைவது எந்த நாளிலோ என்னும் மிகுந்த துக்கத்துடன்.

வ்யாக்யானம் – [8] (திருவிக்கிரமனாகக் குறள் கோலப் பிரானாய் அடியை மூன்றையிரந்தவன் கள்வன் கண்முகப்பே யகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை) "லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ" என்று வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌசீல்யமும் உறங்குகிற ப்ரஜையின் முதுகைக் கட்டிக் கொண்டு கிடக்கும் தாயைப் போலே விமுகரானார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாத்ஸல்யமும், அவதரித்து முன்னே நின்று கார்யம் செய்கையாலே ஸௌலப்யமும், "தே" என்கையாலே தன் பேறாகச் செய்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், "விபோ" என்கையாலே ஜ்ஞாந சக்த்யாதி குணபூர்த்தியும் சொல்லுகையாலே, த்ரிவிக்ரமாப தாநத்திலே ஆச்ரயணோபயோகியாயும் கார்யோபயோகியாயுமுள்ள குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கையாலே, "தெய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன்", "மாண்குறள் கோலப்பிரான்", "அடியை மூன்றையிரந்தவாறும்", "மின்கொள் சேர் புரிநூல் குறளாயகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன்" என்று

ஸர்வேச்வரனாய் ஆச்ரித வத்ஸலனான தான், த்ரிவிக்ரமாபதாநம் பண்ணுகைக்காக பெருவிலையனானவழகைச் சிறாங்கித்தநுபவிக்கலாம்படி வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, “மூன்றடி” என்றிரந்து, தான் சொன்னபடியே அவன் செய்யும்படி விநீதமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக் காட்டி வசீகரித்து நின்ற மஹா வஞ்சகன், “காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த” என்று நோக்குவித்யை காட்டுவாரைப்போலே இதோராச்சர்யம் பாருங்கோளென்று லௌகிகரெல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே, “அகல் கொள் வையமளந்த மாயன்”, “திசை ஞாலந்தாவியளந்ததும்”, “வையமளந்த மணாளன்”, “மண்ணும் விண்ணுங்கொண்ட மாயவம்மான்”, “ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த”, “தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்” என்று விஸ்த்ருதமாய் திக்குக்களோடே கூடின பூமியையும் உபரிதந லோகங்களையும், தென்றலுலாவினாப்போலே ஸுககரமாம்படி யெங்குமொக்கப் பரப்பியளந்து கொண்ட ஸர்வ ஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

விளக்கம் – (திருவிக்ரமனாக) - லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ - அனைத்து லோகங்களையும் அளந்த உனது திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, உயர்ந்தவன் மற்றும் சண்டாளன் என்னும் வேறுபாடுகள் ஏதும் ஆராயாமல் அனைவரது தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்ததால் சௌசீல்யமும், உறங்கும் குழந்தையின் முதுகைக் கட்டி அணைத்தபடி உள்ள தாய் போன்று தன்னிடம் பக்தி இல்லாதவர்கள் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்ததால் வாத்ஸல்யமும், அவதாரம் எடுத்து முன்னே நின்று செயல்கள் செய்ததால் ஸௌலப்யமும், “தே” என்பதால் தனது பேறு என்று எண்ணிச் செயல்கள் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸ்வாமித்வமும், “விபோ” என்பதால் ஞானம் மற்றும் சக்திகளின் பரிபூர்ணத்வ நிலையையும் கூறுவதால், த்ரிவிக்ரமன் தனது செயல்களில் ஈடுபட்டு நிற்பதற்குக் காரணமாகவும், அந்தச் செயல்களைச் செய்வதற்குத் துணையாகவும் உள்ள கல்யாணகுணங்கள் அனைத்தும் வெளிப்படுவதால் திருவாய்மொழி (5-7-11) - தெய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் – என்றும். (குறள் கோலப்பிரானாய்) - திருவாய்மொழி (5-9-6) - மாண்குறள் கோலப்பிரான் - என்றும். (அடியை மூன்றை இரந்த) - திருவாய்மொழி (5-10-9) - அடியை மூன்றையிரந்தவாறும் – என்றும். (வன் கள்வன்) – திருவாய்மொழி (6-1-11) – மின்கொள் சேர் புரிநூல் குறளாயகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகவும், அடியார்களிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்டவனாகவும் உள்ள

தான், த்ரிவிக்ரமனாக நின்று செய்கின்ற செயலைச் செய்வதற்காக, நீண்டு நெடியவனாக நின்ற தன்னுடைய அழகைச் சிறியதாக அனுபவிக்கலாம்படி ஒரு வாமன வேஷத்தை கைக்கொண்டு, மஹாபையின் யாகசாலைக்குச் சென்று, "மூன்றடி" என்று யாசித்து, தான் எண்ணியபடியே மஹாபலி செய்யும்படியாக, மிகவும் எளிமையாகவும் வசீகரிக்கும்படியாகவும் உள்ள தனது வடிவத்தைக் காண்பித்து அவனை வசீகரித்து நின்ற மஹாவஞ்சகன். (கண்முகப்பே) – திருவாய்மொழி (6-3-11) – காண்மின்கள் உலகீர் என்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த – என்பதற்கு ஏற்ப இந்த்ரஜால வித்யை காண்பித்து மயக்குபவன் போன்று, "இதோ! ஓர் ஆச்சர்யம் காண்பீராக" என்று உலகில் உள்ள அனைவருடைய கண்களுக்கு முன்பாகவும். (அகல்கொள்) - திருவாய்மொழி (6-4-6) - அகல் கொள் வையமளந்த மாயன் – என்றும். (திசை) - திருவாய்மொழி (6-533) – திசை ஞாலம் தாவியளந்ததும் - என்றும். (வையம்) - திருவாய்மொழி (6-6-1) – வையம் அளந்த பிரான் - என்றும். (விண்ணும்) - திருவாய்மொழி (6-9-2) – மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட மாய அம்மான் – என்றும். (தடவந்த) - திருவாய்மொழி (6-9-6) – ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த - என்றும். (தடந்தாமரை) - திருவாய்மொழி (6-9-9) – தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப விரிவைக் கொண்டதாகவும், அனைத்து திசைகளுடன் கூடிய பூமியையும் மேல் லோகங்களையும், தென்றல் வீசுவது போன்று இனிமையாக உள்ளதாக எங்கும் ஒரே போன்று பரப்பி அளந்து எடுத்துக் கொண்ட மிகவும் எளியதான எல்லையற்ற இனிமை உள்ள திருவடிகளை.

வ்யாக்யானம் – [9] (இணைத்தாமரைகள் காண விமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்தவுலகத் திலதத்தே கண்டு) "எந்நாளே நாம் மண்ணளந்தவிணைத் தாமரைகள் காண்பதற்கென்று" இத்யாதிப்படியே திருவுலகளந்தருளின, ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமாய் சேர்த்தியழகையுமுடைத்தான திருவடிகளை நாம் காண்பதெப்போதோ வென்று நித்யஸூரிகளுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு வரும்படி, "அன்று ஞாலமளந்தபிரான் பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" என்று திருவுலகளந்தருளின் செயலாலே ப்ரகாசிக்கிற ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தையுடையவன், அந்த சிரமம் தீர, விடாயர் மடுவிலே சேருமாப்போலே உகந்து நிற்கிற "திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம்" என்று லோகத்துக்கு முக்கியாபரணமான திருமலையிலே கண்டு. (அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்ய மநுஸந்தித்தவர்) "அகலகில்லே னிறையுமென்றலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா" என்று புருஷகார பூதையான பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, "நிகரில் புகழாய்"

என்று தொடங்கி "திருவேங்கடத்தானே" என்னுமதளவாக வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யமாகிற குணங்களை அடைவே அநுஸந்தித்துக் கொண்டு "புகலொன்றில்லா" என்றும், "அடியேன்" என்றும் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ புரஸ்ஸரமாக "உன்னடிக்கீழ்" என்று "சரணெள" என்கிற திருவடிகளையும், "அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்று "சரணம் ப்ரபத்யே" என்கிற அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித் தருளுகையாலே, பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே பூர்ணப்ரபதநம் பண்ணினவர்.

விளக்கம் – (இணைத்தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி) - திருவாய்மொழி (6-10-6) - "எந்நாளே நாம் மண்ணளந்தவிணைத் தாமரைகள் காண்பதற்கென்று - என்பது போன்று, "திருவுலகங்கள் அனைத்தும் அளந்தருளியதும், மிகவும் எளியதாகவும், எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதாகவும், ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தியதாகவும் உள்ள திருவடிகளை நாம் காண்பது எப்போதோ?" என்று நித்யஸூரிகளும், அனுபவிக்க ஆசை கொண்டு வரும்படியாக உள்ள திருவடிகளை. (சென்று சேர்ந்த) - திருவாய்மொழி (3-3-8) – அன்று ஞாலமளந்தபிரான் பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து லோகங்களையும் அளந்தருளிய செயல் மூலமாக வெளிப்படுவதான "அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக, அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தயையைக் கொண்டவன்" என்னும்படி உள்ள அவன், தனது அத்தகைய உலகளந்த சிரமம் தீரும்விதமாக, அதிக தாகம் கொண்டவர்கள் மடுவை நோக்கி ஓடுவது போன்று, மகிழ்ந்து நிற்கின்ற. (உலகம் திலதத்தே கண்டு) – திருவாய்மொழி (6-10-1) - திலதம் உலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம் – என்பதற்கு ஏற்ப உலகத்தின் முக்கியமான ஆபரணமாக உள்ள திருவேங்கடத்திருமலையில் கண்டு. (அகலகில்லேன் என்று பூர்வ வாக்கியம் அநுஸந்தித்தவர்) – திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லே னிறையுமென்றலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா - என்று சிபாரிசு செய்யும் நிலையில் உள்ளவளாகிய பெரியபிராட்டியாரை முன்னே நிறுத்திக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (6-10-10) – நிகரில் புகழாய் – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-10-10) - திருவேங்கடத்தானே – என்று முடிப்பது முடிய உள்ள வரிகளில் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம் போன்ற குணங்களை முழுவதுமாக எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (6-10-10) – புகல் ஒன்றில்லா - என்பதன் மூலம் தனது கைம்முதல் ஏதும் இல்லாத நிலையையும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடியேன் - என்று கூறுவதன் மூலம் வேறு கதியின்றி உள்ள நிலையையும் உரைத்து, "சரணெள" என்றுள்ள பொருள் வெளிப்படும்படியாக உள்ள

திருவடிகளை, திருவாய்மொழி (6-10-10) - உன்னடிக் கீழ் - என்று கூறி, “சரணம் ப்ரபத்யே” என்பதைத் திருவாய்மொழி (6-10-10) - அமர்ந்து புகுந்தேன் – என்று உரைத்தார். இப்படியாக இந்தக் கருத்துக்களை எண்ணியபடி இந்தப் பாசுரத்தை உரைத்ததால், இதன் மூலம் த்வயத்தின் முதல் வாக்கியத்தில் கூறப்பட்ட பரிபூர்ணமான ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - [10] (பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாய ச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு) “பத்துடையடியவரி”லே, “பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும்” என்கிற பாட்டிலே, “வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று” என்றுபக்ரமித்து, “வேதப் புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு ஞானவிதி பிழையாமே அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்” என்கிறதளவாக கீழுபதேசித்த ஸாத்ய ஸாதந பக்தி ச்ரவணத்தாலே அதினுடைய துச்சகத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தாலே “எய்தக் கூவுதலாவதேயெனக்கு”, “என்னான் செய்கேன்” என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயராம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர்களுக்கு.

விளக்கம் – (பிணக்கறத் தொடங்கி) - திருவாய்மொழி (1-3) – பத்துடை அடியவர் - என்பதில் உள்ளதான திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற அறுவகைச் சமயமும் - என்னும் பாசுரத்தில், திருவாய்மொழி (1-3-5) – வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று – என்று தொடங்கி, (வேதப் புனித இறுதி சொன்ன) - திருவாய்மொழி (5-2-9) – வேதப் புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு ஞானவிதி பிழையாமே அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள் - என்பது முடிய உபதேசித்த. (ஸாத்ய உபாய ச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு) - ஸாத்ய ஸாதன பக்தி குறித்துக் கேட்டதன் காரணமாக, அந்தப் பக்தியைக் கைக்கொள்வதில் உள்ள கடினத்தையும், அது ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ள தன்மையும் எண்ணிப் பார்ப்பதால் ஏற்பட்ட சோகத்துடன் நின்று, அதன் விளைவாகத் திருவாய்மொழி (5-7-5) - எய்தக் கூவுதலாவதேயெனக்கு – என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-3) – என் நான் செய்கேன் – என்றும் உள்ள, தமக்கு ஒற்றுமையான அதிகாரம் ஏற்பட்டவர்களுக்கு.

வ்யாக்யானம் - [11] (தந்தனன் மற்றோர் களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறாம்பத்தில்)

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அதாவது, “தந்தனன் தனதாள் நிழல்”, “திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலங் காண்மின்களே” என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும், “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பித்தார் ஆறாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (தந்தனன்) – திருவாய்மொழி (6-3-9) - தந்தனன் தனதாள் நிழல் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-3-10) - திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலங் காண்மின்களே - என்றும் உள்ள தம்முடைய சொற்கள் மூலமாகவும்; திருவாய்மொழி (6-10-10) – அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்றும் உள்ள தனது செயலாலும், தனக்கு இந்த ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் உண்டான நிஷ்டையை, ஆறாம் பத்து மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

225. [1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பால துன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே [2] தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வ சக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமாடு தந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கித் [5] தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாரம் மற்றுங் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் [6] பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க, உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க, [7] ஐச்சமாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என் சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவும்மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே [8] தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், [9] சரமோபாய பரரானார்க்கு நீணகரமது, துணித்தான சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம் பத்தில்.

அவதாரிகை - ஏழாம் பத்தால், உபாயக்ருத்யத்துக்கபேக்ஷிதமான விசித்ர சக்தி யோகத்தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவதான பரமபதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்குமுட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன்றிக்கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றுமவையான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக் கண்டு விஷண்ணராய் கூப்பிட்டு, தம் தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராக, அவன் தன் விஜயங்களைக் காட்டி யிவரைத் தரிப்பிக்க, அந்தத் தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழைய வார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்ம்ருதி விஷயமாயொருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படியெடுப்பும் சாய்ப்புமாக க்லேசம் செல்லச் செய்தே, “உபாய பூதனான உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற்றிருக்க, எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றிருக்க, என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடியென்”னென்று கேட்க; அவனும், “நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழி பாடுவிக்க வைத்தோங்காணும்” என்றருளிச் செய்ய; “வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே” என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே, “இனி இதொழியச் செய்யலாவதொன்றில்லை” என்று திருவாறன்விளையிலே பெரியபிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகையாலே, பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவர்; கீழ் தம்முடைய உபாயநிஷ்டை வெளியிடும்படி புகுர நின்றவர்களுக்கு “திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்; அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம்” என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்ய ப்ராபகங்களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - உபாயம் என்ற செயலுக்கு அவசியமாகத் தேவைப்படுவதான வியக்கவைக்கும் சக்தி கொண்டதால், உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு அளிக்கக்கூடியதான பரமபதத்தை, ஸர்வேச்வரன் தானே உபாயமாக நின்று அளிக்கிறான். இதனை அவன் தாவரங்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும், பகைவர்களுக்கும்

கூட அளிக்கிறான். இப்படிப்பட்ட அவன், தனது திருவடிகளை நொடிப்பொழுது நேரம் கூடப் பிரிய இயலாதபடி ப்ரபத்தி செய்த நம்மாழ்வாராகிய தன்னை, இந்த உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுத்தி அவனிடம் சேர இயலாதபடி விலக்குகின்ற இந்த்ரிய விஷயங்கள் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தபடி உள்ளதைக் கண்டு துக்கம் கொண்டார். அவனை அழைத்து தன்னுடைய நிலையை உரைக்க இயலாமல் தளர்ந்தார். மற்றவர்களாலும் இவரை மீட்க இயலாதபடி, ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே தனது சிந்தனையை வைத்தவராக இருந்தார். இவ்விதம் உள்ள இவரை ஸர்வேச்வரன் தனது வெற்றி நிறைந்த செயல்களைக் காண்பித்துத் தரிக்கும்படி செய்தான். ஆனால் அத்தகைய தரித்தல் என்பதும், ஸம்ஸாரிகள் அவனை இழந்து நிற்பதை எண்ணித் தளர்ந்ததால், மீண்டும் பழைய துன்பமே மேலோங்கியது. இது தவிர அவனுடைய திருமேனியின் ஒவ்வொரு அவயமும் இவருடைய நினைவுகளுக்கு இலக்காகி நின்று மேலும் இவரை நலியும்படிச் செய்தன. அதனால் இவர் மேலும் துன்பம் அடைந்தார். இவ்விதமாகத் துன்பமானது வெளியேறியும் உட்புகுந்தும் இருந்தபடி உள்ளபோது நம்மாழ்வார் அவனிடம், “அனைத்து உபாயமாக உள்ள உனக்கு ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற எதிலும் எந்தக் குறைகளும் இல்லை. இது போன்றே எனக்கும் முதல் இல்லாமை, வேறு கதி இல்லாமை மற்றும் துக்கங்கள் ஆகியவற்றில் எந்தக் குறைகளும் இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைப்பதற்கு என்ன காரணம் உள்ளது?”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நமக்கும், நம்முடைய அடியார்களுக்கும் இனிமையாக உள்ளதான திருவாய்மொழியை நீவிர் பாடும்படிச் செய்வதற்காகவே ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தோம்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட நம்மாழ்வார், “வ்யாஸர் உள்ளிட்ட மஹரிஷிகள் மற்றும் முதலாழ்வார்கள் போன்றவர்கள் இவனைக் குறித்துப் பாட உள்ளபோது, இவன் நம்மைக் கவிபாட வைத்துள்ளானே!”, என்று அவன் தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தார். அதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வது என்று தேடி, எதுவும் கிட்டாத காரணத்தால், “இனி இதனைத் தவிரச் செய்வதற்கு வேறு ஏதும் இல்லை” என்று தீர்மானித்து, திருவாறன்விளையில் பெரியபிராட்டியாருடன் எழுந்தருளியுள்ள பெரிய அவையில், திருவாய்மொழியைக் கேட்கும்விதமாகத் தனக்குக் கைங்கர்யம் கிட்டியதாக எண்ணினார். அங்கு தன்னுடைய திருவுள்ளம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நிற்பதைக் கண்ட நம்மாழ்வார், பரமபதத்தையும் ஒதுக்கினார். தன்னுடைய ப்ரபத்தி குறித்து வெளியிடவேண்டும் என்று தன்னை அண்டி வந்தவர்களுக்கு, “திருவாறன்விளையே அடையவேண்டிய இலக்காகும். அங்கு எழுந்தருளியுள்ளவனே

உபாயம் ஆவான்", என்று தான் தீர்மானித்த வைத்த உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவை குறித்த தனது முடிவைத் தன்னுடைய மகிழ்ச்சி முலம் ஏழாம் பத்தில் வெளியிடுகிறார் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – [1] (எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னு மாச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே) "எண்ணிலாப் பெருமாயனே" என்று எண்ணிறந்த ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையவனேயென்றும், "குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும்" என்று ஸத்வாதி குணாநுகுணமான மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவ னென்றும், "பால துன்பங்க ளின்பங்கள் படைத்தாய்" என்று இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைக் கல்பித்தவனேயென்றும், "ஊழிதோறூழியுருவும் பேருஞ் செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும்" என்று கல்பந்தோறும் ரூப நாம சேஷ்டிதங்களை வேறாகவுடையனாய்க் கொண்டு ஜகத்தை ரஷிக்குமென்றும், "மாயா வாமனனே" என்று ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையவனேயென்றும், "உள்ளப் பல்யோகு செய்தி" என்று திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணோபாய சிந்தைகளையும் பண்ணி நிற்றியென்றும் இப்படி பஹுவிதாகச் சொல்லப்பட்ட உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே.

விளக்கம் – (எண்ணிலா) - திருவாய்மொழி (7-1-1) - எண்ணிலாப் பெருமாயனே – என்று "எண்ணற்றதும் வியக்கவைப்பதும் ஆகிய திருக்கல்யாணகுணங்கள் கொண்டவனே" என்றும், (குணங்கள்) – திருவாய்மொழி (7-1-11) – குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும் – என்று "ஸத்வம் முதலான குணங்களுக்கு ஏற்றபடி உள்ள மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்பவன்" என்றும், (பால துன்பம்) - திருவாய்மொழி - (7-2-7) - பால துன்பங்கள் இன்பங்கள் படைத்தாய் – என்று "தகுந்த இடம் அறிந்து இன்ப துன்பங்களை ஏற்படுத்தி வைத்தவனே" என்றும், (வேறவன்) – திருவாய்மொழி (7-3-11) – ஊழிதோறூழியுருவும் பேருஞ் செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும் – என்று "ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் திருமேனி, திருநாமம் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை வெவ்வேறாகக் கொண்டவனாய் இருந்து இந்த ஜகத்தைக் காப்பவன்" என்றும், (மாயா) - திருவாய்மொழி (7-8-7) – மாய வாமனனே – என்று "வியக்கவைக்கும் செயல்கள் பொருந்தியவனே" என்றும், (பல்யோகு செய்தி) -

திருவாய்மொழி (7-8-4) - உள்ளப் பல்யோகு செய்தி – என்று "தனது திருவுள்ளத்தில் பலவிதமான காப்பாற்றும் உபாயங்கள் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருப்பவன்" என்றும், (என்னும் ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே) - இவ்விதம் பலவிதமாக உரைக்கப்பட்ட உபாயங்களைச் செய்ய வேண்டியதற்கான வியக்கத்தக்க சக்தி கொண்டுள்ளதால்.

வ்யாக்யானம் - [2] (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம், புற்பா வெறும்பு பகைவனுக்குமாக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) "தெளிவுற்றுவீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக் கதி செய்யும்", "ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானே யென்றத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார்கள் செயல்கள் கண்டாதல் யுக்த்யாபாஸம் கொண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்று அவர்களுக்கு நிரதிசயாநந்த யுக்தமாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்தத்தால் ப்ராபிக்க வொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கிற தன்னுபாயத்வத்தை "புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்", "நாட்டையளித்துய்யச் செய்து" என்றும், "சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த" என்றும் ஜ்ஞாநலேசமில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும், ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிர நின்ற சத்ருவுக்குமாம்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியானவன். (பாதமகலகில்லாத தம்மை) "அடியேனுனபாதமகலகில்லேனிறையும்" என்று தன் திருவடிகளை க்ஷண காலமும் அகல சக்தரன்றியே "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்று சரணம் புகுந்த தம்மை.

விளக்கம் - (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் ப்ராபகத்வம்) - திருவாய்மொழி (7-5-11) - தெளிவுற்றுவீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக் கதி செய்யும் – என்றும், திருவாய்மொழி (7-6-10) - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப "உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகிய இரண்டும் அவனே ஆவான்" என்று எப்போதும் தன்னைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளவர்களுடைய செயல்களைக் கண்டோ அல்லது மற்ற தாழ்ந்த யுக்திகளைக் கண்டோ அவன் பின்வாங்காமல், அவர்கள் விஷயத்தில் உறுதியுடன் நின்று அவர்களுக்கு, "இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஆனந்தம் எதும் இல்லை என்பதாக உள்ளதும், யாராலும் தங்களுடைய முயற்சியால் அடைய இயலாததும்" ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனது க்ருபை காரணமாக அளிப்பதான தனது உபாயம் என்ற தன்மையை. (புற்பா எறும்பு பகைவனுக்கு ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) - திருவாய்மொழி (7-5-1) - புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் - என்றும்,

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

திருவாய்மொழி (7-5-2) - நாட்டையளித்துய்யச் செய்து – என்றும், திருவாய்மொழி (7-5-3) - சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்பது சிறிதளவும் இல்லாத விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களுக்கும், விரோதத்தில் எப்போது நிற்கின்ற பகைவர்களுக்கும் கூடக் கிட்டும்படியாகச் செய்யவல்ல அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவன். (பாதம் அகலகில்லாத தம்மை) – திருவாய்மொழி (6-10-9) – அடியே உனபாதம் அகலகில்லேன் இறையும் - என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தனது திருவடிகளை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது கூட அகல்கின்ற சக்தி இல்லாதவராக, திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் – என்று சரணம் புகுந்த நம்மாழ்வாராகிய தன்னை.

வ்யாக்யானம் - [3] (அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) “அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம் புலன்களாமவை” என்று தன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி யகற்றவற்றான இந்திரியங்களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதந பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்”, “அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்”, “விண்ணுளார் பெருமானேயோ”, “முன்பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ” என்று விளம்ப ஹேதுவில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் அது பலப்ரதமாந்தனையுங் கிடந்து கூப்பிடுமித்தனை யாகையாலே கீழ் தாம் பரிக்ரஹித்த உபாயத்தின் பலமாய் வந்ததாய், “கலங்காப் பெருநகரம்” கலங்கி அவனுக்கங்குக் குடியிருப்பரிதாய் வந்து விழவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய ஆக்ரோசத்தோடே கூடிக் கொண்டு தம் தலையால் வந்தத்தையும் அவன்தலையிலே யேறிடும்படியான ப்ராப்தியை யுணர்ந்தவராகையாலே இந்த்ரியங்களையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீ என்று அவன் மேலே பழியிட்டு.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (5-7-8) - அகற்ற நீ வைத்த மாயவல் ஐம்புலன்களாம் அவை - என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய திருவடிகளை அடையவிடாமல் அகற்றுக் கூடியதான இந்த்ரியங்களின் பிடியில் இந்தச் சரீரத்தை இருக்கும்படியாக அவன் வைக்க. (கண்டு) - இந்த நிலையைப் பார்த்து. (நலிவான்) – திருவாய்மொழி (7-1-1) – நலிவான் இன்ன மெண்ணுகின்றாய் - என்றும், (சுமடு தந்தாய்) - திருவாய்மொழி (7-1-10) – அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் சுமடு தந்தாய் – என்றும், (ஓவென்று) – திருவாய்மொழி (7-1-5)

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

- விண்ணுளார் பெருமானேயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-1-10) - முன்பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (ஸாதன பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) – "தாமதம் ஆவதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாத உபாயத்தைப் பற்றினால், அது பலன் அளிக்கும் காலம் முடிய அழைத்தபடி இருக்க வேண்டும் அல்லாமல் செய்யவேண்டியது வேறு ஏதும் இலை என்பதால், தான் கைக்கொண்ட உபாயத்தின் பலனாக விளைந்ததாக உள்ளதும்" மற்றும் "கலங்காப் பெருநகரம் என்பதான பரமபதமும் கலங்கி, அவனுக்கு அங்கு அதற்கு மேலும் தங்க இயலாதபடி செய்து, இங்கு ஓடி வந்து தன் மீது விழவேண்டும்படியாக, இந்த ஸம்ஸாரம் என்பதில் உள்ளதால் ஏற்பட்ட அடிக்கொதிப்பால் விளைந்த பெரிய கூக்குரலுடன் கூடியபடி உள்ள தனது தலையால் ஏற்பட்டதும்" ஆகிய நிலையை அவன் மீது ஏறிடும்படியான ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தவர் என்பதால், "இந்த்ரியங்கள் மூலம் நீ என்னைத் துன்புறுத்துகிறாய்", என்று அவன் மீது பழி சுமர்த்தி.

வ்யாக்யானம் - [4] (கங்குலும் பகலுமடைவற்ற வார்த்தியைக் கோயில்திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் க்ஷமரன்றிக்கே அவஸந்நராய்க்கொண்டு ஒரு பிராட்டி தசையையடைந்து, "கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்", "இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்கும்", "சிந்திக்கும் திசைக்கும்" இத்யாதிப்படியே திவாராத்ர விபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமூச்செறிவது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது இப்படி ஆர்த்தி விஞ்சிச் செல்லுகையாலே, "ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி: கீர்த்திர் விலாபோந்மாத விப்ரமா: மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாரா: காமஜா தச:" என்றாப்போலே அவஸ்த்தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வார்த்தியை, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலிலே பெண்பிள்ளையைப் பொகட்டுத் திருத்தாயார் கூச்சுமுறை தவிர்ந்து தானே இவள் தசையை அவர்க்குச் சொல்லி "திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென் செய்கின்றாய்", "என் செய்திட்டாய்", "என் சிந்தித்தாய்", "என் செய்கேனென் திருமகட்கு" என்று அவர் தம்மையே கேட்கும்படி அத்யாவஸாதம் பிறந்து. "அடைவற்ற அரதியை" என்று பாடமானபோது, "கங்குலும் பகலும்" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற அழுவது தொழுவது இத்யாதிகளாலே ஆசாசிந்தாதிகளிற்போலே

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அவஸ்தைகளுக்கோரடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அரதியையென்று யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியை) - இவ்விதம் கூக்குரல் இட்டு அழைப்பதற்குச் சக்தியின்றி துன்பம் அடைந்தவராக நின்று, ஒரு பிராட்டியின் நிலையை அடைந்து, திருவாய்மொழி (7-2-1) - கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-4) - இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்கும் – என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-5) – சிந்திக்கும் திசைக்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகல் மற்றும் இரவு என்ற வேறுபாடு அறியாமல், "அழுதல், தொழுதல், மயக்கம் அடைதல், புலம்புதல், முறையின்றிப் பேசுதல், பெருமூச்சுவிடுதல், அதனையும் செய்ய இயலாமல் இருத்தல், செயலற்றுக் கிடத்தல்" போன்ற அனைத்தையும் துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாக அடைவதால். அதாவது, ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி: கீர்த்திர் விலாபோந்மாத விப்ரமா: மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாரா: காமஜா தச: - ஆசை, சிந்தை, நினைவு, பேச்சு, அழுகை, பித்துப்பிடித்தல், மயக்கம், தடுமாற்றம், நோய், இறப்பு என்று கூறப்படும் பத்து மாற்றங்களும் காமத்தால் ஏற்படுபவை ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் அடைகின்ற நிலை மாறுபாடுகளுக்கு எந்தவிதமான எல்லையும் காண இயலாதபடி உள்ள துன்பமான நிலையை அல்லது துன்பத்தை. (கோயில் திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கி) - பெரியபெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற திருவரங்கம் பெரியகோயிலின் திருவாசலில் தனது பெண்ணைக் கொண்டு வந்து கிடத்தி, அவளுடைய திருத்தாயார் தன்னுடைய கூச்சங்கள் அனைத்தையும் விலக்கி தானே தனது பெண்ணின் நிலையை அரங்கனுக்கு உரைத்து, திருவாய்மொழி (7-2-1) - திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென் செய்கின்றாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-3) - என் செய்திட்டாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-4) - என் சிந்தித்தாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-8) – என் செய்கேன் என் திருமகட்கு – என்றும் அரங்கனையே கேட்கும்படியான மிகவும் பெரிய துன்பத்தை அடைந்து. இங்குள்ள "அடைவற்ற ஆர்த்தியை" என்பதை "அடைவற்ற அரதியை" என்று கொண்டால், திருவாய்மொழி (7-2-1) – கங்குலும் பகலும் - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்பட்டபடி, பகல் மற்றும் இரவு என்ற வேறுபாடு அறியாமல், அழுதல் மற்றும் தொழுதல் போன்றவற்றால், "ஆசை, சிந்தை" என்ற ப்ரமாணத்தால் கூறப்பட்டது போன்று, இவள் அடையும் நிலைகளுடைய மாறுபாடுகளுக்கு ஒரு எல்லை காண இயலாதபடி நடக்கின்ற துன்பத்தை என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - [5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) "அன்னையர்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா", "கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்" என்று பார்ச்வஸ்தராலும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க் கொண்டு பாரதந்த்ர்யத்தையு மிழந்து, (ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) இப்படி விரஹவ்யதையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவரைத் தரிப்பிக்கைகாகத் தன் விஜய பரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ப்ரீதராய், "குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றி நின்ற சடகோபன்" என்று தன் விஜயத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருந்தி நிற்கும்படி பண்ணின பலாதாநமானது, "கற்பாரி ராமபிரானை யல்லால் மற்றுங் கற்பரோ" என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தை யுடையனாய் ப்ரியபரனுமாய் ஹிதபரனுமாய், தானங்கீகரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக நடத்துமவனுமாயிருக்கிற விவனையொழிய மற்றுமொரு விஷயத்தைக் கற்பரோ! இப்படி ஸுலபமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழப்பதே என்று அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து அதிலே சுவறி.

விளக்கம் - (நேற்ற ஒண்ணாதபடி தோற்று) – திருவாய்மொழி (7-3-9) - அன்னையர்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-5) – கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அருகில் உள்ளவர்களாலும் தேற்றிப் பிழைக்க வைக்க இயலாதபடி அவன் விஷயத்தில் தனது உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்தவராக உள்ளதால் அவன் பக்கம் வசப்பட்டு நிற்பதையும் மறந்து. (ஒன்றி நிற்கப் பண்ணீன பலாதாநம்) - இவ்விதம் பிரிவாற்றாமை காரணமாக மிகவும் தளர்ந்து நிற்கும் நம்மாழ்வாரைக் காப்பாற்ற, தனது வெற்றி மிகுந்த செயல்களைக் காண்பித்தான். அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தவராக, திருவாய்மொழி (7-4-11) – குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றி நின்ற சடகோபன் - என்று தனது வெற்றிச் செயல்கள் கண்டு அவற்றில் தங்களை இழந்து நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பொருந்தியவராகத் தன்னை அவன் வைத்த வலிமையானது, (மற்றும் கற்பார் இழவிலே சுவறி) - திருவாய்மொழி (7-5-1) – கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் மற்றுங் கற்பரோ – என்பதற்கு ஏற்ப திருஅவதாரத்தால் உண்டான எளிமையைக் கொண்டவனாக, ஸர்வேச்வரனாகிய தான் அங்கீகரிக்க எண்ணியவர்களை எந்த ஒரு காரணத்தையும் எதிர்பாராமல் ஸ்ரீவைகுண்டம் முடிய தானாகவே வழி நடத்துபவனாக உள்ள அவனை

அல்லாமல் வேறு ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவைக் குறித்துக் கற்பார்களோ! இவ்விதம் மிகவும் சுலபமக உள்ள இவனை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் இழந்து நிற்கிறார்களே என்று இவர்களுடைய இழப்பை எண்ணுவதால் அதிலேயே நிலைதடுமாறி.

வ்யாக்யானம் - [6] (பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து) "பாமருமூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ" என்று தொடங்கி, "தனியேன் தனியாளா" என்று ஒரு துணையின்றிக்கே யிருந்து அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படி முன்புத்தை "உண்ணிலாவியில்" கூப்பீடே மீளவும் தலையெடுத்து. (சூழவும் பகை முகஞ்செய்ய) "சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றும்", "இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்", "கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே" என்று முன்பநுபவித்தவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசத ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றி நின்று நலிய. (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) விஜயங்களைக் காட்டித் தரிப்பித்தபோது தலைசாய்ந்தும் மீளவும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தும் இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச் செல்லுகிற க்லேசம் நடவா நிற்கச்செய்தே. (உபாயாதிகார தோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க) உபாயபூதனான உனக்கு அஜ்ஞாநாசக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கே யிருக்க சரணாகதனான வெனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களும் ஆர்த்தியு முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கே யிருக்க, "பாசங்கள் நீக்கி" என்று தொடங்கி, "மாயங்கள் செய்து வைத்தி" என்று அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளை ஸவாஸநமாகப் போக்கி உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாகக் கொண்ட பின்பு ஜந்ம மரணாத் யாச்சர்யங்களை யுண்டாக்கி என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆச்சர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க.

விளக்கம் - (பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து) - திருவாய்மொழி (7-6-1) – பாமருமூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-6-1) - தனியேன் தனியாளா - என்பது முடிய உள்ள வரிகளில், தான் எந்தவிதமான துணையும் இல்லாமல், அவனுடைய "இந்த ஜகத்தின் காரணமாக இருத்தல்" முதலான பல தன்மைகளை உரைத்து அழைக்கும்படி, முன்பு திருவாய்மொழி (7-1-1) – உண்ணிலாவிய – என்பதில் அழைத்த அழைப்பு என்பதே மீண்டும் தலைதூக்கி. (சூழவும் பகைமுகம் செய்ய) – திருவாய்மொழி (7-7-1) - சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றும் -

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-1) – இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன் – என்றும் திருவாய்மொழி (7-7-8) - கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப முன்பு அனுபவித்தவனுடைய திருமுகத்தின் ஒளியானது தெளிவாக உள்ள நினைவிற்கு விஷயமாக நின்று, பார்க்கின்ற இடங்கள் அனைத்திலும் தென்பட்டு நின்று துன்புறுத்த. (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) - தனது வெற்றிச் செயல்களைக் காண்பித்து இதுவரைக் காத்தபோது தலைசாய்ந்தும், மீண்டும் அழைக்கும்படியான நிலை ஏற்பட்டும் என இப்படியாக மேலே எழுவதும் விழுவதும் என்று உள்ள துன்பமானது உள்ளபோது. (உபாய அதிகார தோஷம் ஒழிய) – உபாயமாக உள்ள உனக்கு அஜ்ஞானம், சக்தி இன்மை முதலான தோஷங்கள் இல்லாமல் உள்ளபோதிலும்; உன்னைச் சரணம் புகுகின்ற எனக்குக் கைம்மாறு இல்லாமை, வேறு கதி இல்லாமை மற்றும் ஸம்ஸார துன்பம் ஆகியவை உள்ளதால் தகுதி இன்மை என்ற தோஷம் இல்லாமல் நான் உள்ளபோதிலும். (மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க) - திருவாய்மொழி (7-8-5) - பாசங்கள் நீக்கி - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-8-5) - மாயங்கள் செய்து வைத்தி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவித்யை, கர்மங்கள், வாசனை மற்றும் ருசிகள் ஆகியவற்றை அடியுடன் விலக்கி, உனக்கு மட்டுமே என்னை அடிமையாகக் கொண்ட பின்னர், பிறப்பு மற்றும் இறப்பு முதலான வியப்புகளை ஏற்படுத்தி, என்னை எந்த ஸம்ஸாரத்தில் தொடந்து நிறுத்தி வைப்பதற்கான காரணம் என்ன என்று அருளிச் செய்யவேண்டும் என வியந்து கேட்க.

வ்யாக்யானம் - [7] (ஐச்சமாக இருத்தியுறக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்ய) அவன் "நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காக வும்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்" என்று கர்மமடியாகவன்றிக்கே தன்னிச்சையாலேயிருத்தி "உறப் பலவின் கவி" என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநமும் பரப்ரயோஜநமுமான வித்தை வைத்ததுக்குஹேதுவாக வருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி யெந்நாள் பார் விண்ணீரிறப்பெதிரெதுவு மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து "என் சொல்லி நிற்பனோ", "எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ", "பார் விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ", "இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ" என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்தால் எங்ஙனே நான் தரையில் கால்பாவுவது; அவ்வுபகாரத்தை காலதத்வமுள்ளதனையுமநுஸந்தித்தாலும்

பர்யாப்தனாகிறிலேன், ஸகல ஸ்தலங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலத்ரயத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாவேனோ! “உதவிக் கைம்மாறு” என்று தொடங்கி, “எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே” என்று இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென்னில் அதுவும் ததீயமாயிருக்கையாலே உபய விபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை யென்னும்படியான உபகாரஸ்ம்ருதியோடே கூடிக்கொண்டு.

விளக்கம் - (ஐச்சகமாக இருத்தி) - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நமக்கும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பொழுது போகவேண்டும் என்ற காரணத்திற்காகவே உம்மைக் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பாடும்படியாகச் செய்தோம். அதன் காரணமாகவே உம்மை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நிறுத்தினோம்”, என்று கூறினான்; அதாவது கர்மம் காரணமாக நிறுத்தாமல், தனது இச்சை காரணமாக நிறுத்தி. (உறக்கொண்ட) – திருவாய்மொழி (7-9-9) – உறப் பலவின் கவி - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குத் தகுதியான உள்ள கவிகளைப் பாடும்படிச் செய்த. (ஸ்வ பர ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்ய) - தனது பயனும், மற்றவர்களுக்குப் பயனும் என்பதான திருவாய்மொழியை இந்த உலகில் வைத்ததற்கு காரணமாக அருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி எந்நாள் பார் வீண்ணீர் இருப்பு எதிர்) - வேதவ்யாஸர், பராசரர், வால்மீகி போன்ற பல மஹரிஷிகள் உள்ளபோதிலும், முதலாழ்வார்கள் உள்ளபோதிலும், தன்னைக் கொண்ட கவி பாடும்படியாகச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் சொல்லி நிற்பனோ, திருவாய்மொழி (7-9-7) - எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ, திருவாய்மொழி (7-9-8) - பார் விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ, திருவாய்மொழி (7-9-9) – இறப்பு எதிர்காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில், “அவன் செய்த உபகாரங்களை எண்ணினால் நான் எனது கால்களைத் தரையில் எப்படி வைப்பேன், அந்த உபகாரத்தை எண்ணினால் காலதத்வம் உள்ளது முடியவும் நிறைவு பெறாமல் உள்ளேன். அனைத்து இடங்களிலும் உள்ள அனைத்து மனிதர்களுடைய வாக்கு முதலான உறுப்புக்களை நான் ஒருவன் மட்டுமே பெற்றவன் என்றாகி, மூன்று காலங்களிலும் பேசி அனுபவித்தாலும் கூட மனநிறைவு அடைவேனோ?” என்கிறார். (ஏதும் என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) - திருவாய்மொழி (7-9-10) – உதவிக் கைம்மாறு – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-9-10) - எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே - என்பது முடிய

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

உள்ள வரிகளில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இதற்குக் கைம்மாறாக நம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துவிடுவோம் என்றால், அதுவும் அவனுடைய உடைமையாக உள்ளது; ஆகவே நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் செய்யத்தக்க கைம்மாறு ஏதும் இல்லை என்று தீர்மானித்து, "செய்ந்நன்றி அறிதல்" என்பதை மனதில் நிலைநிறுத்தி.

வ்யாக்யானம் - [8] (தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) "செம்பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதை கேட்டான்" என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய பெருமாள் தனியிருந்தவிருப்பிலே குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தாப்போலன்றிக்கே, "இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதருந்தானு மிவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து" என்று ஆநந்தமயனான தனக்கும் ஆநந்தவர்த்தகையான பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதி நாதத்வத்தால் வந்த வேறுபாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருந்த "நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை"யில் அந்தபூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி கேட்ப்பித்தடிமை செய்யப்பா(ரி)ர்த்து, திருவாறன்விளையிலே பரத்வவிமுகமாம்படி தம் நெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே "திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும்" என்று பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று ஸாமகாநம் பண்ணும் பரமபதத்தில் கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவுமறியும் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியறிய விஸ்மரித்தவர்.

விளக்கம் - (தன் சரிதை கேள்வி ஆகாமல்) - பெருமாள் திருமொழி (10-8) - செம்பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதை கேட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப சீதை இன்றி இராமன் தனித்து நின்ற காலத்தில் குசலவர்கள் அவனை இராமாயணம் கேட்கும்படிச் செய்தது போன்று அல்லாமல், (இன்பம் பயக்க இருந்த) - திருவாய்மொழி (7-10-1) - இன்பம் பயக்க எழில் மலர் மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து - என்று ஆனந்தமயனாக பெரியபிராட்டியும் தானுமாக உள்ள சேர்த்தி நிலையில், அனைத்து லோகங்களும் வாழும்படியாக, "இரண்டு விபூதிகளுக்கும் நாதன்" என்று வேறுபாடு வெளிப்படும்படியாக எழுந்தருளியிருந்த. (நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

கேட்பிப்பதாக) - திருவாய்மொழி (7-10-10) - நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவாறன்விளையில் இந்தப் பூமியின் தேவர்களாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டத்தில், அவனுக்குக் கைம்மாறாகத் திருவாய்மொழியைக் கேட்கும்படிச் செய்து, இவ்விதமாக அடிமை செய்ய முனைந்து. (காந கோஷ்டியையும் தேவபிரான் அறிய மறந்தவர்) - பரமபதத்தில் அவன் உள்ள தன்மையில் சிந்தை செய்யாதபடியாக திருவாறன்விளையில் மட்டுமே தனது நெஞ்சம் ஈடுபட்டதால், திருவாய்மொழி (7-10-10) – திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு வெளிப்படும்படியாக, "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று ஸாமகானம் செய்தபடி உள்ள பரமபதத்தில் உள்ள கூட்டத்தைக் கூட, இயல்பாகவே அனைத்தும் அறிந்தவனும் நினைவுகள் தோன்றும் இடத்தில் நின்றபடி இருந்து அனைவருடைய நினைவுளையும் அறிபவனும் ஆகிய அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி அறியும்போதே மறந்தவர்.

வ்யாக்யானம் - [9] (சரமோபாய பரரானார்க்கு) கீழ்த்தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்த ஸாதநத்திலே தத்பரரானவர்களுக்கு. (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றில முள்ளித்தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்) அதாவது "நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம்", "உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர்" என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந்தருளி நிற்கிற உஷாநிருத்த கடகனானவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம். இவ்வர்த்தத்தில் மாறாட்டமில்லை ஆகையால் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியுடையீர் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி ததீயவிஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனே யென்று மிவ்வர்த்தத்தை தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிறார் ஏழாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (சரமோபாய பரரானார்க்கு) - இதுவரை தான் அருளிச்செய்ததான ப்ரபத்தி குறித்துக் கேட்டு, அதில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுக்கு, (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றில) – திருவாய்மொழி (7-9-7) – நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் -

என்றும், (உள்ளித் தொழிமின் என்று) - திருவாய்மொழி (7-9-6) – உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற இனிமை பொருந்தியதான திருவாறன்விளை என்னும் உயர்ந்த இடமே அடையத்தக்க பேறாகும்; அங்கு எழுந்தருளியுள்ளவனும், உஷை மற்றும் அநிருத்தனைச் சேர்த்து வைத்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனே அந்தப் பேற்றை அடைவதற்கு வழியாவான். இந்தக் கருத்தில் எந்தவிதமான மாறுபாடும் இல்லை. ஆகவே இந்தக் கருத்தில் ருசியைக் கொண்டவர்கள், உங்கள் புத்தியில் இதனை நிறுத்துங்கள் என்று. (ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்) - பேற்றினுடைய எல்லை நிலம் என்பது அவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட விஷயம் என்றும், உபாயத்தின் எல்லை நிலம் என்பது அர்ச்சாவதாரமாக எளிதில் அடையலாம்படி நிற்கும் அவனே என்றும் உள்ள இந்தக் கருத்துக்களை, தன்னுடைய அளவற்ற மகிழ்வு காரணமாக ஏழாம் பத்தில் வெளியிட்டார்.

226. [1] தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிளையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வ்யாவ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும்தீர, [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகா தாநம்போலே ஆரத்தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்ம லாபத்தாலே அடிவிளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து, [4] தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன் [5] மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட [6]தேஹாதிகளில் பரமாய் நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைக பரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - எட்டாம் பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிதமா போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களையுடையவனாகையாலே ஸத்யகாமனான ஸர்வேச்வரன், கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனுபவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும்

அதிசங்கை பண்ணி ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின விவரை தரிப்பிக்கைக்காக பூர்வோக்தோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்குப் பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் இவர்க்குண்டான ஆத்ம குணங்களாலே அதிப்ரீதனாய், இவர் திருவுள்ளத்திலேயிருந்து நிரதிசயமாக வநுபவிப்பித்து, இனி அயோக்யரென்றகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாத்ம்யத்தை யநுஸந்தித்தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷயமொன்றிலுமே அவர்களைத் தத்பரராக்குகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் – இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்துவிதமான ஆற்றலுடன் கூடிய தன்மையால் எப்போதும் இருப்பதாக உரைக்கப்படுகின்ற இனிமையான பொருள், இன்பத்தை அனுபவிக்கவல்ல இடம் மற்றும் அதற்கான கருவிகள் ஆகியவற்றை உடையவன் என்பதால் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப்பெற்ற ஸர்வேச்வரன், ஆழ்வாரைப் பிழைக்க வைக்க எண்ணினான். அதாவது ஆழ்வார் தனக்கு ஏற்பட்டதான சொற்கள் மூலமாகச் செய்யவல்ல கைங்கர்யத்தையும் மறந்து, பகவத் அனுபவம் கிட்டவில்லை என்பதால் கலங்கி, பகவத் குணங்கள் மற்றும் அவன் ஸ்வரூபம் ஆகியவை குறித்து சந்தேகம் கொண்டு, இந்த ஸம்ஸார வாழ்வை எண்ணி அஞ்சினார். இப்படிப்பட்ட நிலையில் உள்ள இவரைக் காப்பாற்ற அவன் எண்ணினான். ஆகவே, தான் முன்பு ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரத்தை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தினான். அதன் விளைவாக ஆழ்வாரும் செய்ந்நன்றி அறிந்தவராக, அதன் பலனாகத் தனது ஆத்மாவை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தார். அதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், அதுவரை தான் பெறாத ஒரு பேற்றைப் பெற்றவன் போன்று நின்று, ஆழ்வாருடைய ஆத்ம குணங்கள் கண்டு மகிழ்ந்து, ஆழ்வாருடைய நெஞ்சத்தில் நின்று, மிகவும் உயர்ந்த அனுபவத்தை அவர் அடையும்படிச் செய்து, இனி ஆழ்வார் “தான் தாழ்ந்தவன்” என்று எண்ணிக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு அகலாதபடி, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை அவருக்கு உணர்த்தினான். ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை உள்ளதுஉள்ளபடி அறிந்த ஆழ்வார், தான் இதுவரை உபதேசித்த பேறு மற்றும் அதனை அடைவதற்கான மார்க்கம் ஆகியவை குறித்துக் கேட்டு மகிழ்ந்தவர்கள், “பலன் ஒன்று, அதனைப் பெறும் வழி வேறு

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ஒன்று" என்று இரண்டு கரைகளாக அலையாதபடி, அடையவேண்டிய இலக்காக உரைத்த விஷயத்தில் மட்டுமே அவர்களை எட்டாம் பத்து மூலமாக நிலைநிறுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன்) "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமரராட் செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவை யாட்சி", "பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்", "நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்", "நல்லகோட்பாட் டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த" என்று லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி திவ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லபனாய் நித்யஸூரிகள் ஏவிற்றுச் செய்ய அவர்கள் சேஷவ்ருத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னோடே பொருந்தி பூர்ணமாய்க் கட்டளைப்பட்டிருக்கிற லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹனா யிருக்குமென்னும்படி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்தி தன்னாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீ பரிஜந ஸ்தாந போக்யபோகோபகரணங்களை யுடையனாகையாலேஸத்யகாமனா யிருக்கிறவன். (கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையுமச்சமும் தீர) "உம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ள வைத்தோம்" என்று, தான் இவரைக் கொண்டு வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரிக்கும்படியாக்கின, "காணுமாறருளா யென்றென்றே கலங்கி" என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டனுபவிக்கப் பெறாமையால் வந்த கலக்கமும், அவ்வளவன்றியே "உமருகந்துகந்த" என்று தொடங்கி "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்று தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிய குணத்திலும்; "இறந்ததும் நீயே" என்று தொடங்கி "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்று தன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கையும், "நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்" என்று ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தால் வந்த அச்சமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாக.

விளக்கம் - (தேவிமார்) - திருவாய்மொழி (8-1-1) – தேவிமார் ஆவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமரர் ஆட்செய்வார் மேவிய உலகம் மூன்று அவை ஆட்சி - என்றும், (பணியா) - திருவாய்மொழி (8-3-6) - பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம் – என்றும், (நேர்பட்ட) - திருவாய்மொழி (8-9-11) - நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன் – என்றும், (நல்ல கோட்பாடு) - திருவாய்மொழி (8-10-11) – நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மஹாலக்ஷ்மி முதலான

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

பிராட்டிமார்களுக்கு நாயகனாய், தனது ஆணைக்கு ஏற்ப நடக்கின்ற நித்யஸூரிகளுடைய கைங்கர்யங்கள் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுக்கு விஷயமாய், தனது தன்னுடன் எப்போதும் பொருந்தியபடி உள்ளதும், முழுவதுமாகத் தனது ஆணைக்கு உட்பட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய மூன்று லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் உள்ளவன் என்னும்படியாக. (சக்தியாலே) - எப்போதும் உள்ளனவாகக் கூறப்பட்ட. (பத்நீ பரிஜநாதிகளை உடைய) - பத்னிகள், நித்யஸூரிகள், பரமபதம், இனிமையான பொருள்கள், இனிமையான கருவிகள் போன்றவற்றை உடையவன் என்பதால். (ஸத்யகாமன்) - ஸத்யகாமனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன். (கொண்ட வாக் வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும்) - "உம்மைக் கொண்டு என்னைக் கவிபாடுவதற்காகவே உம்மை இங்கு யாம் வைத்தோம்", என்று ஆழ்வாரைக் கொண்டு சொற்கள் மூலமாகச் செய்யவல்ல கைங்கர்யத்தை அவர் செய்வதற்காக அவரை இங்கு நிறுத்தினான்; ஆனால் அதனையும் அவர் மறந்து போகும்படிச் செய்த. (கலக்கமும்) – திருவாய்மொழி (8-1-2) - காணுமாறருளா யென்றென்றே கலங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட கலக்கமும். அது மட்டும் அல்லாமல், (சங்கையும்) – திருவாய்மொழி (8-1-4) – உமர் உகந்த - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (8-1-4) - அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் – என்பது முடிய உள்ள பாசுரம் மூலம் "அடியார்களுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பவன்" என்ற தன்னுடைய குணத்திலும், திருவாய்மொழி (8-1-7) – இறந்ததும் நீயே – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (8-1-7) – அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் - என்று முடியும் பாசுரம் மூலம், "அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன்" என்ற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திலும் ஏற்பட்ட சந்தேகமும். (அச்சமும்) - திருவாய்மொழி (8-1-9) - நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஸம்ஸாரத்தை எண்ணும்போது ஏற்பட்ட அச்சமும். (தீர) – விலகும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - [2] (தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக) "தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த" என்னும்படி "மலரடிப்போதுகளென் னெஞ்சத் தெப்பொழுது மிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய" என்று பராசராதிகள் முதலாழ்வார்க ளுண்டாயிருக்கத் தம்மைக் கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக் கொண்ட பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அப்படி மிகச் சிறக்கும்படி யுபகரித்ததில் தமக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலம் ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. (வேந்தர் தலைவன் கந்யகா தாநம்போலே ஆரத்தழுவி யறவிலை செய்த

ஆத்மலாபத்தாலே) "உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்ன வுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது" என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடி அதின் பகவதீயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தரானமையுமறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, "வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்" என்கிறபடியே க்ஷத்ரியாக்ரேஸரனாய் ஜ்ஞாநாதிகனான ஜநகராஜன் மாஹேச்வரமான தநுர்ப்பங்கம் பண்ணின பெருமாளாண்பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, "விஷ்ணோச் சரீரநபாயிநீ" என்கிறபடியே ததப்ருதக் ஸித்தையாய் "ராகவத்வே பவத் ஸீதா" என்று ததவதாராநுகூலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, "இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே, "பேருதவிக் கைம்மாறாத் தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்" என்று அமூர்த்தமா யிருக்கச் செய்தே உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யணைத்துக்கொண்டு அத்யாதரத்தோடே அநந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆத்ம வஸ்துவைப் பெறுகையாலே. (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) "அதீவ ராமச் சுசுபே" என்றும், "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்றும் அவளைப் பெற்று விளங்கினாப்போலே, "சோதி" என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே, அவனும் தன்னதல்லாத் தொன்றைப் பெற்றாப்போலே ப்ரமித்து அத்யுஜ்ஜ்வலனாய் "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்க ளாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்" என்னும்படி சதசாகமாகப் பணைத்து.

விளக்கம் - (தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக) – திருவாய்மொழி (7-10-5) – மலரடிப்போதுகள் என் நெஞ்சத்து எப்பொழுதும் இருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனைப் புகழ்வதற்கு பராசரர் போன்றவர்களும், முதலாழ்வார்களும் உள்ளபோதிலும் தன்னைக் கொண்டு "சொற்கள் மூலமாகச் செய்வதான கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படிச் செய்தான்" என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தான் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரத்தை அவர் எண்ணிப் பார்க்கும்படியாகச் செய்தான். அப்போது ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (8-1-10) - தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த - என்பதற்கு ஏற்ப அதனை எண்ணிப் பார்த்தார். அவ்விதம் மிகவும் போற்றும்படியாக அவன் செய்த உபகாரத்திற்குத் தான்

செய்யவேண்டிய "செய்ந்நன்றி அறிதல்" என்பது, அத்தகைய உபகாரத்திற்கு ஏற்கும் விதத்தில் உள்ள கைம்மாறு ஆகும் என்பதால், அந்த உபகாரத்திற்கு ப்ரதி உபகாரமாக. (வேந்தர் தலைவன் கன்யகா தானம் போலே) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-2) – வேந்தர் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ஷத்ரியர்களின் தலைவனாகவும், ஞானிகளில் சிறந்தவனாகவும் உள்ள ஜனகராஜன் சிவனுடைய வில்லை உடைத்த இராமனுடைய ஆண்மைத்தன்மையைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் கலங்கி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - விஷ்ணோச் சரீரநபாயிநீ - மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு எப்போதும் பிரியாதவள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை விட்டு அகலாதவளாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-144) - ராகவத்வே பவத் ஸீதா - இராமனாக அவன் அவதரித்தபோது இவள் சீதையாக அவதரித்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அத்தகைய இராமாவதாரத்திற்கு ஏற்றபடியாக அவதரித்தவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியை, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-26) - இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா - எனது புத்ரியாக உள்ள இந்தச் சீதை உம்முடன் சேர்ந்து இருந்து அனைத்து தர்மங்களையும் செய்யவல்லவள் ஆவாள்; இவளை நீவிர் ஏற்கவேண்டும்; உம்முடைய திருக்கரங்களால் இவளுடைய கைகளை நீவிர் பிடிப்பீராக - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தான். அதே போன்று, (ஆரத் தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்மலாபத்தாலே) – திருவாய்மொழி (7-9-10) – உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்ன வுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது - என்று ப்ரதி உபகாரமாகத் தனது ஆத்மாவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்வதற்காகத் தேடினார். ஆனால் அப்போது, "இந்த ஆத்மாவும் அவனுடைய உடைமை அல்லவோ", என்று எண்ணம் ஏற்பட, அதனை அளிக்காமல் இருந்தார். ஆனால், தான் அவ்விதம் அவனுக்குத் தனது ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்யவில்லை என்பதைக்கூட அவன் அறியாமல், "செய்ந்நன்றி அறிதல்" காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியால் கலங்கி, திருவாய்மொழி (8-1-10) - பேருதவிக் கைம்மாறாத் தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவானது உருவம் அற்றதாக உள்ளபோதிலும், செய்ந்நன்றி அறிதலின் காரணமாக ஏற்பட்ட மட்டற்ற மகிழ்வால் அவன் செய்தது என்னவென்றால், தாளும் தோளுமாகப் பணைத்து நின்ற பாவனையின் மிகுதியால் அந்த ஆத்மாவை அணைத்துக் கொண்டு, மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் அவனுக்கே என்று அளித்த ஆத்மாவை அவன் பெறுவதன் காரணமாக. (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) – இராமாயணம் - அதீவ ராமச் சுசுபே – இராமன் நேர்த்தியாக விளங்கினான் – என்றும், இராமாயணம் - அப்ரமேயம் ஹி

தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா – சீதை யாருடைய பத்னியாக உள்ளாளோ அவனுடைய பராக்ரமம் யாராலும் அளவிட இயலாதது – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சீதையை மனைவியாகப் பெற்ற இராமன் விளங்கியது போன்று, திருவாய்மொழி (8-1-10) – சோதி – என்று இவர் உரைக்கும்படியாக, இவர் தன்னுடையது அல்லாத ஆத்மாவை "தன்னுடையது" என்று மயங்கிக் கொடுத்தபோது, ஸர்வேச்வரனும் தன்னுடையது அல்லாத ஒன்றைப் பெற்றது போன்று மயங்கி, மிகுந்த ஒளியுடன் கூடியவனாக நின்று, திருவாய்மொழி (8-1-10) - தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய் – என்பதற்கு ஏற்ப பல நூறு கிளைகளாகப் பணைத்து.

வ்யாக்யானம் - [3] (ஜந்மபாசம் விட்டு ஆத்வாரமாளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே யமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு அவரளவில் ப்ரேமத்தாலே ஜந்மபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவரும், "பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு" என்று திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு; "ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ" என்று அவள் பெருமாளுடையவழகைக் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாப்போலே, இவரும், "ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார்தாம்" என்று தமக்குப் பரிகைக்கு ஓராளுமாளுகிறிலர், மலைசுமந்தாற்போலே திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரிப்பார் தாமாயிரா நின்றது என்று அவன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு பரிந்து; அவள் பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து பயம் கெட்டு, "துல்யசீல" இத்யாதிப்படியே தனக்கநுரூபரான இவரோடே பொருந்தி யநுபவித்தாப்போலே, இவரும், "வார்கடாவருவி" என்று தொடங்கி அவன் சௌர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய், "அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேனே" என்று அவனோடே பொருந்தியநுபவித்து, விச்லேஷ தசையில் அவள், "ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸந பரம்பரயாதி பீட்யமாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா" என்று நிர்க்க்ருணரு மிரங்க வேண்டும்படியான தசையை ப்ராப்தையானாப்போலே, இவரும், "காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" என்று அவனைக் காண வாசைப்பட்டு திக்குக்கள்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசையறும்படி

யாகையால், ஜநககுலஸுந்தரியின் குணங்களெல்லாம் இவர்பக்கலிலே காண்கையாலே "குணாத் ரூபகுணாச்சாபி ப்ரீதிர்ப்பூயோப்ப்ய வர்த்தத" என்று குணதர்சநத்தாலே அவள்பக்கல் ப்ரீதி வர்த்தித்தாப்போலே, இவரளவில் ப்ரீதி வர்த்தித்து.

விளக்கம் - (ஜந்மபாசம் விட்டு) ஸ்ரீஜனகராஜனின் திருமகளான சீதை இராமனுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றிய பின்னர், அவனிடம் கொண்ட அளவற்ற ப்ரேமை காரணமாக தனது பிறந்த இடமான மிதிலையை நினைக்கவில்லை; அது போன்றே நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (8-2-11) - பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு – என்பதற்கு ஏற்ப திருவடிகளைக் கிட்டுவதன் காரணமாக ஏற்பட்ட பக்தியின் விளைவாக மற்ற விஷயங்களில் ஏற்பட்ட வலிமையான சம்பந்தங்களை அடியுடன் கைவிட்டு. (ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16-21) – ஆத்வாரம் அநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ - சீதை மங்களங்களை உரைத்தபடி வாசல் படி முடிய இராமனைத் தொடர்ந்தாள் - என்பதற்கு எற்ப இராமனுடைய திருமேனி அழகைக் கண்டு அவனுக்கு மங்களாசாசனம் செய்தாள்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (8-3-3) – ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார்தாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, "தன்னிடம் பரிந்து நிற்பதற்கு யாரும் இல்லாதவனாக உள்ளான். மலையைச் சுமப்பது போன்று திருவாழி மற்றும் பாஞ்சஜன்யத்தைத் தானே சுமந்தபடி நிற்கிறானே", என்று அவனுடைய மென்மையைக் கண்டு பரிந்து. (அநுரூபனோடே அமர்ந்து) - சீதை இராமனுடைய வீரம் போன்ற அனைத்தையும் எண்ணி பயம் அகன்றவளாக, ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) – துல்ய சீல - தகுந்த சீலம், வயது, நடத்தை, குலம், இலக்கணங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவளாக உள்ள சீதைக்கு இராமன் ஏற்றவன் ஆவான். இராமனுக்கு இந்தச் சீதை ஏற்றவள் ஆவாள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சீதை தனக்கு ஏற்றவனாகிய இராமனுடன கூடி நின்று அனுபவித்தாள்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (8-4-1) – வார்கடாவருவி - என்று தொடங்கி அவனுடைய வீரம் முதலானவற்றை எண்ணியவுடன் தனது பயம் முதலானவை நீங்கப் பெற்றவராக இருந்து. (பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும்) - இராமனை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில் சீதை ஸுந்தரகாண்டம் (16-30) – ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸந பரம்பரயாதி பீட்யமாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா - பனியால் பீடிக்கப்பட்ட தாமரைப்பொய்கை போன்ற தனது அழகை இழந்தவளாக, மிகுந்த துயரம் நிறைந்தவளாக, தனது துணையைப் பரிந்த சக்ரவாகப்பறவை போன்று

வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப கருணை அற்றவர்கள் கூட இரக்கம் கொள்ளும்படியான நிலையை அடைந்தாள்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (8-5-2) – காணவாராய் என்று என்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டு அனைத்து திசைகளிலும் பார்ப்பது மற்றும் அழைப்பது போன்றவற்றையும் செய்வதால் கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசை இன்றிப் போவதால். (ஸீதா குணங்களால் ப்ரீதி வர்த்தித்து) – ஜனககுலத்தின் சுந்தரியான சீதையின் குணங்கள் அனைத்தும் இவரிடம் காணப்படுகின்றன என்றாகிறது. ஆகவே பாலகாண்டம் (77-25) - குணாத் ரூபகுணாச்சாபி ப்ரீதிர்ப்பூயோப்ய்ய வர்த்தத - உன்னதமான குணங்கள், திருமேனியின் அழகு, உயர்ந்தகுலப் பண்புகள் போன்றவற்றால் ப்ரேமை மேன்மேலும் வளர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப சீதையின் உயர்ந்த குணங்களைக் கண்டதால் இராமனுக்கு அவளிடம் ப்ரேமையானது பன்மடங்கு வளர்ந்தது; அதே போன்று நம்மாழ்வாரிடம் அவனுக்கு ப்ரேமை வளர்ந்து.

வ்யாக்யானம் - [4] (தித்திக்க வுள்ளேயுறைந்து) "தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:" என்று எப்போதும் அவள் நெஞ்சுக்கினிதாம்படி யிருந்தாப்போலே, "உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்", "ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர்" என்று அநுஸந்திக்குந்தோறும் நிரதிசய போக்யனாய்க் கொண்டு இவர் திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி. (கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன்) "இருந்தான் கண்டுகொண்டு" என்று தரித்திரன் தந லாபமுண்டானால் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்து; "ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாம ஸம்ருத்திநீ" என்று விச்லேஷதசையிலும் வ்ருத்த கீர்த்தநம் பண்ணி தரிக்கலாம்படி அவளை, மாநுஷமன்றிக்கே திவ்யமாயிருந்துள்ள போகங்களை புஜிப்பித்தாப்போலே, இவரையும், "தரும் தானருள் தானினி யானறியேன்", "செவ்வாய் முறுவலோடெனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே" என்று வித்தராய்ப் பேசும்படி அப்ராக்ருத போகங்களை புஜிப்பித்தவன்.

விளக்கம் - (தித்திக்க உள்ளே உறைந்து) - பாலகாண்டம் (77-25) - தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித: - சீதையின் உள்ளத்தில் இராமன் எப்போதும் உள்ளான் – என்பதற்கு ஏற்ப,

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

எப்போதும் சீதையின் நெஞ்சத்திற்கு இனிமையாக உள்ளதற்குவேண்டி இராமன் அங்கேயே இருந்தான்; அதே போன்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி (8-6-3) - உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான் – என்றும், திருவாய்மொழி (8-6-2) – ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர் இவனை எண்ணும்போதெல்லாம் இவன் எல்லையற்ற இனிமையானவனாக அவருடைய திருவுள்ளத்தில் வசித்தபடி. (கண்டு கொண்டிருந்து) – திருவாய்மொழி (8-7-2) – இருந்தான் கண்டு கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப வறியவன் ஒருவன் பெரும் புதையலை அடைந்தால், அதனையே பார்த்தபடி உள்ளது போன்று, இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்த கண் மாறாமல் இவரையே பார்த்தபடி. (அமாநுஷ போகம் ஆக்கினவன்) – ஸுந்தரகாண்டம் (33-17) – ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாம ஸம்ருத்திநீ - நான் அயோத்தியில் இராமனுடைய அரண்மனையில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள், மனிதர்களுக்கு கிட்டாத தேவலோக இன்பதை அனுபவித்தபடி அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவளாக இருந்தேன் - என்று இராமனைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் முன்பு நடந்தவற்றை உரைத்தபடியே தரித்துக் கொண்டிருந்த சீதையை, மனித இன்பம் மட்டும் அல்லாமல் தேவலோக இன்பங்களையும் அனுபவிக்கும்படி இராமன் செய்தான்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரையும் திருவாய்மொழி (8-7-2) - தரும் தானருள் தான் இனியான் அறியேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-7-7) - செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே – என்றும் மகிழ்ந்து உரைக்கும்படி தேவலோக இன்பங்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன்.

வ்யாக்யானம் - [5] (மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினைநோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட) “மருள்தானீதோ”, “பின்னையார்க்கவன் தன்னைக் கொடுக்கும்”, “அருள்தானினி யானறியேன்” என்கிற உகப்புச் செல்லா நிற்கச்செய்தே, “சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்” என்று தம் சிறுமையை அநுஸந்தித்தவாறே (1) வளவேழுலகிலே “களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் அருவினையேன்”, “வணங்கினாலுன் பெருமை மாசூணாதோ”, “அடியேன் காண்பானலற்றுவனிதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே” என்றும்; (2) பொருமாநீள் படையிலே “சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்” என்றும்; (3) அந்தாமத்தன்பிலே “அல்லாவியுள் கலந்த”, “என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானை”

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

என்றும் இப்படி மூன்றிடத்திலே வந்து பரிஹ்ருதமானதாகையாலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அயோக்யதாநுஸந்தான வ்யாதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவர் அகலில் செய்வதென் னென்றஞ்சி, இனியிவர்தாம் அகலுகிறது வந்தேறியான அசித் ஸம்பந்தத்தையிட்டு “இது நமக்கு அநர்ஹம்” என்றிறே, இதினுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தைக் கண்டால் அகலவொண்ணாதே என்று பார்த்து அது மறுவலிடாதபடியாக, “நமக்கு கௌஸ்துபம் போலவும், ஸ்ரீஸ்தநம் போலவும் தேஜஸ்கரமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாய்க் காணுமும்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமிருப்ப”தென்று சிறிதாக இவர் அநுஸந்தித்த ஆத்ம வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தை, “யானுந்தானா யொழிந்தான்”, “தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித் தித்தித்து” என்று தனக்கு அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாகவும் நிரதிசய போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி காட்டிக் கொடுக்க.

விளக்கம் - (மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த) – திருவாய்மொழி (1-5) – வலவேழ் உலகு - என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-5-1) - களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் அருவினையேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-2) – வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ – என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-7) - அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன் இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டே – என்றும்; திருவாய்மொழி (1-10) – பொருமாநீள் படை - என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-10-7) – சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன் - என்றும்; திருவாய்மொழி (2-5) – அந்தாமத்து அன்பு – என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (2-5-5) - அல்லாவியுள் கலந்த - என்றும், திருவாய்மொழி (2-5-8) - என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானை - என்றும் இவ்விதமாக உள்ள மூன்று இடங்களில் இவருக்கு ஏற்பட்டதான மூன்று கண்டங்களையும் ஸர்வேச்வரன் நீக்கினான்; இவ்விதம் நீங்கப் பெற்ற இவருக்கு. (அருவினைநோய் மறுவல் இடாமல்) – திருவாய்மொழி (8-7-3) - மருள்தானீதோ – என்றும், திருவாய்மொழி (8-7-6) – பின்னையார்க்கவன் தன்னைக் கொடுக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-7-3) - அருள்தானினி யானறியேன் - என்றும் கூறுவவதற்கு ஏற்ப, உகப்புக்குச் செல்லா நிற்கச் செய்தபோதிலும்; திருவாய்மொழி (8-7-8) - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார் – என்று இவர் தம்முடைய சிறுமையை எண்ணியபடி தன்னை விட்டு மீண்டும் அகன்று சென்றால் என்ன செய்வது என்று அச்சம் கொண்டான். ஆகவே ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இனி இவர் நம்மை விட்டு அகலுதல் என்பது

இவருக்கு வந்து சேர்ந்ததான சரீர ஸம்பந்தத்தை எண்ணி, இத்தகைய சரீர ஸம்பந்தம் ஏற்புடையது அல்ல என்று தீர்மானிப்பதால் அல்லவோ நடைபெறும்? ஆனால், இவர் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தால் நம்மை விட்டு அகலமாட்டார் அல்லவோ?", என்று தீர்மானித்தான். ஆகவே "நான் சிறியவன்" என்ற அந்தச் சிந்தை அவருக்கு மீண்டும் ஏற்படாதபடி, (சிறியேன் என்றதின் பெருமையைக் காட்ட) - "நமக்குக் கௌஸ்துபம் போன்று ஒளியை வீசுவதாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்தனங்கள் போன்று மிகவும் இனியதாகவும், பிரிக்க இயலாத விசேஷணம் போன்று உம்முடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் உள்ளது" என்று மிகவும் சிறியதாக இவர் எண்ணிய ஆத்மாவின் மேன்மையை, திருவாய்மொழி (8-8-4) – யானுந்தானா யொழிந்தான் – என்றும், திருவாய்மொழி (4-3-10) – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை விட்டுப் பிரிக்க இயலாத வஸ்துவாகவும், எல்லையற்ற எனிமையாகவும் உள்ளதாக இவர் எண்ணும்படிக் காண்பித்துக் கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - [6] (தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய், "நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால்", "அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்", "அன்றி மற்றோருபாயமென்" என்று யதாநிரூபணம் பண்ணில் பிராட்டியோபாதி அநந்யார்ஹமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, "மாகாயம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே ஊழிதோறூழி வாய்க்கதமியேற்கு" என்று விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனான ஸர்வேச்வரனை விச்லேஷிக்க க்ஷமரல்லாத பாகவதர்களுடைய சேஷத்வத்தி னெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன்றிக்கே அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹனாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு கால தத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு ஸித்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி ததீய சேஷத்வ காஷ்டையளவும் செல்ல நிற்கும்படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர்.

விளக்கம் - (தேஹாதிகளில் பரமாய்) - திருவாய்மொழி (8-8-5) – சென்று சென்று பரம்பரமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளதாகவும். (நின்று) -

திருவாய்மொழி (8-9-5) - நினையும் நீர்மை அதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால் – என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-1) - அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள் – என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-10) – அன்றி மற்றோருபாயமென் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உண்மையை உள்ளதுஉள்ளபடி நிரூபித்துப் பார்த்தால் பெரியபிராட்டியைப் போன்றே அவளுக்கு மட்டுமே உரியதாகவும். (அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) – அது மட்டும் அல்லாமல், திருவாய்மொழி (8-10-10) - மாகாயம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே ஊழிதோறூழி வாய்க்கதமியேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மையான திருமேனி கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்திருக்க இயலாதபடி உள்ளவர்களான பாகவதர்களுடைய அடிமைத்தனத்தின் எல்லையில் நிற்பவர்களே எனது எஜமானர்கள்; பகவத் விஷயம் மற்றும் பாகவத விஷயம் என்ற இரண்டையும் பற்றி நிற்பவர்கள் அல்லாமல், “எனது எஜமானர்கள்” என்று மேலே கூறப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே அடிமையாக நிற்கும் விதத்தில் உள்ள நல்ல நிலைமையானது, காலம் என்ற தத்வம் உள்ளவரையில் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று இவ்விதமாக அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமை என்பதான எல்லை முடியச் சென்று நிற்கும்படியக அவர்கள் வசப்பட்டுள்ள தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை எண்ணியபடி உரைத்தவர்.

வ்யாக்யானம் - [7] (ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொள்மினுள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்) அதாவது தம்முடைய ஸாதநஸாத்யங்களே தங்களுக்கு மென்றிருக்கிறவர்கள், தத் விஷயம் ப்ராபகமும் ததீயவிஷயம் ப்ராப்யமுமாய் இருகரையராகாதபடி “திருக்கடித்தானத்தை ஏத்த நில்லா குறிக்கொள்மினிடரே”, “கோவிந்தன் மண் விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின்” என்று திருக்கடித்தானத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவளவிலே துக்கங்களெல்லாம் நிலைகுலைந்துபோம், இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வ ஸுலபமான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்தனுபவிக்கும்படியான திருக்கடித்தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்த துக்கங்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டநுஸந்தியுங்கோளென்று கீழில் பத்தில் ப்ராப்யமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதார

பூமியே துக்கநிவர்த்தகமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமென்று தர்சிப்பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத் பரராக்குகிறார் எட்டாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர்) - அதாவது ஆழ்வாருக்கு உபாயம் மற்றும் உபேயம் எவையாக உள்ளனவோ அவற்றையே தங்களுக்கும் ஏற்ற உபாயமாகக் கொண்டுள்ளவர்கள். (இருகரையர் ஆகாமல்) – பகவத் விஷயத்தை உபாயமாகவும், அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தை உபேயமாகவும் கொண்டு “இரு கரையர்கள்” என்று ஆகாதபடி, (மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணும் அத்தையே குறிக்கொள்மின் உள்ளத்து என்று) - திருவாய்மொழி (8-6-6) - திருக்கடித்தானத்தை ஏத்த நில்லா குறிக்கொள்மினிடரே - என்றும், திருவாய்மொழி (8-6-7) – கோவிந்தன் மண் விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருக்கடித்தானத்தைத் துதித்த உடனேயே அனைத்து துக்கங்களும் நிலைதடுமாறிப் போகும்; இதனை மனதில் நிறுத்துங்கள்; ஸர்வேச்வரனுடையதும், அனைவருக்கும் எளிதானதும் ஆகிய இரண்டு திருவடிகளை, மண்ணுலகம் மற்றும் விண்ணுலகம் ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள அனைவரும் வந்து அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள திருக்கடித்தானத்தில் கண்டு கொண்டு, அனைத்து துக்கங்களும் நீங்கும்விதமாக உங்கள் உள்ளத்தில் எப்போதும் நினைத்து நிற்பீர்களாக என்று. (ப்ராப்ய ஏக பரர் ஆக்குகிறார் எட்டாம் பத்தில்) - ஏழாம் பத்தில் அடையப்படவேண்டிய பேறாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதார பூமி என்பதே அனைத்துவிதமான துக்கங்களையும் போக்குவதாகும் என்பதால், அடையவேண்டியதான அந்தப் பொருளே அடைய வைக்கின்ற வழியாகவும் உள்ளது என்று உரைத்து, உபேய விஷயத்தில் மட்டுமே ஈடுபடும்படியாக எட்டாம் பத்தில் அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து.

227. [1] எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாத லீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் [2] ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சந பலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு [3] ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழ நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்து மாஸமொரு பகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸ தின ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக [4]

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

இனிப்பத்திலொன்று தசம தசையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அபாந்தவாரக்ஷகாபோக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி [6] மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், [7] அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, [8]அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப் போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - ஒன்பதாம் பத்தால், இப்படி அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே இத்தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரன், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்ம தர்சநத்துக்குப் பலம், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யனுபவிக்கையாகையாலே, அவ்வனுபவத்தி லுண்டான த்வரையாலே க்ஷணகாலம் விலம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான தமக்கு, ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே பேறாகக்கடவது என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்றவர், கீழ் தம்முபதேசத்தால் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே யதாதிகாரம் ஸர்வோபாயங்களையும் அருளிச் செய்கிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் தன்னால் விரும்பப்படும் அனைத்து நிறைவேறப் பெற்றவன் எனப்தால், நம்மிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் , ப்ரளயம் முதலான ஆபத்துக்களில் நமக்கு உதவி செய்து காப்பாற்றுகின்ற துணையாகிய ஸர்வேச்வரன், இவருக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மேலே கூடியபடி உணர்த்தினான். அத்தகைய உண்மையை அறிந்ததன் பலன் என்பது “ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான பேற்றினை அனுபவித்தல் ஆகும்” என்று காரணத்தால், அத்தகைய அனுபவித்தால் தனக்கு உண்டான பரபரப்பின் விளைவாக, ஒரு நொடியும் காலம் தாழ்த்துதல் என்பதைப் பொறுக்க இயலாமல் துடித்தபடி நின்ற ஆழ்வராகிய தனக்கு ஸர்வேச்வ்ரன், “இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் பேறு நிச்சயம் கிட்டும்”, என்று உறுதியுடன் குறித்துக் கொடுத்தான். அத்தகைய வாக்கைப் பெற்ற ஆழ்வார், தம்முடைய உபதேசங்கள் கேட்டுத் திருந்தியவர்கள் தவிர உள்ள மற்றவர்களையும்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

கைவிட இயலாத தனது உயர்ந்த க்ருபை காரணமாக, அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப அனைத்து உபாயங்களையும் ஒன்பதாம் பத்தில் அருளிச்செய்கிறார் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்கு மளிக்கின்ற ஆலின் மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன்) "எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்", "அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான்", "அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந் தெங்கு மளிக்கின்ற வாயன்", "ஆலின் மேலாலமர்ந்தான்" என்று ஸகல லோகங்களையும் ப்ரளயங் கொள்ளாமல் ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அழிந்தவற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்தாளுகிற தசையிலே எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயாத்யாபத்துகளிலே உதவி ரக்ஷித்தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இத்தலையில் அபேக்ஷையற ப்ரத்யுபகாரம் நினையாமல் வரையாதே தன் பேறாக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, "பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதாஸ்யாம்ருதம் திவி" என்கிறபடியே, அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான த்ரிபாத் விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகனானவன்.

விளக்கம் – (எண்டிசையும்) – திருவாய்மொழி (9-1-1) – எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான் - என்றும், (அகல் ஞானம்) - திருவாய்மொழி (9-3-2) – அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான் - என்றும், (எங்கும் அளிக்கின்ற) – திருவாய்மொழி (9-9-2) - அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந் தெங்கு மளிக்கின்ற வாயன் - என்றும், (ஆலின் மேல் என்னும்படி) – திருவாய்மொழி (9-10-1) – ஆலின் மேலாலமர்ந்தான் – என்றும் கூறுவதற்கு எற்ப, ப்ரளயமானது அனைத்து லோகங்களையும் அழிந்துவிடாமல், முன்பே அவற்றை எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, ப்ரளயம் முடிந்தவுடன் அழிந்த அனைத்தையும் மீண்டும் படைத்தும்; ஹிரண்யாக்ஷனால் அடியில் தள்ளப்பட்டு அண்டபித்தியின் அடியில் சென்று சேர்ந்த பூமியை அங்கிருந்து மீட்டு எடுத்தும்; மஹாபலி அனைத்தையும் தனது வலிமையால் ஆக்கிரமத்து ஆண்டபடி இருந்த நிலையில் அங்கு நடந்து சென்று மீட்டு எடுத்தும்; இவ்விதம் ப்ரளயம் போன்ற ஆபத்துக்கள் அனைத்திலிருந்தும் உதவி செய்து

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

காப்பாற்றியவன் என்று கூறப்பட்டதான, ஸத்யகாமத்வம் மூலம் ஏற்பட்டதான "எதனையும் விரும்பாமல் இருத்தல் " என்பது வெளிப்படும்படியாக நம்மிடமிருந்து எந்த ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல், தனது பேறாகவே தான் சிரமப்படும் விதத்தில் உதவிகள் செய்து. (நித்ய) – புருஷஸூக்தம் - பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதாஸ்யாம்ருதம் திவி - பரமபுருஷனுக்கு இவை அனைத்தும் கால்பதம் மட்டுமே, பரமபதமானது முக்கால் பாதம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப "அம்ருதம்" என்ற சொல்லால் கூறும்படியாக அழிவற்ற இன்பமான பரமபதத்தை ஒப்பு நோக்கும்போது, இந்தப் பூமியானது மிகவும் சிறிது என்பதால், "பாதம்" என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டதும், தனது விளையாட்டிற்கு ஏற்றபடி உள்ளதும் ஆகிய விளையாட்டுக் கருவி போன்றுள்ள இந்த உலகத்தினுடைய லயித்தல் போன்ற அனைத்தையும் நீக்குகின்ற "ஆபத்து காலத்தில் துணை நிற்பவனாகிய ஸர்வேச்வரன்".

வ்யாக்யானம் - [2] (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) "இருத்தும் வியந்தி"ல் தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு "ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது" என்று என்னாத்மாபட்டது நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில் பத்தில் யாதாவாகக் காட்டக் கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக்கையாகையாலே, "சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்", "பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்", "உன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்", "கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்", "நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்" என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருள வேணும், தேவரீரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என் முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தர்சநத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, "கூவுதல் வருதல் செய்யாய்" என்று நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும்

வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

விளக்கம் – (ஆருயிரென்னைப்படுத்தின ஆத்ம தர்சந பல) – திருவாய்மொழி (8-7-1) – இருத்தும் வியந்த - என்ற திருவாய்மொழியில் தன்னுடன் ஆழ்வார் கலந்த சேர்க்கையை நினைவுபடுத்தியபோது, அதிலேயே ஈடுபட்டபடி நின்று உரைத்தார். அப்போது அவன் முறை மாறி நின்று கலந்த அவனது சீலகுணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக, திருவாய்மொழி (9-6-9) - ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது - என்றுள்ள பாசுரத்தில், "எனது ஆத்மா பட்ட பாடுகளை, அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் பட்டனரோ" என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தன் மீது விழுந்து அனுபவித்த தனது ஆத்மாவின் தன்மையை கடந்த பத்தில் உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுத்தியபோது அதனை உணர்ந்ததற்கான பலன் என்பது ஆத்மாவிற்கு ஏற்றதான பேற்றை அனுபவித்தல் என்ற காரணத்தால், (அநுபவ பரம்பரையை) - திருவாய்மொழி (9-2-1) - சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-2-2) - பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-3) – உன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-4) - கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய் – என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-5) - நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய் - என்றும் உள்ள பல பாசுரங்களில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, "திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு செல்லாவது கூறவேண்டும், திருக்கண்கள் திறந்து என்னைக் குளிர நோக்கி அருளவேண்டும், உனது திருவடிகளை எனது தலை மீது வைத்தருள வேண்டும், நீயும் உனது துணைவியாரும் உள்ள இருப்பை எனக்குக் காண்பித்தருள வேண்டும், உனக்கு வேண்டியவர்களைக் காணும்போது உனது திருமுகத்தில் ஏற்படுகின்ற புன்முறுவலை நான் காணவேண்டும்" என்பதாக உள்ள பலவிதமான அனுபவங்களை அடைய ஆசை கொண்டு, "அவை அனைத்தும் அந்தந்த காலங்களில் நடக்கும்" என்று பொறுமையுடன் இருப்பதற்கு இயலாத காரணத்தால். (கூவுதல் வருதல் என்று முடுகவிட்டு) – திருவாய்மொழி (9-2-10) - கூவுதல் வருதல் செய்யாய் – என்று எல்லையற்ற இனிமையைக் கொண்ட உனது திருவடிகளில் நானும் வந்து கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும்படியாக என்னை அங்கே அழைக்கவேண்டும் அல்லது நீ இங்கே வருதல் வேண்டும் என்று உரைத்து.

வ்யாக்யானம் - [3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழ நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப் பகலின்றியே” என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமுமேகரூபமாக மநோரதித்து, “காணக்கருது மென் கண்ணே” என்று பெரியபிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டு, “எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடொன்றினோம்” என்று ஸ்மாரக பதார்த்த தர்சநத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, “திருக்காட்கரை மருவிய மாயன் தன் மாயம் நினைதொறு நெஞ்சம் உருகுமால்” என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க் கரைந்து. “தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே” என்று தூத ப்ரேஷண முகத்தாலே, “கிளிமொழியா ளலற்றிய சொல்” என்று ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு “கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்” என்று இரு தலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாக்ர சித்தராய், (பதினாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக விரங்குகிற த்வரைக்கீடாக) பெருமாளைப் பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வான், “பூர்ணே சதுர்த்தச வர்ஷே” என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, “மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே” என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வநந்தரம் அவ்வொரு மாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசு மேய்க்கப் போக ஒரு பகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின் பிற்குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி, “அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி” என்றீடுபடுகிற த்வரைக்கீடாக.

விளக்கம் - (ஏகம் எண்ணி) – திருவாய்மொழி (9-3-7) - மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணும் இராப் பகலின்றியே - என்று அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற பரமபதத்தைக் காணும்போது அனைத்து காலங்களிலும் ஒரே தன்மையாக எண்ணியபடி. (காணக்கருதி) திருவாய்மொழி (9-4-1) – காணக்கருதும் என் கண்ணே – என்று பெரியபிராட்டியாருடனும், திவ்யமான ஆயுதங்களுடனும், திவ்யமான திருமேனியுடனும்

கூடியுள்ள அவனைக் காணவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு. (எழ நண்ணி) - திருவாய்மொழி (9-5-10) – எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடு ஒன்றினோம் - என்று ஸர்வேச்வரனை ஞாபகப்படுத்துகின்ற பொருள்களைக் காணும்போது துக்கம் அடைத்து, “முடிந்து போகவேண்டும்” என்ற சிந்தனையில் நின்று, (நினைதொறும் உருகி) - திருவாய்மொழி (9-6-1) - திருக்காட்கரை மருவிய மாயன் தன் மாயம் நினைதொறு நெஞ்சம் உருகுமால் - என்று அவனை முன்பு அனுபவித்த காலங்களில் அவன் செய்த சீலம் முதலானவற்றை எண்ணும்போது, அத்தகைய அனுபவத்தை அடைந்ததாகிய நெஞ்சம் சிதிலம் அடைய கரைந்து. (அலற்றி) - திருவாய்மொழி (9-7-2) - தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே - என்று தூது அனுப்பும் முகத்தால், திருவாய்மொழி (9-7-11) – கிளிமொழியாள் அலற்றிய சொல் - என்று ஆற்றாமை காரணமாக முறை தடுமாறி அழைத்து. (சுவையில் மனம் இன்றி) - திருவாய்மொழி (9-8-3) - சுவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன் - என்று இரண்டுவிதமாகச் சிந்திக்கும் நெஞ்சம் அல்லாமல் ஒரே சிந்தனை கொண்டவராக. (பதினாலாண்டு பொறுத்தவர் ஒரு தினத்தில் படுமது) – இராமனைப் பிரித்து பதினான்கு ஆண்டுகள் பொறுமையுடன் காத்திருந்த ஸ்ரீபரதழ்வான், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-1) - பூர்ணே சதுர்த்தச வர்ஷே – பதினான்கு ஆண்டுகள் நிறைவடைந்தபோது - என்று எல்லை கடந்து விட்ட ஒரே நாளில் அடைந்த துக்கமும். (பத்துமாஸம் பொறுத்தவர் ஒரு மாஸத்தில் படுமது) - இராமனின் வருகைக்காக இலங்கையில் பத்துமாதம் பொறுமையுடன் காத்திருந்த சீதை, ஸுந்தரகாண்டம் (40-10) – மாஸாத் ஊர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே - ஒரு மாதத்திற்கு மேல் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன் - என்று அனுமனிடம் கூறிய பின்னர் அந்த ஒரு மாதத்தில் அனுபவித்த துக்கமும். (ஒரு பகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு ஸந்த்யையில் படுமது) – க்ருஷ்ணன் பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகச் சென்றுபோது ஒருநாள் முழுவதும் அவன் வருகைக்காகப் பொறுமையுடன் காத்திருந்த கோபிகைகள், அவன் பசுக்களின் பின்னே வரும்போது, அவன் அந்தக் கூட்டத்தின் முன்பு காணாமல் உள்ளதல் அந்த ஒரு ஸந்த்யாகாலத்தில் அடைந்த துக்கமும். (க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக்கு ஈடாக) – இந்தத் துக்கங்கள் அனைத்தும் ஒரு நொடிப்பொழுதே ஆகும் என்று கூறலாம்படியாக, திருவாய்மொழி (9-9-11) – அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி - என்று ஈடுபடுகிற தவிப்பிற்குத் தகுதியாக.

வ்யாக்யானம் - [4] (இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) “நயந ப்ரீதி: ப்ரதமம் சிந்தாபோகஸ் ததோநு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷய விரக்திஸ்

த்ரபாநாச:, உந்மாதோ மூர்ச்சா ம்ருதி ரித்யேதா: ஸ்மரதசா தசைவ ஸ்யு:" என்றும், "ப்ரதமஸ் த்வபிலாஷ: ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தனம் உத்யோக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்யதே உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதிருச்யதே நவமே ஜடாதசைவ தசமம் மரணம் ததா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ்தையிலே மரணமாமாப்போலே, நம்பக்கல் பரபக்தியுக்தரான உமக்கும் நம்மைப் பெறாவிடில் முடியும்படியான பரமபக்திதசை பத்தாம் பத்திலே பிறக்கத் தேடுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விளம்பமில்லை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணாவஸ்த்தையிலே பேறென்று. (நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர்) "நாட்கடலைக் கழிமினே" என்கிறபடியே விரஹ வ்யஸநத்தாலே ஒருநாள் ஒருகடல்போலே துஸ்தரமாம்படி, "பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே" என்று தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலே யாகாமே, "நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு" என்று இன்றென்னில் வெள்ளக்கேடாம், சிலநாள் கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று நினைத்து, நாளையென்று நாய்ச்சியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே "மரணமானால்" என்று ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே பேறாக அவன்தானே நாளிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்று ஹ்ருஷ்டரானவர்,

விளக்கம் - (இனி பத்தில் ஒன்று தசம தசையில் பேறு என்று) – நயந ப்ரீதி: ப்ரதமம் சிந்தாபோகஸ் ததோநு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷய விரக்திஸ் த்ரபாநாச:, உந்மாதோ மூர்ச்சா ம்ருதி ரித்யேதா: ஸ்மரதசா தசைவ ஸ்யு: - பார்த்த காரணத்தால் முதலில் எற்படும் ப்ரீதி, தொடர்ந்து சிந்தனை, தொடர்ந்து அதே சிந்தனை, உறக்கம் இன்மை, இளைத்துப் போதல், மற்ற பொருள்களில் வெறுப்பு, வெட்கம் இன்மை, பித்துப் பிடித்த நிலை, மயக்கம் மற்றும் இறப்பு ஆகியவை மன்மதனுடைய பத்து நிலைகள் ஆகும்- என்றும், ப்ரதமஸ் த்வபிலாஷ: ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தனம் உத்யோக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்யதே உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதிருச்யதே நவமே ஜடாதசைவ தசமம் மரணம் ததா - தொடக்கத்தில் ஆசை ஏற்படும், இரண்டாவதாக நினைவுகள் நீடிக்கும், மூன்றாவதாக அதே எண்ணங்கள் தொடரும், நான்காவதாக அவளுடைய குணங்கள் குறித்துப் பிதற்றுதல், ஐந்தாவதாக முயற்சி ஏற்படும், ஆறாவது பிதற்றுதல்,

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ஏழாவது மனநிலை தடுமாற்றம் ஏற்படும், எட்டாவது மனநோய் ஏற்படும், ஒன்பதவது எந்தச் செயலும் அற்றிருத்தல் ஏற்படும், பத்தாவது இறத்தல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப காமத்தின் பிடியில் அகப்பட்டவர்களுக்கு பத்தாவது நிலையில் மரணம் ஏற்படுகிறது. ஸர்வேச்வரனாகிய நம்மிடம் ப்ரபத்தியைக் கொண்ட உமக்கு நம்மை வந்தடையாவிடில் முடிந்து போகும்படியாக உள்ள பரமபக்தி நிலை என்பது பத்தாம்பத்தில் பிறக்கும்படியாக உள்ளது; ஆகையால் இதுவரை கூறப்பட்டதாகிய காலதாமதம் என்பது இல்லை; இனி உமக்கு பத்து நிலைகளில் ஒன்றாகிய இறுதி நிலையாகிய மரணநிலை ஏற்படவுள்ள பேறு என்று. (நாள் கடலாகத் தம்பிக்கு இட்டது போல் ஆகாமல்) – திருவாய்மொழி (1-6-7) - நாட்கடலைக் கழிமினே – என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவுத் துன்பம் காரணமாக ஒருநாள் என்பது ஒரு கடல் போன்று கடக்க இயலாதபடி, யுத்தகாண்டம் (127-1) - பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே - பதினான்கு ஆண்டுகள் முழுவதுமாகக் கழிந்த பின்னர் - என்று தம்பியாக பரதாழ்வானுக்கு நீண்டநாள் குறித்துக் கொடுத்தது போன்று அல்லாமல், நாச்சியார் திருமொழி (6-2) – நாளை வதுவை மணம் என்று நாளிட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, "இன்று என்றால் வெள்ளத்தால் ஏற்படும் கேடு, சில நாட்கள் என்றால் வறட்சியால் ஏற்படும் கேடு" என்று எண்ணி, "நாளை" என நாய்ச்சியாருக்கு நாள் அளித்தது போன்று, திருவாய்மொழி (9-10-5) – மரணம் ஆனால் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் பேறாக அவன் தானாகவே முன்வந்து நாள் குறித்துக் கொடுத்ததன் காரணமாக மகிழ்வு கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - [5] (இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகா போக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச்செய்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே "இம்மடவுலகர்" என்று ஸம்ஸாரத்தி லறிவு கேடரானவர்களுக்கு, "கொண்ட பெண்டிர்" என்று தொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியக் காணாதபோது ஸ்நேஹமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபத்ஸகனானவனே பரமபந்துவென்றும், "துணையும் சார்வும்", "பொருள் கையுண்டாய்", "அரணமாவர்" என்ற பாட்டுக்களாலே அவனை யொழிந்தார் தாங்களுபகாரரைப் போலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள்; ஆகையால் அவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்; தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவனாய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனாய்

ரக்ஷணாநுரூபமான குணங்களையுமுடையனானவவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லையென்றும், "சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து" என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்த்ரீகள் ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனாயிருப்பானவனே, ஆனபின்பு அவர்கள் போக்யரல்லர், அவனே நிரதிசய போக்யனென்றும், "இல்லை கண்டீரின்பம்" என்று தொடங்கி, துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போக்கி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை யென்றும், "யாதுமில்லை மிக்கதனில்" என்று தொடங்கி அவனையொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள் பண்டைநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள். ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபந்துத்வத்தையும் அரக்ஷகத்வத்தையும் அபோக்யதையையும் அஸுகத்வத்தையும் அநுபாயத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரதிகோடியானவவனுடைய பரமபந்துத்வத்தையும் நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தையும் தர்சிப்பித்து இம்மடவுலகருடைய அபாந்தவாதிகள் ப்ரதிஸம்பந்தியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வாக்ய யோஜநாக்ரமம்.

விளக்கம் - (இம்மடவுலகர்) - சரம உபாயம் மற்றும் சரம உபேயம் முடிய தான் அருளிச்செய்த நன்மை பயக்கும் விஷயங்களைக் கேட்டுத் திருத்தியவர்கள் தவிர மற்றவர்களையும் கைவிட இயாலாதபடி உள்ள தனது உயர்ந்த கருணையால், திருவாய்மொழி (9-2-7) – இம்மடவுலகர் - என்று இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவிழந்து நிற்பவர்களுக்கு. (கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவ ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-1) – கொண்ட பெண்டிர் – என்று தொடங்கி, கண்களால் காணப்படும்விதமாக அருகில் உள்ளபோது அன்பு நிறைந்தவர்களாக நின்று, காணாதபோது எந்தவிதமான அன்பும் இன்றி உள்ள மனைவி, புத்திரர்கள் போன்று அல்லாமல் ப்ரளயத்தில் ஏற்பட்ட ஆபத்து காலத்தில் உதவிய அவனே உயர்ந்த உறவினன் என்றும். (அரக்ஷக ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-2) – துணையும் சார்வும் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-1-3) – பொருள் கையுண்டாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-1-4) – அரணமாவர் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலமாக அவனைத் தவிர உள்ள மற்றவர்கள் நமக்கு உதவி செய்பவர்கள் போன்று பயன் ஏற்படும்போது மட்டும் உறவினர்களாக நின்று, ஆபத்து வந்தபோது திரும்பிக் கூட நோக்காமல் வெறுப்பவர்கள் ஆவர். ஆகவே அவர்கள் காப்பாற்றுபவர்கள் அல்லர். ஆனால்

தன்னுடைய காக்கும் தன்மையில் சந்தேகம் கொண்டவர்களையும் கூட அவர்களுடைய சந்தேகத்தை நீக்கி, தன்னை நம்பும்விதமாகச் செய்து காப்பாற்றுபவனாகவும், அவதாரங்கள் காரணமாக மிகவும் எளிதாக அடையப்படுபவனாகவும், காப்பாற்றுவதற்குத் தேவையான அனைத்து குணங்களையும் கொண்டவனாகவும் உள்ள அவன் அல்லாமல் காப்பாற்றுபவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்றும். (அபோக்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-5) - சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து - என்று தொடங்கி, தங்களுக்கு இன்பத்தை அளிப்பவர்களாக எண்ணப்பட்ட பெண்கள், ஆபத்து காலத்தில் விட்டுவிடுவார்கள்; ஒரே போன்று அன்பு கொண்டவன் அவன் மட்டுமே ஆவான்; ஆகவே இந்தப் பெண்கள் இனியவர்கள் அல்லர்; அவனே அளவற்ற இனிமை கொண்டவன் ஆவான் என்றும். (அஸுக ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-6) – இல்லை கண்டீர் இன்பம் - என்று தொடங்கி துக்கங்கள் சிலவற்றையும் இன்பம் என்று எண்ணி மயங்குவதை விலக்கி, அவனைத் தவிர இன்பமயமாக இருப்பது வேறு எதுவும் இல்லை என்றும். (அநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-9) - யாதும் இல்லை மிக்கதனில் – என்று தொடங்கி, அவன் அல்லாமல் வேறு அனைத்தையும் தங்களைக் காப்பாற்றும் பொருளாகப் பற்றி நிற்பவர்கள், தங்களுடைய முன்பு நிலையும் தாழ்ந்து விழுவார்கள்; ஆகவே அவனைத் தவிர வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை என்றும் உரைத்தார். அதாவது இப்படியாக அவனைத் தவிர உள்ளவர்கள் யாரும் உறவினர்களாக இல்லாத தன்மை, காப்பாற்றுபவர்கள் அல்லர் என்னும் தன்மை, இன்பம் அளிப்பவர்கள் அல்லர் என்னும் தன்மை, சுகம் அளிப்பவர்கள் அல்லர் என்ற தன்மை, உபயமாக உள்ளவர்கள் அல்லர் என்ற தன்மை ஆகிய பலவற்றையும் உரைத்தார்; இதற்கு மாறாக உள்ள அவனுடைய உறவினனாதல், காப்பாற்றுபவனாதல், இனியவனாக இருத்தல், ஸுகம் அளிப்பவனாக இருத்தல், உபாயமாக இருத்தல் போன்றவற்றை உணர்த்தினார்.

வ்யாக்யானம் - [6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) "மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்" என்று இதுக்குமேல் சொல்லலாவ தொன்றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளிகோள் என்கையாலே, தனக்கு மேலொன்றின்றியே

யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸர்வாதிகாரமாய் வரண ஸுகரமுமாயிருக்குமதாகவும்; "கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்" என்று "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய் பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்குமதாகவும் சொல்லப்படுமதாய், "வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல்" என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணாநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தை யுபதேசித்தும்.

விளக்கம் - (மற்றொன்று) – திருவாய்மொழி (9-1-7) – மற்றொன்று இல்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்து எவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பே அமையும் கண்டீர்கள் – என்று, "இதற்கு மேல் கூறுவதற்கு என ஏதும் இல்லை; இதனையே சுருக்கமாக உரைத்தோம். இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் இதனைப் பெறுவதற்கு மிகுந்த முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியம் இல்லை; சிந்தனை செய்தால் மட்டுமே போதுமானது" என்று கூறுவதால், தனக்கு மேல் வேறு ஏதும் இல்லை என்றுள்ளதாகவும், சுருக்கமாக உபதேசிக்க ஏற்றதாகவும், அனைவருக்கும் எளிதாகவும். (கண்ணன் அல்லால் என்கிற) – திருவாய்மொழி (9-1-10) – கண்ணன் அல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண் - என்பதற்கு ஏற்ப கீதையில் (18-60) – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ – என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக – என க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை என்று கூறுவதால், எப்போதுமே உள்ளதாகவும், மிகவும் உயர்ந்த சேதநனமாகவும், அனைத்து சக்தியாகவும், அபாயம் அற்றதாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், வேறு எந்தத் துணையும் அவசியம் அற்றதாகவும் கூறப்படுவதான. (வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) - திருவாய் (9-1-19) - வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதும், இந்த உயிர் உள்ள காலம் முடிய குணங்களை அனுபவிக்கலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய ஸித்தோபாயத்தைக் குறித்து உபதேசம் செய்தும்.

வ்யாக்யானம் - [7] (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி) "ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணாம் புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே" என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில்

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு, "மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர்", "விண்டுவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்", "தேனைவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்", "தனதன்பர்க்கு" என்று பக்தி யுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டராகுங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்ப பயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு, "சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்" என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாய் சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்.

விளக்கம் - (அதில் துர்லப புத்திகளுக்கு) - ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணாம் புத்தி தௌர்பல்யாத் உபாயாந்தரமிஷ்யதே – இந்தச் சாஸ்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளாக உள்ள ப்ரபத்தியானது ஒருமுறை மட்டுமே கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், இதனை இயற்றும் ஒருவனை ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க செய்வதாகவும் உள்ளது. ஒருவனுக்குத் தனது சிந்தனையில் உறுதியில்லாத காரணத்தால் இதனைத் தவிர மற்ற உபாயங்களை அவன் விரும்புகிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனிடம் மஹாவிச்வாஸம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லாததால், மற்ற உபாயங்களை அனைத்தையும் கைவிடுதல் என்பதற்கு முன்பாக ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்கு மஹாவிச்வாஸம் இல்லாமை என்பதான தாழ்ந்த அறிவைக் கொண்டவர்களுக்கு. (மாலை) – திருவாய்மொழி (9-10-1) - மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர் - என்றும், (விண்டு) – திருவாய்மொழி (9-10-3) - விண்டுவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் – என்றும், (தேனை) - திருவாய்மொழி (9-10-4) - தேனைவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் – என்றும். (அன்பராம் ஸாங்கபக்தி) - திருவாய்மொழி (9-10-5) - – தனது அன்பர்க்கு - என்றும் கூறுவதற்கு எற்ப பக்தி நிறைந்தவர்களாக நின்று அனைத்து காலங்களிலும் மலர்கள் போன்ற பலவற்றாலும் அவனை ஆராதித்து, அவனிடம் பக்தி நிறைந்தவர்களாக இருக்கக்கடவீர்கள் என்று அங்கங்களுடன் கூடிய பக்தியைக் குறித்து உபதேசம் செய்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) - அத்தகைய பக்தியைக் கைக்கொள்வதில் உள்ள அரிய தன்மை, அதுவும் காலம்

தாழ்த்தியே பலன் அளிக்கும் என்ற அச்சம் ஆகியவை காரணமாக அதனைக் கைக்கொள்ளச் சக்தி அற்றவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப “அனைத்தையும் கைவிடுதல் என்பதன் மூலம் பெறுவது” என்பதால், கைக்கொள்வதற்கு மிகவும் எளியதாகவும், அனைவருக்கும் ஏற்புடையதாகவும், சரீரத்தின் முடிவில் பலனை அளிப்பதும் ஆகிய ப்ரபத்தியைக் குறித்து வெளிப்படுத்தியும்.

வ்யாக்யானம் - [8] (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபல்குத்வ பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, “திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே” என்று வசநத்தைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சாரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும். (ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு, “இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே” என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு பாடி அவன் திருவடிகளில் விழுங்கோளென்று. (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறா ரொன்பதாம்பத்தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே, “நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த” என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையும் உபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிறார் ஒன்பதாம்பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) – “உபாயம் சிறியதாகவும், பலன் மிகவும் பெரியதாகவும், தடைகள் பல உள்ளதாகவும் இருப்பதால் எவ்விதம் கைக்கூடும்?” என்பதான மூன்றுவிதமான சந்தேகங்கள் காரணமாக இத்தகைய ப்ரபத்தியை நம்புவதற்குத் தேவையான சக்தி அற்றவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (9-10-10) – திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே - என்று அந்த திவ்யதேசத்தின் பெயரை மட்டும் கொள்கொம்பாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் திருத்தி ஏற்றுக் கொள்ளும்படியான சொல்லை மட்டுமே உபதேசம் செய்து. (ஸர்வ உபாய சூந்யர்க்கு

இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டன் என்று) - அத்தகைய சொல்லை உரைப்பதற்கு தாங்களாகவே ஒரு பாசுரம் அமைத்துச் சொல்ல ஆற்றல் இன்றி, இதுவரை கூறப்பட்ட எந்தவிதமான உபாயங்களிலும் தகுதி இன்றி உள்ளவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (9-10-11) - இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே - என்று இந்தத் திருவாய்மொழியை அவன் மீது உள்ள அன்பினால் தூண்டப்பட்டவர்களாக நின்று பாடி, அவனுடைய திருவடிகளில் விழுவீர்களாக என்று உபதேசம் செய்தும். (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறா ரொன்பதாம்பத்தில்) - ஸ்ரீமத்பகவத் கீதையில் ஆசார்யனாகிய க்ருஷ்ணன் தனது அளவு கடந்த கருணை காரணமக, திருவாய்மொழி (4-8-6) – நெறியெல்லாம் எடுத்து உரைத்த – என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியான அனைத்து உபாயங்களையும் உபதேசித்தான். அதே போன்று நம்மாழ்வாரும், "பேறு மிகவும் அருகில் உள்ளபோது இதனை இவர்கள் இழந்துவிடக் கூடாது" என்று தனது உயர்ந்த கருணை காரணமாக அனைத்தையும் எடுத்து உரைத்து, அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றபடி அனைத்து உபாயங்களையும் ஒன்பதாம் பத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

228 [1] சுரிகுழல் அஞ்சனப் புனல் மைந்நின்ற பொல்லாப் புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்தி ஹரனானவன், [2] அருள்பெறும் போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறுங் கதிக்கு அண்ட மூவுலகும் முன்னோடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகனவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்ற மைந்தனாகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வழித்துணையாக்கி, [3] அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங் காட்டும் தசையானவாறே [4] முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து, [5] வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கி லெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

த்வயமாக்கிக் கரண த்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ள வழி காவலிட்டு [8] மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு தோஷமறிவித்து [9] மாயையை மடித்து வானே தரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனானவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க, [10] "இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீவைத்தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமுமருளு மென்பர்; [11] ஈவிலாத மதியிலே னென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர்; [12] யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில்; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதிசைதந்யம் நீங்கும் வ்ரத ஹேது: அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத்யம்; [13] தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம். ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்; பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமில்லை; ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது; [14] நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர், [15] நெறி காட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க, [16] அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேக ஸமுத்ர பேரீ கீத காஹள சங்காசீஸ் ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை, [18] பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போரவிட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனால் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட மூற்றீம்பு, அன்பு வளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக்கைகளாலே பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே அவ்வாபத் ரக்ஷணாநுரூபமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் நிரதிசய

வைலக்ஷண்ய யுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்து தோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்த பரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன் திருவடிகளைக் கிட்டி அனுபவிக்கப் பொறாமையாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், கீழில்பத்தில் தம்முடைய த்வராநுகுணமாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேச விசேஷத்திலேறப் போகையாகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமனானவன் தன்னை வழித்துணையாகப் பற்றி, இனி ப்ராப்தியில் கண்ணழிவில்லை என்று தமக்கேற நிச்சயித்தவிவர், மறைத்து வைத்த அர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாறே, ப்ரதமோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ரமித்த பக்தி யோகத்தையும் நிகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சீலகுணமாகிற ஆழங்காலையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம் திருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின் தோஷத்தையுணர்த்தி, இப்போது தமக்குப் பரதந்தரனாய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்க விட்டு உபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்த்ரிய வச்யதை முதலான ஹேது பரம்பரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞரான விவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகையரிதென்று நிருத்தரனாய், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப் பெறும் ஸ்வசரண கமல ப்ராப்தி பர்யந்தமாகக் காட்டிக் கொடுக்க, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்க வேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத் தடுத்து, அது பெறாவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் அனைத்து ஆபத்து காலங்களில் துணையாக உள்ளவன் என்பதால், அத்தகைய ஆபத்துக்களிலிருந்தும் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்றவிதமாக எடுக்கின்ற திருமேனி வடிவங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாகவும், தனக்கு மேல் ஏதும் இலை என்ற மேன்மை கொண்டதாகவும் உள்ள திவ்யமான திருமேனியுடன் வந்து தோன்றுகிறான். தன்னிடம்

தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்தின் துயரங்களாலும் தனது திருவடிகளைக் கிட்டி நின்று அனுபவிக்க இயலாமல் ஏற்படும் துன்பங்களாலும் அனுபவிக்கின்ற துக்கத்தைப் போக்கும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன், நம்மாழ்வாராகிய தனது பதற்றத்துக்கு ஏற்றவிதமாக நாள் குறித்துக் கொடுத்தற்கான பலன் என்பது, அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரமபதத்தில் ஏறுதல் என்பதாக உள்ளதால், அதற்கு உதவுபவனாக உள்ள அவனையே வழித்துணையாகப் பற்றி நின்று, இனி அந்தப் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை என்று ஒன்பதாம் பத்தில் முடிவு செய்தார். இவ்விதமாகத் தீர்மானித்த நம்மாழ்வார், இதுவரை மறைத்து வைத்திருந்த விஷயங்களைக் கூட வெளியிடவேண்டும் நிலைமை ஏற்பட்டவுடன், தனது திருவுள்ளத்திற்கு, "இதனைச் செய்யவேண்டும், இதனைத் தவிர்க்கவேண்டும்", என்று பலவற்றையும் விதித்தார்; இதுவே உபதேசத்தைப் பெறவதற்கான முதல் தகுதியாக அமைகிறது. இது போன்றே திருவுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் செய்யத்தக்கவை எவை என்று உணர்த்தினார். முதலில் தான் உரைக்கத் தொடங்கிய பக்தி யோகத்தை முழுவதுமாக உரைத்து முடித்தார். தொடர்ந்து இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் மிகவும் சுலபமாக ஸர்வேச்வரனை அடையும் மார்க்கத்தை உபதேசித்தார். அவனுடைய அனுபவம் என்ற கைங்கர்யங்களில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு, அவனுடைய சீல குணத்தைக் காண்பித்தான். நம்மாழ்வாராகிய தன்னிடம் உள்ள ப்ரேமை காரணமாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நின்று ஸர்வேச்வரனுக்குத் தனது சரீரத்தில் உள்ள தோஷங்களைக் குறித்து உரைத்தார். அதன் பின்னர் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவராக நம்மாழ்வாரை மாற்றி, அவரைப் பரமபதம் கொண்டு செல்வதாக எண்ணி, அவரிடம் மிகுந்த ப்ரேமையை வெளிப்படுத்திய ஈச்வரனிடம், "எல்லையற்ற காலம் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் என்னைத் தவிக்கும்படிச் செய்து, என்னை இத்தனை காலமாக மறந்தபடி இருந்த காரணம் என்ன?", என்று கேட்டார். அப்போது ஸர்வேச்வரன், "இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் போன்ற பல காரணங்களால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நிலை உமக்கு ஏற்பட்டது", என்று கூற எண்ணினான். "ஆனால் அந்த இந்த்ரியக்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதை இவர் அறிவார். ஆகவே அதனை அவருக்கு உரைத்து சமாதானம் செய்வது கடினமே ஆகும்", என்று எண்ணி விடை ஏதும் கூறாமல் இருந்தான். மேலும் நம்மாழ்வாருக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும், அந்த வழியில் செல்லும்போது ஆங்காங்கு உள்ளவர்கள் செய்யும் உபசாரங்களையும், அந்த மார்க்கத்தில் செல்வதன்

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

மூலம் கிட்டவில்ல பேறாகிய தனது திருவடிகளை அடைதல் போன்ற பலவற்றையும் காண்பித்துக் கொடுத்தான். அவை அனைத்தையும் நேரடியாகவே உணர்ந்த நம்மாழ்வார், அவை மனதால் மட்டுமே அனுபவிக்கக் கூடியவை என்றும், வெளி இந்த்ரியங்களால் காண இயலாதவை என்றும் உணர்த்தபடியால், அவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அடையவேண்டும் என்று தவித்தார். ஆகவே அவனால் மறுக்க இயலாதபடியான ஒரு ஆணையை இட்டுத் தடுத்து, அந்த ஆணையை மீற இயலாமல் இருப்பதற்கான காரணங்களை உரைப்பதான, தனது பரமபக்தி அனைத்தையும் ஸமுத்திரத்திற்கு முன்பு பசுவின் கால் குளம்பில் ஏற்படும் குழியில் தங்கும் நீர் போன்று ஆக்கும்விதமாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் ஸர்வேச்வரன் வந்து நின்று, தனது துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்கிய விதத்தை பத்தாம் பத்தில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (சுரிகுழலஞ்சனப் புனல் மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னுமாபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்தி ஹரனானவன்) “சுரிகுழற்கமலக்கட் கனிவாய்”, “அஞ்சனமேனி”, “புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம்”, “பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம்”, “புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனிவாய்” என்று அந்யோந்ய விலக்ஷணமாய் அதிமநோஹரமாய் அநுபவிதாக்களைத் தனித்தனியே ஆழங்கால் படுத்தவல்ல அவயவ சோபையையும் அதுக்குப் பரபாகமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் விடாயர் முகத்திலே நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாப்போலே ஸகல ச்ரமங்களு மாறும்படி யிருக்கும் திருநிறத்தையுமுடைத்தாகச் சொல்லப்படுமதாய், “காம ரூபங் கொண்டெழுந் தளிப்பான்” என்று ஆச்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணாநுரூபமாக வேண்டினபடி பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்யவிக்ரஹத்தைக் கொண்டு தன்பக்கல் நிக்ஷிப்தபரரானவர்கள் அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலிருப்பாலும் அபீஷ்டமான தன் திருவடிகளைக் கிட்டாமையாலும் படும் ஆர்த்தியைத்தீர்க்கும் ஸ்வபாவனானவன்.

விளக்கம் - (சுரிகுழல்) – திருவாய்மொழி (10-1-1) - சுரிகுழற்கமலக்கட் கனிவாய் – என்றும், (அஞ்சனம்) - திருவாய்மொழி (10-3-3) – அஞ்சன மேனி – என்றும், (புனல் மைந்நின்ற) - திருவாய்மொழி (10-6-8) - புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம் – என்றும், (பொல்லா) - திருவாய்மொழி (10-10-1) - பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம் - என்றும், (புனக்காயா என்னும்) – திருவாய்மொழி (10-10-6) -

புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனிவாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒன்றை ஒன்று விஞ்சும் மேன்மை கொண்டதாகவும், மனதைக் கவருவதாகவும், அனுபவிப்பவர்களைத் தனித்தனியே ஈடுபடுத்தவல்லதான அவயவங்களுடைய சோபையும், அதற்கு ஏற்றவிதமாக மிகுந்த ஒளி கொண்டதாகவும், மிகுந்த தாகம் எடுத்த ஒருவருக்கு அதிகமான நீரை அளித்தது போன்று அனைத்து துன்பங்களும் நீங்கும் விதத்தில் காணப்படுகின்ற திருநிறத்தையும் கொண்டதாகவும். (ஆபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே) - திருவாய்மொழி (10-1-10) - காம ரூபம் கொண்டு எழுந்தளிப்பான் - என்று தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அதற்குத் தகுதியான வடிவங்கள் அனைத்திற்கும் மூலகரணமாகவும் உள்ள திருமேனியைக் கொண்டு. (ப்ரபந்த ஆர்த்தி ஹரனானவன்) - அனைத்து பாரங்களையும் தன்னிடம் வைத்த தனது அடியார்களாக உள்ள ப்ரபந்நர்கள், தங்களுக்குச் சற்றும் விருப்பம் இல்லாமல் உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தில் இருத்தல் மற்றும் தங்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான தனது திருவடிகளை அடைதல் கிட்டாமை போன்ற துக்கங்களை விலக்கும் தன்மை கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - [2] (அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னோடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழற்றடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசிலிட்டவர், அவன் மகன், அவன்தம்பி, ஆணை, அரவம், மறையாளன், பெற்றமைந்தன் ஆகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணையாக்கி) "அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால்", "அவனருள்பெறுமளவாவி நில்லாது" என்று கீழில் பத்திலே க்ஷண கால விளம்பம் பொறாதபடி ஆர்த்தரான தமக்கு. "மரணமானால்" என்று ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம் தருகிறோமென்றணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம், "வானேற வழிதந்த" என்று ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே சென்று புகுருகைக்கு வழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப் பெறுகையாலே அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு, ராஜகுமாரன் வழிபோம்போது வழிக்குக் கடவார் முன்னோடி நிலம் சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பின்னை கொண்டுபோமாப்போலே, "அண்டமூவுலகளந்தவன்" என்று திருவுலகளக்கவென்றொரு வ்யாஜத்தாலே முன்னோடி நிலம் சோதித்து, "அவனடி நிழல்தடம்" என்று காளமேகமான தன் கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமுமாம்படி பண்ணி, அமுதமளித்த பெருமானாகையாலே, "பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" என்கிறபடியே

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

பாதேயமாகத் தன் திவ்யகுணாம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமவனாய், "தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்" என்றும், "கூத்தன் கோவலன்" என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயும் க்ருஷ்ணனாயும் வந்தவதரித்தவனாகையாலே,

விளக்கம் - (அருள் பெறும்போது) – திருவாய்மொழி (9-7-6) – அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-9-6) – அவன் அருள்பெறும் அளவு ஆவி நில்லாது – என்றும் ஒன்பதாம் பத்தில், ஒரு நொடிப்பொழுது தாமதம் ஏற்படுவதைக்கூடப் பொறுக்க முடியாமல் துன்பம் அடைந்த நம்மாழ்வாரிடம் தனக்கு. (அணுகவிட்டதுக்குப் பலமான) – திருவாய்மொழி (9-10-5) – மரணமானால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, "இந்தச் சரீரத்தின் இறுதியில் நாம் மோக்ஷம் அளிக்கிறோம்" என்று மிகவும் அருகாமையில் ஒரு நாள் குறித்துக் கொடுத்ததற்கான பலன் என்பது, (வானேறும் கதிக்கு) - திருவாய்மொழி (10-6-5) – வான் ஏற வழி தந்த – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க இடமாக உள்ள பரமபதத்திற்குச் சென்று சேர்வதற்கு வழியாக அவன் காண்பித்துக் கொடுத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக சென்று சேர்தலே ஆகும் என்பதால், அந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கு. (அண்ட மூவுலகும் முன்னேற) – அரசகுமாரன் ஒரு பாதையில் செல்லும்போது, அந்தப் பாதையைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவர்கள் அவனுக்கு முன்பாகச் சென்று, போகும் வழியை நன்றாகச் சோதனை இட்டு, நிழல் மற்றும் தண்ணீர் கிடைக்க வழி செய்து சென்றபடி இருப்பர்; அவர்கள் பின்னே அரசகுமாரன் செல்வான்; இதே போன்று, திருவாய்மொழி (10-1-5) - அண்டமூவுலகளந்தவன் – என்பதற்கு ஏற்ப "திருவுலகத்தை அளத்தல்" என்ற ஒரு செயலை வாய்ப்பாக வைத்துக்கொண்டு, ஆழ்வார் போகும் வழியை நன்றாகச் சோதனை செய்து, (கால் விழுந்த இடத்தே நிழல் தடங்கள் ஆக்கி) - திருவாய்மொழி (10-1-2) – அவன் அடி நிழல் தடம் - என்பதற்கு ஏற்ப காளமேகமாகிய தனது திருவடி சென்ற இடத்தில் நீரும் தண்ணீரையும் ஏற்படுத்தி. (அமுதம் அளித்த பெருமாள் ஆகையாலே) - திருமோகூரில் எழுந்தருளியுள்ள காளமேகப்பெருமாள் அமுதம் அளித்தவன் என்பதால், கருடபுராணம் - பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தந அம்ருதம் – தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் என்பதான அமிர்தமே வழியில் உண்ணும் உணவு - என்பதற்கு ஏற்ப வழியில் உண்ணும் உணவாகத் தனது திவ்ய குண அமிர்தத்தை மழை போன்று பொழிபவனாக. (தயரதன் பெற்றவன் ஆகையாலே) - திருவாய்மொழி (10-1-8) - தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம் – என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக அவதரித்தவன் என்பதால். (கோவலன் ஆகையாலே) -

திருவாய்மொழி (10-1-6) – கூத்தன் கோவலன் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவன் என்பதால்,

வ்யாக்யானம் – "குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம்" என்னும்படி "மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழியும்பியெம்பி" என்று பிராட்டியையும் இளையபெருமாளையும் முன்னிட்டு, "உகந்த தோழன் நீ" என்று விஷயீகரிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்; "ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்" என்கிறபடியே தானே சென்று கிட்டி விருந்துண்டு, "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந" என்னும்படி தன் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே பூதையாக்கின சபரி; ஸ்ரீகார்யார்த்தமாக தேஹத்தையழிய மாறினவரென்னுமுகப்பாலே "யா கதிர் யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்நேச்சயா கதி:, அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம், மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந்நுத்தமாந்" என்று விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்; குரங்கென்றவிது ஜாத்யேக வசநமாகையாலே "ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி" என்று அத்தலையித்தலையாய்ச் சென்றங்கீகரிக்கப் பெற்ற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகரமான வாநரவர்க்கமும்; "ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்" என்று ஒரு ஹேதுவுமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகது:கராம்படியாக விஷயீகரிக்கப் பெற்ற அயோத்தியில் வாழும் சராசரம்.

விளக்கம் – (வேடன்) - பாலகாண்டம் (1-29) – குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம் - தர்மாத்மாவாகிய இராமன் தனது அன்பிற்குப் பாத்திரமானவனும் வேடர்களின் தலைவனும் ஆகிய குகனை அடைந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருமொழி (5-8-1) - மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழியும்பியெம்பி - என்னும்படியாக சீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, பெரியதிருமொழி (5-8-1) - உகந்த தோழன் நீ - என்று ஏற்கப்பட்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள். (வேடுவிச்சி) - பாலகாண்டம்(1-58) – ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம் - மிகுந்த தேஜஸ் நிறைந்த இராமன் சபரியை அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தானே அங்கு சென்று விருந்தை உட்கொண்டு, ஆரண்யகாண்டம் (74-14) – சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந - ரகுகுலத்தில் வந்தவனே! உனது திருக்கண்களால் நான் தூய்மை அடைந்தேன் - என்று இராமனுடைய விசேஷமான கடாக்ஷத்தால் தூய்மை அடைந்த சபரி. (பக்ஷி) - கைங்கர்யத்திற்காகத் தனது சரீரத்தையே அழியும்படியாக மாற்றிக் கொண்டவர் என்னும்

உகப்பு காரணமாக, ஆரண்யகாண்டம் (68-29, 30) - யா கதிர் யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்நேச்சயா கதி:, அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம், மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந்நுத்தமாந் - யஞ்ஜம் இயற்றுதல் என்பதையே செய்பவர்களால் அடையப்படும் உலகம் ஏதுவோ, பஞ்சாக்னியின் நடுவில் நின்று தவம் செய்பவர்களால் அடையப்படும் உலகம் எதுவோ, என்னால் நியமிக்கப்பட்டவனாக நீ அந்த உலகத்தை அடைவாய் - என்று ஏற்கப்பட்ட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர். (குரங்கு) - இந்தச் சொல்லானது ஒரு கூட்டத்தைக் குறிக்கின்ற ஒருமைச் சொல்லாக வந்துள்ளது. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - (4-18) - ஸுக்ரீவம் நாதம் இச்சதி – உலகத்தின் நாதனாக உள்ள இராமன் சுக்ரீவனை விரும்புகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அங்கீகாரம் பெற்ற சுக்ரீவனும் அவனுடைய சேனையான வானரங்களும். (சராசரம்) – திருவாய்மொழி (7-5-1) - ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் – என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, தனது சேர்க்கையானது இனிமையாகவும், தனது பிரிவானது துக்கமாகவும் உள்ளபடியாக ஏற்கப்பட்ட அயோத்தியில் உள்ள அசையும் மற்றும் அசையாப்பொருட்கள்.

வ்யாக்யானம் – "சிந்தயந்தி ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்று விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமே உபாயமாக வீடு கொடுக்கப் பெற்ற சிந்தயந்தி; வெண்ணெய் களவு காணப்புக்கவிடத்தே தொடுப்புண்டு வந்து தம்மகத்தே புகப் படலைத் திருகி வைத்து "மோக்ஷம் தராவிடில் காட்டிக்கொடுப்பேனெ"ன்று மோக்ஷம் பெற்ற ததிபாண்டர்; நாமரூபங்களுள்ளவற்றுக் கெல்லாம் ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகையாலே இதுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக மோக்ஷம் கொடுக்கப் பெற்ற தயிர்த்தாழி; "ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராந்நே, ஆவயோர் கரத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்" என்று பூசும் சாந்தபேக்ஷிக்க அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்த ப்ரீதியாலே விசேஷ கடாக்ஷ விஷய பூதையான கூனி; "தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி" என்று அநந்யப்ரயோஜநமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே "தர்மே மநச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத் ஸந்ததி ஜாதாநாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி" என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணப் பெற்ற ஸ்ரீமாலாகாரர்; "நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம்" என்று "யதந்ந: புருஷோ பவதி"ப்படியே பிண விருந்திட்ட கண்டாகர்ணன்; "வேண்டடிசிலுண்ணும் போதீதென்று பார்த்திருந்து

நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்தில்" பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிசில் கொண்டு வந்திட்ட ருஷி பத்நிகள்.

விளக்கம் – (இடைச்சி) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-10-23) - சிந்தயந்தி ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா - பரமாத்மாவும் ஜகத்காரணமும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை த்யானம் செய்தபடி மூச்சு இன்றி ஒரு கோபிகை மோக்ஷம் அடைந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப திருமேனியின் அழகு என்பதே உபாயமாக இருந்து மோக்ஷம் தரப்பட்ட சிந்தயந்தி என்ற கோபிகை. (இடையர்) - வெண்ணெயைக் களவு செய்யப் போகும்போது அகப்பட்டு கொண்டதால், தனது வீட்டில் உள்ள கதவை அடைத்து, "எனக்கு மோக்ஷம் அளிக்காவிட்டால் நான் உன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பேன்", என்று உரைத்து மோக்ஷம் பெற்ற ததிபாண்டன். (தயிர்த்தாழி) - "பெயர் மற்றும் உருவம் கொண்ட அனைத்திற்கும் ஒரு சேதநனுடைய ஆதாரம் தேவைப்படுவதால், இதற்கும் மோக்ஷம் தரவேண்டும்", என்று ததிபாண்டன் வற்புறுத்தியதால் மோக்ஷம் பெற்ற அவனுடைய தயிர்ப்பானை. (கூனி) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-6) - ஸூகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராந்நே, ஆவயோர் கரத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம் – அழகான முகம் கொண்டவளே! மிகுந்த நறுமணம் கொண்டதும், அரசனுக்காக எடுத்துச் செல்லப்படுவதும், மனோகரமாக உள்ளதும், எங்கள் இருவருடைய சரீரத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளதும் ஆகிய இந்தச் சந்தனத்தை அளிப்பாயாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பூசும் சந்தனத்தைக் கேட்க, வேறு எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல் தானாகவே அளித்த மகிழ்வால் சிறப்பான கடாக்ஷத்தைப் பெற்ற கூனி. (மாலாகாரர்) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-19-21) - தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி – நான் பேறு பெற்றவன் ஆனேன், அவனைப் பூஜிக்கப் போகிறேன் - என்று எதனையும் எதிர்பாராமல் மலரைக் கொடுத்த மகிழ்வு காரணமாக, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-9-26) – தர்மே மநச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத் ஸந்ததி ஜாதாநாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி – மங்களம் நிறைந்தவளே! உனது மனமானது எப்போதும் தர்மத்திலேயே நிலை நிற்கக்கடவது. உனது குலத்தில் உள்ளவர்கள் நீண்ட ஆயுள் பெறுவர் - என்று சிறப்பான கடாக்ஷத்தைப் பெற்ற ஸ்ரீமாலாகாரர். (பிணவிருந்து) - ஸ்ரீஹரிவம்சம் – நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம் – இந்தப் பிணம் புதியதாகும், வேதத்தை அறிந்ததாகும், வேள்வி செய்தலைத் தனது இயல்பாகவே கொண்ட அந்தணன் ஒருவனுடைய

உத்தமமான பிணம் – என்று கூறி, அயோத்யாகாண்டம் (102-30) – யதந்த: புருஷோ பவதி - எதனை ஒருவன் உண்கிறானோ அதனையே தேவதைகளும் ஏற்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப பிணத்தை விருந்தாக அளித்த கண்டாகர்ணன். (வேண்டடிசில் இட்டவர்) – நாச்சியார் திருமொழி (12-6) – வேண்டடிசிலுண்ணும் போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்தில் – என்பதற்கு ஏற்ப பக்தியை முன்னிறுத்தி அடிசில் கொண்டு வந்து அளித்த ரிஷிபத்தினிகள்.

வ்யாக்யானம் – “மீளவவன் மகனை” என்று ஹிரண்ய புத்ரனாய் வைத்துத் தன்னருளுக்கு விஷயமாம்படி பக்தனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன்; “அவன் தம்பிக்கு” என்னும்படி ராவணாநுஜனாய் “அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்” இத்யாதிப்படியே ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு, “ராகவம் சரணம் கத:” என்று திருவடிகளையடைந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்; “பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண:” என்று ஸ்வயத்நத்தை விட்டு ப்ரபந்நனாய் ஸ்வாபிலஷித கைங்கர்யம் பெற்ற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான்; “நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவி வந்து நின் சரணெனு” என்கிறபடியே பெரியதிருவடிக்கஞ்சி வந்து திருவடிகளைச் சரணமாக வடைந்த ஸுமுகன்; “மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக் கண்ட மாமறையாளன்” என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன்னுடைய பால்ய சேஷ்டிதாதிகளை ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய் தபஸ்ஸு பண்ணி அப்படியே காட்டியருளக் கண்டு அனுபவித்தவநந்தரம் நித்யாநுபவத்தை அபேக்ஷித்த கோவிந்தஸ்வாமி; “மாமுனி பெற்ற மைந்தன்” என்று ம்ருகண்டு புத்ரனாய் மோக்ஷார்த்தமாகத் தன்னை வந்தடைந்த மார்க்கண்டேயன்; இவர்களாகிற நாநாஜாதிதையாலும் இப்படி பதினெட்டாக வெண்ணலாம்படி யிருக்கையாலும், “பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் போலே”யிருந்துள்ள வித்திரளை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாய்க் கொண்டு நடத்துமவனாய், “திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்”, “காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி” என்னும்படி திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்தனான காளமேகத்தை வழித்துணையாகக் கொண்டு.

விளக்கம் - (அவன் மகன்) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-5-2) - மீள அவன் மகனை - என்பதற்கு ஏற்ற ஹிரண்யகசிபுவின் புத்திரனாக உள்ளபோதிலும் தனது க்ருபைக்கு விஷயமாக நின்ற பக்தனாகிய ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன். (அவன் தம்பி) – பெருமாள்திருமொழி (10-7) - அவன் தம்பிக்கு – என்பதற்கு எற்ப இராவணனின் தம்பியாக உள்ளபோதிலும்,

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

யுத்தகாண்டம் (19-4) - அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் - நான் இராவணனுடைய தம்பி - என்று கூறிக் கொண்டு தனது தாழ்வினை முன்னிறுத்தியபடி, யுத்தகாண்டம் (17-14) – ராகவம் சரணம் கத: - இராமனைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்று உரைத்து இராமனுடைய திருவடிகளை அடைந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். (ஆனை) – ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண: – மிகுந்த ஆபத்தில் நின்றவனாக, ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானித்தபடி நின்ற அந்த கஜேந்த்ரன், தனது மனதால் அவனையே எண்ணியபடி இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது முயற்சியைக் கைவிட்ட ப்ரபந்நனாக, தன்னால் விரும்பப்பட்ட கைங்கர்யத்தையே அடைந்த ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான். (அரவம்) – பெரியதிருமொழி (5-8-4) - நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவி வந்து நின் சரணெனை - என்பதற்கு ஏற்ப கருடனுடைய தாக்குதலுக்கு அஞ்சி திருவடிகளில் சரணம் புகுந்த ஸுமுகன். (மறையாளன்) – பெரியதிருமொழி (5-8-5) – மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக் கண்ட மாமறையாளன் – என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் செய்த தன்னுடைய இளமைப்பருவ லீலைகள் அனைத்தையும் நேரே காணவேண்டும் என்று எண்ணி தவம் மேற்கொண்டு, அதற்கு ஏற்றபடியே அவற்றைக் காண்பித்தருளப் பெற்ற பின்னர், நித்யமான அந்த அனுபவத்தை எப்போதும் விரும்பிய கோவிந்தஸ்வாமி. (பெற்ற மைந்தன்) - பெரியதிருமொழி (5-8-6) – மாமுனி பெற்ற மைந்தன் - என்பதற்கு ஏற்ப ம்ருகண்டுவின் புத்திரனாக, மோக்ஷம் அடைவதற்காகத் தன்னிடம் வந்த மார்க்கண்டேயன். (ஆகிய பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்தும் ஆர்த்தனை வழித்துணையாக்கி) - இப்படியாக "பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம்" என்பது போன்று காணப்படும் இந்தப் பெரிய கூட்டத்தை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் தானே துணையாக வந்து வழிநடத்துபவனாக, திருவாய்மொழி (10-1-9) - திருமோகூராத்தன் தாமரை அடியன்றி மற்றிலமரண் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-1) - காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருமோகூரில் நின்று கடாக்ஷிப்பவனாக, மிகுந்த நன்மைகள் செய்யவல்லவனாகிய காளமேகத்தைத் தனது வழித்துணையாகக் கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - [3] (அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர்) "நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான" என்றும், "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் நானுங்களுக்குச் சொன்ன நாள் ஆஸந்நமாய்த்தென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய்,

"ஸுப்ரபாதாச மே நிசா" என்றும், "ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவத் ப்ராப்தி யணித்தானவாறே நல்விடிவான நாளிலே, "துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை", "பசுமேய்க்கப் போகேல்", "என் கைகழியேல்", "அவன் பசு நிரை மேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன" என்று தமக்குத் துணையானவவனைப் பசு மேய்க்கையாகிற அபிமதத்தைப் பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி, "மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித் துயர் கடிந்தோம்", "நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்" என்று ஸம்ஸார துரிதம் மறுவலிடாதென்று, "ந பிபேதி குதச்சந" என்கிறபடியே ஒன்றுக்குமஞ்சாதபடி நிச்சயித்திருந்தவர், (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாய்ப் புதைத்துக் கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்ராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப்போலே, தமக்கு பகவத் ப்ராப்தியணித்தானவாறே, ஒருவருமிழக்க வொண்ணாது, எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்களறிவிக்க வேணும் என்று பார்த்து.

விளக்கம் - (அறியச் சொன்ன) – திருவாய்மொழி (10-2-9) – நாம் உமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான – என்றும், திருவாய்மொழி (9-8-4) – நாளேல் அறியேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-10-5) – மரணமானால் - என்றும் நான் உங்களுக்கு உரைத்த நாள் மிகவும் அருகாமையில் வந்தது என்று மற்றவர்களுக்கு உரைக்கும்படியாக, (ஸுப்ரபாதத்தே) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-17-3) – ஸுப்ரபாதாச மே நிசா - இரவுப்பொழுதும் எனக்கு நற்காலை போன்றே விடியப் போகிறது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-18-24) - ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம் - மதுராவில் உள்ள பெண்களுக்கு இந்த இரவுப்பொழுது நன்றாகவே விடியப் போகிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மோக்ஷம் மிகவும் அருகில் வரும்போது நன்கு விடிந்த நாளில், (துணை பிரியாமல் போக்கு ஒழித்து) – திருவாய்மொழி (10-3-4) - துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-9) - பசுமேய்க்கப் போகேல் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-8) – என் கை கழியேல் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-11) - அவன் பசு நிரை மேய்ப்பொழிப்பான் உரைத்தன – என்றும் தனக்குத் துணையாக உள்ள அவனைப் பசு மேய்த்தல் என்பதான அவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப செல்லவிடாமல் செய்து. (மீள்கின்றதில்லை என்று நிச்சித்திருந்தவர்) - திருவாய்மொழி (10-4-3) – மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித் துயர் கடிந்தோம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-4-4) - நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன் - என்றும் இந்த ஸம்ஸார துக்கம் மீண்டும் வந்திடாமல், தைத்திரீயம் - ந பிபேதி குதச்சந – ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் அச்சம்

கொள்வதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எதற்கும் அச்சம் கொள்ளாமல் நிச்சயித்து இருந்தவர். (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) - மரண காலம் வந்தபோது, தன்னால் சேமிக்கப்பட்டதாகவும் புதைக்கப்பட்டதாகவும் உள்ள புதையல்கள் அனைத்தையும் தனது புத்திரர்கள் முதலானவர்களுக்கு உரைப்பது போன்று, தனக்கு மோக்ஷ காலம் மிகவும் அருகில் வந்த போது, யாரும் இதனை இழந்துவிடக்கூடாது என்றும், அனைவருக்கும் நன்மை மற்றும் தீமைகளை உணர்த்தவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்து.

வ்யாக்யானம் - [4] (முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து) "தொழுதெழென் மனனே" என்று ப்ரதமத்திலே உபதேசிக்கும்படி, "முந்துற்ற நெஞ்சே" என்கிறபடியே தம்மிலும் பகவத் விஷயத்திலே முற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு, "பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை", "வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்", "மருளொழி நீ மடநெஞ்சே", "நரகத்தை நகு நெஞ்சே", "வாழி மனமே கைவிடேல்" என்று நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கியடிமை கொள்ளும் ஸர்வஸ்மாத்பரனை அநுபவிக்கப்பார். உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறாதே சென்றிடுக. கைபுகுந்ததென்னா இதர விஷயங்களில் செய்யுமத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள்; "திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்" என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட்டிற்றாகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ப்ரமிப்பதொன்றுண்டுனக்கு, அத்தைத் தவிரப்பார்; உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தென்று இத்தையே பார்க்குமித்தனையோ; நம்மையும் பார்க்க வேண்டாவோ; நான் பரமபதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப் போருகிடாய்; நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலையைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து) தம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை "தொண்டீர் வம்மின்" என்று பகவத்விஷயத்தில் சபலரானார்! வாருங்கோளென்றழைத்து.

விளக்கம் – (முந்துற்ற நெஞ்சுக்கு) - திருவாய்மொழி (1-1-1) – தொழுது எழு என் மனனே - என்று தொடக்கத்தில் உபதேசிக்கும்படி, பெரியதிருவந்தாது (1) - முந்துற்ற நெஞ்சே -

என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக பகவத் விஷயத்தில் முற்பட்டு நிற்கின்ற தனது திருவுள்ளத்திற்கு. (பணி மறவாது மருள் ஒழி நடு கைவிடேல் என்று) – திருவாய்மொழி (10-4-7) – பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-4-8) - பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை – எண்றும், திருவாய்மொழி (10-6-1) – மருள் ஒழி நீ மடநெஞ்சே – என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-5) - நரகத்தை நகு நெஞ்சே - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-9) - வாழி மனமே கைவிடேல் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், நம்முடைய தடைகள் அத்தனையும் தானே விலக்கிக் கொண்டு நம்மைத் தன்னுடைய அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்பவனாகிய அனைத்திலும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்க முயல்வாயாக; உனக்கு இத்தகைய உயர்ந்து நிலை என்பது மாறாமல் செல்வாயாக; மற்ற அனைத்து விஷயங்களிலும் கை புகுந்ததைச் செய்வது போன்று இந்த விஷயத்தில் செய்யாமல் இருப்பாயாக; திருவாய்மொழி (7-10-9) – திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல் – என்று அடையத் தகுந்த வஸ்து கிட்டியது என்னும்போது, இங்கேயே கைங்கர்யங்கள் செய்தபடி உள்ளது போதாதோ என்று அவன் விருப்பத்துடன் உள்ள திவ்யதேசங்களில் மயங்கி நிற்கும் நிலை உனக்கு ஏற்படுவதைக் காண்பாயாக; அதனை நீ தவிர்க்கவேண்டும்; நாம் எண்ணிய பொருள் நமக்கு மிகவும் அருகமையில் நிற்கிறது என்று அதனையே அனுபவித்தபடி உள்ள நாம், நம்மையும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டாமோ? நான் பரமபதத்திற்குச் செல்லத் தயாராக உள்ளேன்; நீண்டகாலமாக நம்மைக் குடிமக்களாக்கி மிகவும் வருத்தியபடி இருந்த ஸம்ஸாரத்தினைப் புரிந்து கொண்டு நோக்கி நீ சிரித்து நிற்பாயாக; நமக்கு இந்தச் செல்வம் முழுவதும் திருமலையால் வந்தது; அந்தத் திருமலையை நீ கைவிடாமல் பிடித்துக் கொள்வாயாக என்று. (க்ருத்ய அக்ருத்யங்களை விதித்து) - செய்ய வேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை ஆகியவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்றும், தவிர்க்கவேண்டும் என்றும் விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து) – தன்னுடைய திருவுள்ளம் போன்று தமக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, திருவாய்மொழி – தொண்டீர் வம்மின் – என்று, “பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களே வாருங்கள்” என்று அழைத்து.

வ்யாக்யானம் - [5] (வலஞ்செய் தெண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு) “கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்தே”

என்று அவனெழுந்தருளி நிற்கிற தேசத்தைக் குறித்து அநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணி ஹ்ருஷ்டராவோம் வாருங்கோளென்கையாலே கர்த்தவ்யமும், "எண்ணுமினெந்தை நாமம்" என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோளென்கையாலே ஸ்மர்த்தவ்யமும், "பேசுமின் கூசமின்றி" என்று உங்களயோக்யதை பார்த்துக் கூசாதே திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறவனைப் பேசுங்கோளென்கையாலே வக்தவ்யமும், "நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்" என்று நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையீர்! நாம் சொல்லுகிறத்தைக் கேளுங்கோளென்கையாலே ச்ரோதவ்யமும், "படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ" என்று திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்கையாலே த்ரஷ்டவ்ய கந்தவ்யங்களும், "அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே" என்று இச்சை பிறந்தவின்றே திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புக வாருங்கோளென்கையாலே வஸ்தவ்யமுமாகிறவை யெல்லாமவர்களுக்கு வெளியிட்டு.

விளக்கம் – (வலம் செய்து என்று கர்த்தவ்யம்) – திருவாய்மொழி (10-1-5) – கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்தே – என்று, "அவன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசத்தைக் குறித்து எப்போதும் அவனுக்கு ஏற்ற செயல்களைச் செய்து நாம் மகிழ்ச்சி கொண்டவர்களாக இருப்போம் வருவீர்களாக" என்பதன் மூலம், செய்யத்தக்க செயலையும். (எண்ணுமின் என்று ஸ்மர்த்தவ்யம்) - திருவாய்மொழி (10-2-5) எண்ணுமின் எந்தை நாமம் – என்று "எனது ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பீர்களாக" என்பதன் மூலம், எண்ணத்தக்க விஷயத்தையும். (பேசுமின் என்று வக்தவ்யம்) - திருவாய்மொழி (10-2-4) – பேசுமின் கூசமின்றி – என்று "உங்களுடைய தாழ்வுகளை எண்ணி வெட்கம் கொண்டு விலகாமல் திருவனந்தபுரத்தில் எழுதருளியுள்ளவனைக் குறித்துப் பேசுவீர்களாக" என்று கூறுவதன் மூலம், பேசத்தக்க விஷயத்தையும். (கேள்மின் என்று ச்ரோதவ்யம்) - திருவாய்மொழி (10-2-8) - நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின் – என்று "நம்முடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களே! நாம் உரைப்பதை நீங்கள் கேட்பீர்களாக" என்று கூறுவதன் மூலம், கேட்கத்தக்க விஷயத்தையும். (காண்மின் நடமின் என்று த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம்) – திருவாய்மொழி (10-2-1) - படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ – என்று "திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காண்பதற்குச் செல்வீர்களாக" என்பதன் மூலம் காணத்தக்கதும் சென்று அடையத்தக்கதும் ஆகிய விஷயத்தையும். (புகுதும் என்று

வஸ்தவ்யம்) - திருவாய்மொழி (10-2-1) – அனந்தபுரநகர் புகுதும் இன்றே - என்று "ஆசை ஏற்பட்ட இன்றே திருவனந்தபுரத்திற்குச் சென்று புகுவதற்கு வருவீர்களாக" என்பதன் மூலம் வசிப்பதற்கு ஏற்ற விஷயமாகவும் உள்ளதை. (எல்லாம் வெளியிட்டு) – எல்லாம் அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி.

வ்யாக்யானம் - [6] (பிணக்கறவை சார்வாக நிகமித்து) உபக்ரமித்தவர்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கை சாஸ்த்ரக்ரமமாகையாலே, "பிணக்கற" என்கிற பாட்டிலே "வணக்குடைத் தவ நெறி" என்று உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை, "சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்" என்ற ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமித்து. இதின் பட்டோலையான க்ரந்தத்திலே "வீடுமுன் முற்றவும் பத்துடையடியவரிலே உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸாத்யஸித்த ரூபமான ஸாதநத்வயத்தையும் தவநெறிக்குப் பரமன் பணித்த என்று நிகமித்து" என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச்செய்வானென்னென்னில், அது "வீடுமுன் முற்றம்" ப்ரபத்தி பரமாகவும் "பத்துடையடியவர்" பக்தி பரமாகவும் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார். இது "வீடுமின் முற்ற"த்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானார் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார். இதிறே ஸகல வ்யாக்யாந ஸித்தமுமாய் ஈட்டிலும் ப்ரதாந யோஜனையுமாயிருக்குமது; இந்த க்ரமத்திலேயிறே இவர்தாம் முதல்பத்தில் பக்தியை யுபதேசிக்கிறாரென்றருளிச் செய்ததும்; ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச் செய்தபடியைப்பற்ற வருளிச்செய்தார்; இது எம்பெருமானார் யோஜனையாய் பின்புள்ளாரெல்லாரும் அருளிச்செய்து கொண்டு போந்த மர்யாதையைப்பற்ற வருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளுமித்தனை. "வணக்குடைத் தவநெறி" என்கிறவிது ப்ரபத்தி பரமாகவும் ஒரு யோஜனை ஈட்டிலே தோன்றியிருக்கையாலே "பிணக்கறவை" என்கிறவிதிலே பக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டையும் கூட்டிக்கொண்டு, சார்வே தவநெறியிலே, "சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்" என்றும், "பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்" என்றும் இரண்டையும் நிகமிக்கிறாரென்றாலோ வென்னில், அதுக்குமநுபபத்தியுண்டு, "பிணக்கற" என்கிற பாட்டிலே ப்ரபத்திபரமான யோஜனையுண்டானாலும் விகல்பமொழிய ஸமுச்சயம் கூடாமையாலே. ஆகையாலே ஸகல வ்யாக்யானங்களுக்குஞ் சேர, "பிணக்கற"வில் உபக்ரமித்த பக்தியை நிகமிக்கிறாரென்ன வமையும். ஆனால், பக்த்யுபதேசோபக்ரமம் "வீடுமின் முற்ற"த்திலேயாயிருக்க, "பிணக்கறவை" யென்பானென்னென்னில், "வீடுமின் என்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை

ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து” என்று அத்தையுமிதுக்கு சேஷமாக வொருங்கவிட்டுக் கொண்டு வந்து, “அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற வுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வது” என்று தாம் யோஜித்த க்ரமத்தைப் பிடித்து முதல்பத்தில் தொடங்கின பக்தியோகத்தையென்றபடி. “பிணக்கற”த் தொடங்கி “வேதப்புனித விறுதிசொன்ன” என்றிறே கீழுமருளிச்செய்தது. ஆகவிப்படி முதல்பத்திலுபக்ரமித்த பக்தியை நிகமித்துக்கொண்டு.

விளக்கம் - (பிணக்கறவை சார்வாக நிகமித்து) - முதலில் தொடங்கப்பட்ட கருத்தை இறுதியாக முடித்தல் என்பதே சாஸ்த்ர விதிமுறை என்று காரணத்தால், திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற – என்ற பாசுரத்தில் “வணக்குடைத் தவநெறி” என்று தொடங்கி கூறப்பட்ட பக்தியோகத்தை, திருவாய்மொழி (10-4-1) - சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள் – என்று தன்னுடைய பேற்றுடன் சரியாகப் பொருந்தியவிதத்தை உரைத்து முடித்து. ஆனால் இந்த நூலின் பட்டோலையாக உள்ள நூலில், “திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் – என்பதிலும், திருவாய்மொழி (1-3-1) – பத்துடை அடியவர் – என்பதிலும் உபதேசிக்கத் தொடங்கியதான ஸாத்யோபாயம் மற்றும் ஸித்தோபாயம் ஆகிய இரண்டு ஸாதனங்களையும் [அதாவது பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி என்ற இரண்டையும்], திருவாய்மொழி (10-4-9) – பரமன் பணித்த - என்று முடித்து” என்பதாக அருளிச்செய்தார்; இங்கு வேறுவிதமாக ஏன் அருளிச்செய்தார்? இதற்கு விடை அளிப்போம். திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் – என்பதை ப்ரபத்தி வடிவமாகவும், திருவாய்மொழி (1-3) – பத்துடை அடியவர் - என்பதை பக்தி வடிவமாகவும் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் கொண்ட காரணத்தால், அந்த நூலில் இவ்விதமாக அருளிச்செய்தார். ஆனால் இங்கு, திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் – என்பதை பக்தி வடிவமாக எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தபடியே அருளிச்செய்தார். இவ்விதமாகவே அனைத்து வ்யாக்யானங்களில் கூறப்படுவதாகவும், ஈட்டின் தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்யப்படுவதாகவும் உள்ளது. இதே முறையில் இவர் “முதல் பத்தில் பக்தியை அருளிச்செய்கிறார்” என்று கூறினார். ஆகவே அந்தப் பட்டோலையில், முன்பு உள்ள ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தவிதமாக உரைத்தார்; இங்கு எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததாகப் பின்பு உள்ளவர்கள் அனைவரும் அருளிச்செய்து வந்த விதமாக உரைத்தார். ஆனால், “திருவாய்மொழி (1-3-5) - வணக்குடைத் தவநெறி - என்பது ப்ரபத்தி வடிவமாகவே உள்ளது”, என்று ஈட்டு வ்யாக்யானத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது; எனவே

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற - என்பதில் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-4-1) – சார்வே தவநெறி - என்பதில் உள்ளதான “சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்” என்பதன் மூலம் பக்தி நெறியையும், “திருவாய்மொழி (10-4-9) – பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தி நெறியையும் அருளிசெய்கிறார் என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிப்போம். இவ்விதம் கொள்வதில் பொருந்தாமை ஏற்படும். எப்படி? திருவாய்மொழி (1-2-5) – பிணக்கற - என்ற பாசுரத்தில் ப்ரபத்தியானது உள்ளது என்றாலும், இத்தகைய கருத்தானது தனியாகவே கூறப்பட்டது அல்லாமல் சேர்த்துக் கூறப்படவில்லை. எனவே அனைத்து வ்யாக்யானங்களுக்கும் பொருந்தும்விதமாக திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற - என்பதில் தொடங்கப்பட்ட பக்தியையே, திருவாய்மொழி (10-4-1) – சார்வே – என்பதில் முடிக்கிறார் என்று கொள்ளலாம். ஆனால் பக்தி குறித்த உபதேசமானது திருவாய்மொழி (1-2-1) – வீடுமின் முற்றவும் - என்பதில் தொடங்கப்படுவதாக உள்ளபோது, திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற - என்பதில் தொடங்கப்படுவதாக ஏன் கூறவேண்டும்? ஆசார்யஹ்ருதயம் (219) - வீடுமின் என்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து – என்பதில் கூறப்பட்டபடி அந்தத் திருவாய்மொழியையும் இதற்கு உறுப்பாக ஒன்றாகச் சேர்த்து உரைத்துக் கொண்டு வந்து, ஆசார்யஹ்ருதயம் (219) – அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற வுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வது – என்று தான் முன்பு அருளிச்செய்த அதே முறையைப் பின்பற்றி, “முதல் பத்தில் தொடக்கப் பெற்ற பக்தியோகத்தை” என்று அருளிச்செய்தார். ஆசார்யஹ்ருதயம் (224) என்பதில் “பிணக்கற” என்று தொடங்கி “வேதப்புனித விறுதிசொன்ன” என்று அல்லவோ அருளிச்செய்தார்? எனவே இப்படியாக முதல் பத்தில் தொடங்கப்பட்ட பக்தியை முடித்துக் கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - [7] (எண்பெருக்கிலெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி) “எண் பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன்” என்று முதல் பத்திலே பஜநாலம்பநமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், “எண்ணும் திருநாமம்” என்று பஜந தசையில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்த்ரத்தினுடைய சப்தத்தையும் அர்த்தத்தையும், “நாரணம்” என்றும், “நாரணனெம்மான்” இத்யாதியாலும் ஸூக்ஷ்மமாம்படி சுருங்கவுபதேசித்தும். (மாதவனென்று த்வயமாக்கி) பூர்வோத்தர வாக்யங்களில் ஸ்ரீமத்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

பதார்த்தங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிக்கொண்டு, “மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்” என்று கீழ்ச்சொன்ன நாராயண சப்தத்தோடே மாதவனென்கிற வித்தை இரண்டு பர்யாயம் சேர்த்துச் சொல்ல வல்லீர்களாகி லென்கையாலே அந்தத் திருமந்த்ரத்தை அதினுடைய விசதாநுஸந்தாநமான த்வயரூபேண வெளியிட்டு. (கரண த்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்து) ஈச்வரன் தம்மைக் கொண்டு போகையிலே த்வரிக்கிறபடியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படியாகவும் சுருங்கக் கொண்டு, “தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாடீர்”, “பாடீரவன் நாமம்”, “சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே” என்றிப்படி கரண த்ரயத்தாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் பகவதாச்ரயண வ்ருத்தியை, பரந்த சடங்குகளைச் சுருங்க அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான ப்ரயோக வ்ருத்தியாக்கிக் கையோலை செய்து கொடுக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு தர்சிப்பித்து. (செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவிழி காவலிட்டு) “செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்” என்று அவனுக்கடிமை செய்வீர்! அவனுடைய சீலாதிகளிலே அகப்பட்டழுந்திப் போகாமல் உங்களுயிரை நோக்கிக் கொண்டு அடிமை செய்யப்பாருங்கோளென்று உபதேசிக்கையாலே அநுபவ கைங்கர்யங்களோடே நடக்கிற ஸகோத்ரிகளுக்கு அரணழியாமல் கள்ளவழி காவலிடுவாரைப்போலே சீலகுணமாகிற ஆழங்காலில் இழியாதே கொள்ளுங்கோளென்று வஞ்சக்கள்வன் உள்கலந்தழிக்கும் வழிக்குக் காவலிட்டு.

விளக்கம் - (எண் பெருக்கில்) – திருவாய்மொழி (1-2-10) – எண் பெருக்கு அந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறு இல வண்புகழ் நாரணன் – என்று முதல் பத்தில் பஜனம் செய்வதற்கு ஏற்றபடியாகக் கூறப்பட்டதும், திருவாய்மொழி (10-5-1) - எண்ணும் திருநாமம் - என்று பஜனம் செய்யப்படுகின்ற இடத்தில் கூறப்படுவதும் ஆகிய திருநாமமான திருமந்த்ரத்தின் சொல் மற்றும் பொருள் ஆகியவற்றை, திருவாய்மொழி (10-5-2) – நாரணம் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-5-2) - நாரணன் எம்மான் – என்றும் உள்ள இடங்களில் மிகவும் எளிதாக அறியும்விதத்தில் சுருக்கமாக உபதேசம் செய்தும். (மாதவன் என்று த்வயமாக்கி) - த்வயத்தின் முதல் வாக்கியம் மற்றும் இரண்டாம் வாக்கியம் ஆகியவற்றில் காணப்படும் “ஸ்ரீமதே” என்ற சொல்லுடைய அர்த்தத்தைத் தனது கடந்த பாசுரங்களில் கூறப்பட்டதான “நாராயணன்” என்ற சொல்லுடன் “மாதவன்” என்ற சொல்லை, இரண்டும் ஒரு பொருளை அளிப்பவையாகக் கொண்டு சேர்த்து உரைப்பீர்களாக என்பதை மனதில் நிறுத்தியவராக, அந்தத் திருமந்த்ரத்தை மிகவும் விரிவாகப் பொருள் தரவல்லதாக உள்ள த்வயரூபமாக வெளியிட்டும். (கரண த்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

கொடுத்து) - ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாராகிய தன்னை அழைத்துக் கொண்டு செல்வதற்கு விரைந்தபடி உள்ளதால், கேட்பவர்களுக்கு மிகவும் எளிதாக விளங்கும்படியாக சுருக்கமாகவே, திருவாய்மொழி (10-5-4) – தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாடீர் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-5-5) – பாடீர் அவன் நாமம் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-5-10) – சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே – என்றும் இவ்விதமாகத் தனது மனம், சொல் மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படுவதான "ஸர்வேச்வரனை அடைதல்" என்னும் செயலை, மிகவும் விரிவாக உள்ளதான செயல்முறைகளைச் சுருக்கமாக இயற்றலாம் என்பதை உணர்த்தும்விதமான "இவ்விதம் இதனைச் செய்தல் வேண்டும்" என்று மிகவும் எளிதாகச் செய்து காண்பிப்பது போன்று, இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குக் காண்பித்து (செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவிழி காவலிட்டு) - திருவாய்மொழி (10-7-1) - செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின் - என்று "அவனுக்கு மட்டுமே அடிமைத்தனம் செய்வீர்களாக. அவனுடைய சீலம் போன்ற குணங்களில் சிக்குண்டு ஏதும் செய்யாமல் நிற்காமல், உங்களுடைய ஆத்மாவை நோக்கியபடி அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய முயலுங்கள்" என உபதேசம் செய்வதால், அனுபவ கைங்கர்யங்களுடன் வாழ்ந்தபடி உள்ளவர்களான ஒரு குலம் என்று பிறந்தவர்களுக்கு, அரண் அழிந்து போகாமல், மறைவான பாதைகளை நன்றாகப் பாதுகாப்பது போன்று, சீலம் முதலான குணங்களில் ஈடுபட்டு அசைவற்று நின்று விடாதீர்கள் என்று, வஞ்சக் கள்வனாகிய அவன் நம்முள் புகுந்து நம்மை அழிக்கின்ற வழிக்குக் காவல் செய்து வைத்து.

வ்யாக்யானம் - [8] (மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தான நகர்களை அதிலே வகுத்து குரவை துவரைகளிலே வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு தேஹ தோஷமறிவித்து) "தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி" என்று "வளவேழுல"கிலே அயோக்யரென்றகன்ற தம்மைத் தன் சீலவத்தையைக் காட்டி மனஸ்ஸைத் திருத்திச் சேர்த்துக் கொண்டு "இன்னமுமிவர் இங்கேயிருக்கில் அயோக்யரென்றகலுவர், அகலவொண்ணாத தேசத்தேறக் கொண்டு போகவேணும்" என்று "வீடுதிருத்துவான்" என்கிறபடியே பரமபதத்தைக் கோடிப்பதாகப்போய், அது செய்து மீளுவதற்கு முன்னே "ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்" என்கிறபடியே தம்முபதேசத்தாலே நாடெல்லாம் திருத்தி, தானிங்கே தம்மை வைத்துக் கொள்ள நினைத்த

காரியமும் தலைக்கட்டினவாறே வந்து, "இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்" என்று மீள வந்து பரமபதத்தேறக் கொண்டு போகையிலே த்வரித்து, சரம சரீரமாகையாலே தம்முடைய திருமேனியில் தனக்குண்டான வ்யாமோஹத்தாலே கொண்டு போக விரைந்து, அத்தையுங்கூட மறந்து, "கோவிந்தன் குடிகொண்டான்" என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு, "என் மாயவாக்கையிதனுள் புக்கு" என்று த்யாஜ்யமென்று குந்தியடியிட்டுத் தாம் சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்கிற தேஹத்தினுள்ளே தான் புகுந்து, "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்கிற பாட்டின்படியே "தான நகர்கள்" என்று தனக்கு வாஸஸ்தாநமான திவ்யநகரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணி எல்லாமிதுக்குள்ளேயாக வகுத்து, "அங்கநா மங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரேணாங்கநா" என்கிறபடியே திருக்குரவையில் பெண்களோடே அநேக விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி அநுபவித்தாப் போலவும், "ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்த: காலே தாஸாம் மஹாமுநே, ஜக்ராஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருதக் கேஹேஷு தர்மத:, உவாஸ விப்ர ஸர்வாஸாம் விச்வரூபதரோ ஹரி:" என்கிறபடியே ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம் விக்ரஹம் கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும்; அநேக விக்ரஹம் கொண்டு தம்முடைய அவயவங்கள் தோறும் அநுபவிக்கும்படி தம் திருமேனியிலே அதிசபலனானவனுக்கு, "பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களான உன் மாமாயை மங்கவொட்டு" என்று ஸ்வதேஹ தோஷத்தை அறிவித்து, இத்தை விடுவிக்கவேணும் என்று கால்கட்டி.

விளக்கம் - (மனம் திருத்தி) - திருவாய்மொழி (1-5) - வளவேழ் உலகு – என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-5-10) - தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி – என்பதற்கு ஏற்ப, "நான் தாழ்ந்தவன்" என்று அகன்று சென்ற நம்மாழ்வாராகிய தன்னை, ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் தன்னுடைய சீல குணத்தைக் காண்பித்து மனதைத் திருத்தித் தன்னிடம் சேர்ந்துக் கொண்டு. (வீடு திருத்தப்போய்) - தனது திருவுள்ளத்தில் ஸர்வேச்வரன், "இவர் மேலும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே இருந்தால், தன்னைத் தாழ்ந்தவராகவே எண்ணியபடி மீண்டும் நம்மை விட்டு அகன்றுவிடுவார். ஆகவே இவரை நாம் பரமபதம் கொண்டு செல்லவேண்டும்", என்று எண்ணினான்; ஆகவே திருவாய்மொழி (1-5-10) – வீடுதிருத்துவான் - என்று பரமபதத்தை இவருக்காக வைத்து, அதனைச் செய்து மீண்டும் இங்கு வருவதற்கு முன்பாக, (நாடு திருத்தினவாறே) - திருவாய்மொழி (6-7-2) – ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல் – என்பதற்கு ஏற்ப தனது

உபதேசம் காரணமாக அனைத்து உலகங்களையும் திருத்தி, அவன் இங்கு இவரை வைத்துக்கொள்ள எண்ணிய என்ணமும் நிறைவேறிய பின்னர் , (வந்து விண்ணுலகம் தர விரைந்து) - திருவாய்மொழி (10-6-3) - இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப மீண்டும் இங்கு வந்து இவரைப் பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக விரைந்து வந்து, (அத்தை மறந்து) - இந்தச் சரீரம் இறுதியான சரீரம் என்பதால், நம்மாழ்வாருடைய திருமேனியில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மயக்கம் காரணமாகத் தன்னையும் மறந்து. (குடி கொண்டு தாம் புறப்பட்ட ஆக்கையில் புகுந்து) - திருவாய்மொழி (10-6-7) - கோவிந்தன் குடிகொண்டான் - என்பதற்கு ஏற்பத் தனது பரிவாரங்களுடன் சேர்ந்தவனாக, திருவாய்மொழி (10-7-3) - என் மாய ஆக்கை இதனுள் புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கைவிடத்தக்கது என்று அனைத்தையும் முன்னேற்பாடாகச் செய்து புறப்பட்டு நிற்கும் இந்தச் சரீரத்தில் தான் புகுந்து. (தான நகர்களை அதிலே வகுத்து) - திருவாய்மொழி (10-7-8) - திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - என்ற பாசுரத்திற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழி (8-6-8) – தான நகர்கள் - என்பதாகத் தான் வாசம் செய்யும் இடங்களாகிய திவ்யதேசங்களில் செய்கின்ற விருப்பங்கள் அனைத்தையும் இவருடைய சரீரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்புக்களிலும் வைத்து, அனைத்தும் இவைகளுக்குள் என்று செய்து. (குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு) - அங்கநா மங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரேணாங்கநா - ஒவ்வொரு கோபிகைக்கும் நடுவே ஒரு க்ருஷ்ணன், ஒவ்வொரு க்ருஷ்ணனுக்கு நடுவே ஒரு கோபிகை – என்பதற்கு எற்ப ஆய்ப்பாடியில் உள்ள கோபிகைகளுடன் பல திருமேனிகள் எடுத்து அனுபவித்தது போன்றும், ஸ்ரீவிபு (5-3-17) – ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்த: காலே தாஸாம் மஹாமுநே, ஜக்ராஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருதக் கேஹேஷு தர்மத: - க்ருஷ்ணன் ஒரே நேரத்தில் அனைத்து வீடுகளிலும் இருந்தபடி சாஸ்த்ரம் விதித்த முறைகளுக்கு ஏற்ப அவர்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு (3-31-20) - உவாஸ விப்ர ஸர்வாஸாம் விச்வரூபதரோ ஹரி: - இரவுபொழுதில் பல திருமேனிகள் எடுத்த க்ருஷ்ணன் அவரவர்கள் வீடுகளில் வசித்தான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீத்வாரகையில் தேவிமார்களுடன் பதினாராயிரம் திருமேனி கண்டு அனுபவித்தது போன்றும், பல திருமேனிகள் எடுத்து தனது அவயவங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிக்கும்படியாகத் தனது திருமேனியில் மிகுந்த ப்ரேமை கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு, (தேஹ தோஷம் அறிவித்து) - திருவாய்மொழி (10-8-10) – பொங்கை ஐம்புலனும் பொறி ஐந்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி

மானாங்கார மனங்களான உன் மாமாயை மங்கவொட்டு - என்று தனது சரீரத்தின் தோஷத்தை உணர்த்தி, இதிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கவேண்டும் என்று அவன் நகராத விதத்தில் அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றி நின்று.

வ்யாக்யானம் - [9] (மாயையை மடித்து) அவனும் இத்தை விடுவிப்பதாக அநுமதிபண்ண, ப்ரீதராய் "மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை" என்று ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அத்தை திரிய விடுவித்தேனென்று செருக்கி. (வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனானவனை) "வானே தருவானெனக்காய்" என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக வொருப்பட்டு, "கருத்தின் கட்பெரியன்" என்று உபயவிபூதியோகத்தால் வரும் அந்யபரதையடையத் தீர்ந்து, தம்மையவ்வருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும் தான் முற்பாடனாய்க் கொண்டு போகையிலும் பெருக்கப்பாரியா நிற்கிறவனை. அன்றிக்கே, "மாயையை மடித்து" என்கிறத்தை மேலோடு சேர்த்து, "மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்" என்று தாம் பேசும்படி அசித் ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, "வானே தருவான்" என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக உத்யோகித்த, "கருத்தின் கட்பெரியன்" என்று தம்மாலெண்ணி முடிக்கவொண்ணாதபடி தங்கார்யத்தில் த்வரிக்கிறவனை யென்றுமாம். ஆகவிப்படி தாம் சொன்னபடி செய்யக்கடவனாய், தம்மைக் கொண்டு போகையிலே மிகவும் பாரிக்கிறவனை. (இன்று அஹேதுகமாகவாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க) "இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேக்ஷித்திருந்ததற்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேணுமென்று மடியைப் பிடித்துக் கேட்க, இதுக்குச் சொல்லலாமுத்தரமென்னென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிவர்க்குச் சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிருத்தரனாய் நின்றமையை நெடுக உபபாதிக்கிறார் மேல். ஈச்வரன் நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்கும்படி:-

விளக்கம் - (மாயையை மடித்து) - அவனும் இதிலிருந்து அவரை விடுவிப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ள, இவர் மிகவும் மகிழ்ந்து, திருவாய்மொழி (10-8-3) - மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை - என்பதற்கு ஏற்ப, "இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நிற்பதற்குக் காரணமான மாயையாக மூலப்ரக்ருதி உள்ளது. அதனை முற்றிலுமாக

விடுவித்தேன்", என்று செருக்கு அடைந்து. (வானே தரக்கருதி) - திருவாய்மொழி (10-8-5) - வானே தருவான் எனக்காய் – என்பதற்கு எற்ப தனக்குப் பரமபதத்தை அளிப்பவனாகத் தீர்மானித்து. (கருத்தின்கண் பெரியனானவனை) - திருவாய்மொழி (10-8-8) - கருத்தின் கட்பெரியன் - என்று நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டவன் என்ற காரணத்தால் ஏற்படுவதான, மற்ற அனைத்து ஈடுபாடுகளையும் விலக்கி, தம்மை அங்கு அழைத்துக் செல்வதிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிப்பதிலும் முனைந்து, அழைத்துச் செல்வதில் ஆழ்ந்து எண்ணுபவனை. அல்லது இங்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; "மாயையை மடித்து" என்பதை பின்னர் வருவதான "கருதி கருத்தின்கண் பெரியவன் ஆனவனை" என்பதுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-8-3) - மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன் – என்று தான் கூறும் விதத்தில் சரீரத் தொடர்பை அறுத்து, திருவாய்மொழி (10-8-5) - வானே தருவான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குப் பரமபதத்தை அளிப்பதாக முயல்கின்ற, திருவாய்மொழி (10-8-8) - கருத்தின் கட்பெரியன் - என்று தன்னால் எண்ணி முடிப்பதற்கு நேரம் இல்லாதபடி விரைவாகச் செயலாற்றுபவனை என்றும் கூறலாம். இப்படியாகத்ததான் உரைத்தப்படிச் செய்யக்கடவனாக, தன்னைப் பரமபதத்திற்குக் கொண்ட செல்வதில் மிகவும் எதிர்பார்ப்பு கொண்டவனாக. (இன்று அஹேதுகமாகவாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க) - திருவாய்மொழி (10-8-9) – இன்றென்னைப் பொருளாக்கி - என்று தொடங்கி, "இன்று இவ்விதமாக இந்த ஒரு காரணமும் இன்றி அடியேனை ஏற்றுக் கொண்ட நீ, எல்லையற்ற காலங்களாக என்னை ஏற்காமல் இருந்ததன் காரணம் என்ன என்று கூறவேண்டும்" என மடியைப் பிடித்துக் கேட்டார். "இதற்கான விடை என்ன உரைப்பது?" ஸர்வேச்வரன் தனக்குள் ஆராய்ந்து நோக்கி, அதற்கான விடையைக் கூற இயலாதவாக அவன் நின்ற நிலையை அடுத்து வெளிப்படுத்துகிறார். ஸர்வேச்வரன் தனக்குள் சிந்தித்த விதம் இதுவாக இருக்கலாம் என்று அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [10] (இந்த்ரிய கிங்கரராய் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவையாவையுமகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்) "யூயமிந்த்ரிய கிங்கரா:" என்கிறபடியே அநாதிகாலம் இந்த்ரியவச்யராய், "தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்", "அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்" என்று துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக் கிரையிட்டு எத்தனை காலமுன்னையகன்றிருக்கக் கடவேன். அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களா யிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பசையுண்டாக ப்ரமித்து எதிர்ப்பசை

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

கொடுத்துப் புசித்து ஸர்வசக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போனேனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்ராவண்யமன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னில்; "ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த" என்றும், "அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்" என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான இந்த்ரியங்களும் எத்தனையேனுமளவுடையாரே யாகிலும் கலங்கப் பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவையன்றோவென்பர். (அது தேஹ யோகத்தாலே யென்னில் அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்த்ரிய வச்யதைக்கடி குண த்ரயாத்மகமான சரீர ஸம்பந்தமன்றோவென்னில், "அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை", "அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்" என்று அதுவும் தந்தாய் நீயன்றோவென்பர். (முன்செய்த முழுவினையாலே யென்னில், அது துயரமேயுற்றவிருவினை யுன்கோவமுமருளு மென்பர்) அந்த தேஹ ஸம்பந்தத்துக்கடி, "முன் செய்த முழுவினை" என்று நீர் சொன்ன அநாதிகாலார்ஜித புண்யபாபரூபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், "துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய்", "உற்றவிருவினையாய்" என்று அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூப கர்மங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபேண பலிக்கு மவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்ட வழக்கென்பர்.

விளக்கம் – (இந்த்ரிய கிங்கரராய் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில்) – யூயம் இந்த்ரிய கிங்கரா: – நீங்கள் இந்திரியங்களுக்காக செயலாற்றுபவர்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டவராக, திருவாய்மொழி (5-8-6) – தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-6) - அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, விட்டு அகல இயலாதபடி உள்ள இந்த்ரியங்களுக்கு எனது சரீரத்தை இரையாக அளித்து எத்தனை காலம் உன்னை அகன்று நான் நிற்கப் போகிறேன்? மிகவும் தாழ்ந்தவையாக, பலவிதமாக உள்ள புலன் விஷயங்களுக்கு ஈர்ப்பு உள்ளது போன்று மயக்கி, அதற்கு எதிர் ஈர்ப்பு அளித்து நிற்கின்ற அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகிய உனக்கும்கூட எட்டாதவிதமாக ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளேன் என்று நம்மாழ்வாராகிய நீவிர் உரைக்கும்படியாக, புலன்களில் உள்ள இன்பங்களின் மீது கொள்ளும் ஆசை என்பதே நீவிர் எல்லையற்ற காலமாக இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நீடிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்று ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தின் மூலமாக

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

அருளிச்செய்தான். இதனைக் கேட்ட நம்மாழ்வார், "(அவை யாவையும் அகற்ற நீ வைத்தவை என்பர்) – திருவாய்மொழி (7-1-8) - ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த – என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-8) – அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப புலன் விஷயங்களும், அவற்றில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்த்ரியங்களும், எத்தனை உறுதியுள்ளவர்களையும் கலங்கும்படிச் செய்து, உனக்கு வேண்டாதவர்களை அகற்றுவதற்காக நீ ஏற்படுத்தி வைத்தவை அல்லவோ?", என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், "(அது தேஹ யோகத்தாலே என்னில்) - இவ்விதம் இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் நிலையானது, மூன்று குணங்களுக்கு இடமாக உள்ள சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்பட்டது அல்லவோ?" என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், "(அந்நாள் நீ தந்த சுமடு என்பர்) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை - என்றும், திருவாய்மொழி (7-1-10) - அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய சரீர ஸம்பந்தமும் நீ அளித்தது அல்லவோ?", என்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், "(முன் செய்த முழுவினையாலே என்னில்) - அத்தகைய சரீர ஸம்பந்தம் என்பதும் நீவிர் கூறியதான திருவாய்மொழி (1-4-2) - முன் செய்த முழுவினை - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக ஈட்டப்பட்ட புண்ணியம் மற்றும் பாப ரூபமான கர்மங்கள் காரணமாக அல்லவோ ஏற்பட்டது?", என்று உரைத்தான். இதற்கு நம்மாழ்வார், "(அது துயரமே உற்ற இருவினை உன் கோவமும் அருளும் என்பர்) - திருவாய்மொழி (3-6-8) - துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-8) - உற்றவிருவினையாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அசேதநமாகவும், சக்தி அற்றதாகவும், அழியக்கூடியதாகவும் உள்ள புண்ணிய பாப ரூபமான கர்மங்கள் அனைத்தும் உனது கோபம் மற்றும் க்ருபை மூலமாகவே ஏற்பட்டது என்பதால் கர்மங்களும் உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையே அல்லவோ?", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [11] (ஈவிலாத மதியிலேனென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப்பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) "ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல்" என்று முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண்ணினேனென்றும், "மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ" என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாதென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில்; "தானாங்காரமாய்ப்புக்கு

தானே தானே யானான்" என்று தானபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமானியானானென்றும், "செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே" என்று நம்முடையபடியை யநுகரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகல கர்மங்களினுடைய பலபோக்தாவும் நானே யென்றும், "கருமமும் கருமபலனுமாகிய" என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய் என்றும் சொன்னவராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத் பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயேயென்பர். "கருமமும் கருமபலனுமாகிய" என்கிறவித்தால் கர்ம கர்த்த்ரு தத் பலபோக்த்ரு தாதநீயம் விவக்ஷிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், "(ஈவிலாத மதியிலேன் என்னும் உம்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் என்னில்) – திருவாய்மொழி (4-7-3) - ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப முடிவற்ற பாபங்கள் எத்தனை செய்தேன் என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-3) - மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ – என்பதற்கு ஏற்ப நான் செய்த பாபங்கள் அனைத்தும் அனுபவிக்காமல் கழியாது என்றும் நீவிர் உரைக்கிறீர். ஆகவே கர்மங்களைச் செய்பவனாக உள்ள தன்மை, அதன் பலன்களை அனுபவிப்பவனாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உம்முடையதே அல்லவோ?", என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், "(ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப்பயன் உண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா என்பர்) - திருவாய்மொழி (10-7-11) – தானாங்காரமாய்ப்புக்கு தானே தானே யானான் – என்று தன்னுடையது எனக் கருதியபடி, ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் ஆகியவற்றில் ஸர்வேச்வரனாகிய எனக்கு உள்ள உடைமை என்பதைத் தவிர்த்து, மனிதர்கள் அவற்றைத் தங்களுடையது என்று எண்ணுகிறார்கள்; ஸர்வேச்வரனாகிய எனது நிலையைக் கூறும்விதத்தில் திருவாய்மொழியில் (5-6-4) – செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே - என்று அனைத்து கர்மங்களுடைய பலன்களை அனுபவிப்பவன் நானே என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-10) – கருமமும் கருமபலனுமாகிய - என்று புண்ணியபாப ரூபமாக உள்ள கர்மங்களுக்கும் அவற்றுடைய பலன்களுக்கும் நானே நியமிப்பானாக உள்ளேன் என்றும் நீ கூறுகிறாய். ஆகவே கர்மங்களை இயற்றுபவனும், அவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்பவனும் நீயே ஆகிறாய்", என்கிறார். "கருமமும் கருமபலனுமாகிய" என்பதன் மூலம், கர்மங்களை இயற்றுதல் அவனுக்கு

வசப்பட்டது என்பதால், இவர் இந்தத் திருப்பாசுரத்தின் பகுதியை அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - [12] (யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில், அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ் செய்கை உன் தொழிலென்பர்) "யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென்தனதே யென்றிருந்தேன்" என்றும், "எஞ்ஞான்றும்" என்று தொடங்கி, "மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி" என்றும் நீர் சொன்ன அஜ்ஞாநாந்யதா ஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உமக்கந்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டாய்த்தென்று சொன்னோமாகில்; "அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்", "மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்", "உள்ளம் பேதஞ் செய்திட்டு உயிருண்ட வுபாயங்களும்" என்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை விளைக்கையும் உன் க்ருத்யமென்பர். (ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அக மேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்) "யாதானுமோராக்கையில் புக்கு" இத்யாதிப்படியே ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸ்வகர்மாநுகுணமாக நாநாவித சரீரங்களிலே ஒன்றுவிட்டு ஒன்றைப் பற்றித் தடுமாறித் திரியும் ஜீவனுக்கு தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேநாவஸ்திதையான ப்ரக்ருதியைப் பற்றிக் கிடக்கிற சைதந்யம், "யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்" என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலே ஏதேனுமொன்றையவலம்பித்து நம்மை விட்டகலும் வ்ரதத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொன்று, "அகமேனியொழியாமே" என்று நமக்கந்தரங்க சரீரமான இவ்வாத்மாவைப் பற்றிக் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தரூப மாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இவ்வாத்மாவுக்கபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்தது. அன்றிக்கே (ஜீவப்ரக்ருதி) இத்யாதிக்கு, "இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனாகிற ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற சைதந்யம், "யாதானும் பற்றி நீங்கும்" என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றி நம்மை விட்டகலும் வ்ரத ஹேதுவாயிருப்பதொன்று; அசித்து சரீரமாயிருக்கச்செய்தே அப்படியன்றிக்கே, "அகமேனி" என்று நமக்கு அந்தரங்க சரீரமாயிருக்கிற இவ்வாத்ம வஸ்துவில் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ரூபமான மாலிந்யத்தைப் போக்குகை இதுக்கு அபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்ததென்னவுமாம்.

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

விளக்கம் – "(யானே எஞ்ஞான்றும் என்றத்தாலே என்னில்) – திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே என்னை அறியகிலாதே யானே என்தனதே என்றிருந்தேன் – என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-7) – எஞ்ஞான்றும் - என்று தொடங்கி திருவாய்மொழி (3-2-7) – மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி - என்றும் நீவிர் உரைத்த அஜ்ஞானம் மற்றும் அந்யதா ஞானம் ஆகியவற்றால் அல்லவோ நீவிர் கூறிய அந்த இரண்டு தன்மைகளும் உமக்கு ஏற்பட்டன?", என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்டான். இதற்கு நம்மாழ்வார், "(அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ் செய்கை உன் தொழிலென்பர்) - திருவாய்மொழி (7-8-6) - அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-4-4) – மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-4) - உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருண்ட உபாயங்களும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானம் அற்றும் அஜ்ஞானம் ஆகிய இரண்டும் நீ உண்டாக்கும் நிலைகளே என்பதால், அஜ்ஞானம் மற்றும் அந்யதா ஞானம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துவதும் உனது செயல்களே ஆகும்" என்றார்.

(ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம்) – [குறிப்பு: இந்தப் பத்தி தொடங்கி, பதினான்காம் எண்ணுள்ள பத்தி முடிய உள்ள பலவும், ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் நம்மாழ்வாரைக் குறித்து எண்ணும் விஷயங்களைச் கூறுவதாக உள்ளது] திருவிருத்தம் (95) – யாதானும் ஓர் ஆக்கையில் புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தைக் கொண்டதாக உள்ள ஆத்மாவானது தனது கர்மங்களுக்கு ஏற்ப, பலவிதமான ஸ்தூல சரீரங்களில் ஒன்று விட்டு ஒன்று மாறியபடி தடுமாறித் திரிந்து நிற்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவிற்கு சரீர வடிவமாகவும், இந்திரியங்களுடைய வடிவமாகவும், அனுபவிக்கப்படும் வடிவமாகவும் உள்ளதான சரீரத்தைப் பற்றி நிற்கின்ற அறிவானது, (நீங்கும் வ்ரதஹேது என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) - திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் உள்ள ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றியபடி நின்று, நம்மைவிட்டு அகலும் விரதத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது என்று இவர் நன்கு அறிந்தவர் ஆவார். (அகமேனியில் அழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத்யம் என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) – திருவாய்மொழி (9-7-10) – அகமேனி ஒழியாமே – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாகிய நமக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாக உள்ள சரீரமான இந்த ஜீவாத்மாவை அண்டி நிற்கின்ற சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக உண்டாகும் தோஷங்களை நீக்குதல் என்னும் செயலானது, இந்த ஜீவாத்மா மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட ஸர்வேவரனாகிய நம்முடையதே ஆகும் என்பதை இவர்

நன்கு அறிந்தவர் ஆவார். அல்லது "ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அக மேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்" என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். கீதை (7-3) – இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் - ஜீவாத்மா என்ற சரீரமானது மகிவும் உயர்ந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மா என்ற சரீரத்தில் உள்ள ஞானமானது, திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் உள்ள வஸ்துக்களில் ஏதேனும் ஒன்றை அண்டி நின்று, நம்மை விட்டு அகலும் விரதத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. ஸர்வேச்வரனாகிய நமக்கு அசித் வஸ்துக்களும் சரீரமாக உள்ளபோலும், திருவாய்மொழி (9-7-10) - அகமேனி - என்பதற்கு ஏற்ப, நமக்கு மிகவும் அந்தரங்கமான சரீரமாக உள்ள ஜீவாத்வாவின் மீது உண்டாகக் கூடியதான சரீரத் தொடர்பில் ஏற்பட்ட தோஷத்தை நீக்குதல் என்பது, இந்த ஆத்மாவை மிகவும் விரும்புகின்ற நம்முடைய செயலே ஆகும் என்பதை இவர் நன்றாக அறிந்தவர் ஆவார்.

வ்யாக்யானம் - [13] (தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம்) "நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே, நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்" என்னும்படி நாம் ஸ்நேஹ பூர்வகமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் நிருபாதிகமாயிருந்தது. (ஸௌஹார்த்த மெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்) "தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான் தோன்றி" என்று நாமரூபங்களையிழந்து தமோபூதமான ஸமயத்திலே இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த அத்விதீயமான மஹாகுணமென்கிற ஸௌஹார்த்தம், காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒருவன் பண்ணுமுபகாரமேயென்று அத்தையே அநுஸந்திப்பார் ஹ்ருதயத்திலே நிற்கும்படியாக என்கையாலே அந்த ஸம்பந்தமடியாக ஸர்வர்க்கும் நன்மையை ஆசாஸிக்கைக்கடியான ஸௌஹார்த்த குணத்திலும் கண்ணழிவு சொல்லப்போகாது. (பிணக்கிபேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை) "பிணக்கியாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞான மூர்த்தியினாய்" என்னும்படி ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் நாமரூபவிபாக ரஹிதமாம்படி கலசி, ஸ்ருஷ்டி தசையிலே ஒருவர் கர்மம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்தும், தனக்கொரு பேதமின்றிக்கேயிருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளையுடைய நமக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவு சொல்லவிடமில்லை. (ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது) "ஏகமூர்த்தி" என்கிற பாட்டிலே காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற ஸகலத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தராத்மாவாய்

 Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிபட்ட அநுக்ரஹ சீலனாகைக்கடியான ப்ராப்தியையுடையையான நீ உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரணங்களெல்லாம் "பூசும் சாந்தி"ற்படியே என்பக்கலிலே யுண்டாக்கி நிர்த்துக்கனானாயேயென்று இவர் பேசினபடியே இவரைப் பெறுகைக்கு யத்னம் பண்ணுகையும் பெற்றாலுகக்கும் பலித்வமும் நமக்கேயுள்ள தொன்றாயிருந்தது.

விளக்கம் - (தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம் என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) - திருவாய்மொழி (1- 4-5) - நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே, நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய நாம், நம்முடைய ஸ்நேஹத்தை முன்னிறுத்திக் காப்பாற்றுவதற்கு அடிப்படையாக உள்ளதான, நாராயணன் என்பதாக உள்ள தன்மையால், ஒரு ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இத்தைய ஸம்பந்தமானது, நமக்கு எந்தவிதமான காரணத்தாலும் ஏற்படுவதில்லை; நமக்கு இயல்பாகவே உள்ளதாகும் என்பதை இவர் நன்றாக அறிந்தவர் ஆவார். (ஸௌஹார்த்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும் என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) - திருவாய்மொழி (8-10-7) - தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான் தோன்றி - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரளயத்தின்போது பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றை இழந்து, அனைத்தும் தமஸ் என்ற இருள் நிலையை அடைந்து நிற்கும்போது, "இவற்றை மீண்டும் முன்பு இருந்தது போன்றே உண்டாக்கவேண்டும்" என்று ஸ்நேஹம் ஏற்படுகிறது; காலம் என்ற தத்வம் உள்ளது முடிய, "இத்தகைய ஸ்நேஹம் என்பது, ஒருவன் நமக்கு செய்யும் பெரிய உபகாரம் ஆகும்" என்று அதனையே எண்ணியபடி இருப்பர்; "இவ்விதமாக உள்ளவர்கள் இதயத்தில் நிற்கும்படியாக நாம் உள்ளோம்" என்று உள்ளதால், அத்தகைய ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக அனைவருக்கும் நமையை மட்டுமே விரும்புதல் என்பதற்கு அடிப்படையாக உள்ள ஸ்நேஹம் என்ற குணத்திலும் குறை ஏற்படாது என்பதை இவர் நன்கு அறிந்தவர் ஆவார். (பிணக்கி பேதியாத ஜ்ஞாநாதி கைவல்யம் இல்லை என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) - திருவாய்மொழி (6-2-8) - பிணக்கியாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞான மூர்த்தியினாய் – என்பதற்கு ஏற்ப "அனைத்தும் அழியும் நேரத்தில் சேதந அசேதநங்களை, பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் என்பதான வேறுபாடுகள் அற்றதாக ஒன்றாகத் திரட்டி, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஒருவருடைய கர்மபலன்கள் வேறு ஒருவருக்குச் சென்று விடாதபடி பிரித்துப் படைத்து நிற்கும்போதிலும், தனக்கு எந்தவிதமான பேதமும் இன்றி உள்ளதான ஞானம், சக்தி

ஆகியவற்றைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவன்", என்று இவர் உரைத்தார்; ஆகவே ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவற்றுக்குக் குறைவு இல்லை என்று இவர் நன்றாக அறிந்தவர் ஆவார். (ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) – திருவாய்மொழி (4-3-3) – ஏகமூர்த்தி என்னும் பாசுரத்தில், "காரணங்கள் மற்றும் கார்யங்கள் என்பதான வேறுபாடுகள் இன்றி அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றைத் தாங்கவேண்டும் என்பதற்காக அவற்றின் அந்தராத்மாவாக, ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தையும் காக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளி, இவ்விதம் அனைத்து காலத்திலும் ஒரே போன்ற க்ருபை உள்ளவனாக இருத்தலுக்கு அடிப்படையான ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள நீ, உனது திருமேனிக்குத் தேவையாக உள்ள இனிமையான அனைத்தையும், திருவாய்மொழி (4-3-2) – பூசும் சாந்து - என்பதில் உரைத்தபடி என்னிடம் உண்டாக்கி, நீ துக்கம் அற்றவனாக உள்ளாயே", என்று உரைத்தார்; ஆகவே இவரை நாம் பெறுவதற்குச் செய்யும் முயற்சியும், அத்தகைய முயற்சியால் ஏற்படும் பயனும் நமக்கே உள்ளது என்பதை இவர் நன்றாக அறிந்தவர் ஆவார்.

வ்யாக்யானம் - [14] (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) "தனி நின்ற சார்விலாமூர்த்தி" என்று கார்யவர்க்கமழிந்தவன்று ஸச்சப்தவாச்யனாய் நின்று "ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா:" இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கோர் அபாச்ரயமில்லாதபடி யிருக்கிறவனே! என்கையாலே நாம் வேண்டிற்றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அறுதியிட்டு, "அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்று தொடங்கி, "அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே" என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகனா யிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்.

விளக்கம் - (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரர் என்று அவனே அறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞர் இவர்) – "பெரிய திருவந்தாதி (71) – தனி நின்ற சார்விலா மூர்த்தி – என்பதற்கு ஏற்ப, படைக்கப்பட்ட கார்யம் அனைத்தும் அழிந்த நாளில் "ஸத்" என்று கூறப்படும் வஸ்துவாக நின்று, மஹாபாரதம் - ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா: - தேவர்கள் ருத்ரனை அடைகிறார்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்த ஒரு பற்றுக்கொம்பும் அவசியம் இல்லாதபடி உள்ளவனே",

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

என்று இவர் உரைக்கிறார். இதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனாகிய நாம், வேண்டியதைச் செய்யவல்ல சுருக்கம் அற்ற சுதந்திரம் கொண்டவன் என்பதை அறுதியிடுகிறார்; மேலும், திருவாய்மொழி (9-3-2) – அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் - என்று தொடங்கி , திருவாய்மொழி (9-3-2) - அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே – என்று கூறுவதால், அனைத்து கார்யங்களிலும் எந்தவிதமான துணையையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவனாக, தனக்கு வசப்பட்டதான அனைத்து சேதந அசேதநங்களுடைய ஸ்வரூபம் நிலைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவன்" என்பதையும் கூறுகிறார். இவ்விதம் இவர் பலவற்றையும் நன்கு அறிந்தவர் ஆகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க) "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்கிற பாட்டிலும், "அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்" என்கிற பாட்டிலும், உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்பொழுது கேட்டவிதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக்கீறாக் கவிழ்ந்து நிற்க.

விளக்கம் – (நெறிகாட்டி அருகில் சுவடும் போலே) - பெரியதிருவந்தாதி(6) - நெறிகாட்டி நீக்குதியோ - என்ற பாசுரத்தில், "மற்ற உபாயங்களை எனக்குக் காண்பித்து என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்ற முயல்கிறாயோ? உனது சிறந்த திருமேனியை நீயே காண்பித்து நான் அதனை அனுபவிக்கப்படிச் செய்கிறாயோ? எல்லையற்ற காலமாக அறிவற்றவனாக இருந்து வரும் என்னை, என்ன செய்ய எண்ணுகிறாய்? இதனை நீ அருளிச்செய்யவேண்டும்", என்றும்; பெரியதிருவந்தாதி (8) - அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம் - என்ற பாசுரத்தில், "நான் உன்னை அருகில் வராமல் உள்ளபோதிலும், உன்னைக் குறித்து ஸ்நேஹம் எனக்கு அளவுக்கு அதிகமாகவே வளர்கிறது. இதற்கான காரணத்தை நீயே அருளிச்செய்ய வேண்டும்", என்றும், இவர் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் விடை அருளிச்செய்யாமல் முன்பு நின்றதைப் போன்றே, (இதுவும் நிர் உத்தரம் என்று

கவிழ்ந்து நிற்க) - இந்தக் கேள்விக்கும் விடை கூற இயலாது என்று தனது திருவடிகளின் விரல்கள் கொண்டு நிலத்தைச் கீறியபடி அவன் கவிழ்ந்து நிற்க.

வ்யாக்யானம் - [16] (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீத காஹள சங்காசீஸ் ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்கு காட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச் சொல்லி வாத்ய கோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாபோலே, தான் நிருத்தரானமை தோற்றாதபடி மறைக்கைக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், "நானேறப் பெறுகின்றேன்" என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியா நின்றுள்ள, "சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின" என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், "கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்" என்கிற கீதங்களினுடையவும், "காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்" என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், "வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்" என்கிற ஆசீஸ்ஸினுடையவும், "தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்" என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ரகோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, அர்ச்சிராதி கதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்த்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு,

விளக்கம் - (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே) - சில விசேஷங்களின்போது அங்கு சடங்குகள் செய்யும் உபாத்யாயர், தனக்கு மந்திரம் மறந்துவிட்டால், வாத்யத்தை வாசிக்கச் சொல்லி தனது தவறை மறைப்பது போன்று, (ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற) - ஸர்வேச்வரனாகிய தான் விடை கூட இயலாமல் நிற்பதை வெளிக்காண்பிக்காமல் மறைப்பதற்காக, தன்னால் செய்யப்பட்டதாக உள்ளதான திருவாய்மொழி (10-6-5) - நானேறப் பெறுகின்றேன் – என்று தான் கீழே உரைத்தபடியே பரமபதத்திற்குச் செல்வதான எழுச்சியைக் குறித்து மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்ற. (மேக ஸமுத்ர பேரீ) – திருவாய்மொழி (10-9-1) – சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின - என்பதற்கு ஏற்ப, அரசபுத்திரர்கள் செல்லும்போது

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

மங்கள இசையை உண்டாக்குபவர் போன்று, பரமபதத்திற்குச் செல்பவர்களைக் கண்டால் அந்தக் காட்சியில் மகிழ்ந்து முழுங்குவதும் ஒலிப்பதாகவும் உள்ளதான மேகம் மற்றும் ஸமுத்ரம் என்பதான பேரி வாத்யங்களுடையதும். (கீத) – திருவாய்மொழி (10-9-5) - கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள் - என்பதான கீதங்களுடையதும், (காஹள சங்க) - திருவாய்மொழி (10-9-6) - - காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர் – என்பதான காஹள சங்குகளுடையதும். (ஆசீ) - திருவாய்மொழி (10-9-6) – வாள் ஒண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசிர்வாதங்களுடையதும். (ஸ்துதி) - திருவாய்மொழி (10-9-7) - தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர் – என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்துதிகளுடையதும். (கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே) - ஆகிய கலவையாக உள்ளதான பெருத்த கோஷம் என்பதான கோலாஹலத்தைக் கேட்டவுடனே. (ஸாக்ஷாத்கரித்த பரமப்ராப்திக்கு) – அர்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஆதிவாஹிகர்களுடைய உபாசாரங்களையும், பரமபதத்தை அடைதலையும், அங்குள்ளவர்களுடைய பரந்த எண்ணிக்கையையும், ஆனந்தமயமாக உள்ள திருமாமணி மண்டபத்தில் அவன் வீற்றிருப்பதையும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளை அடைந்ததையும் தான் பெற்றுவிட்டதாக, தனது மானசீகமான ஞானத்தால் தரிசித்த உயர்ந்த அடைதல் என்பதற்கு.

வ்யாக்யானம் - [17] (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, “தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான் போகலொட்டேன்” என்று, “தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்”, “தலைமேலதாளிணைகள்” என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம்தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து, “திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்” என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணையிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையால் இதுபெறாவாணை காணுமென்ன.

விளக்கம் - (தலை மிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு) இவ்விதம் தரிசித்ததான உயர்ந்த பேற்றுக்கு மனதில் கண்ட அனுபவம் மட்டுமேயாக, புறத்தில் கொண்டு

அனுபவிப்பதற்கான யோக்யதை இல்லாமையால் அதனைப் பெறுவதற்காக, திருவாய்மொழி (10-10-1) – தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான் போகலொட்டேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-4-4) - தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் – என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-6) - தலைமேலதாளிணைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மனதால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் தெளிவு காரணமாகத் தனது தலை மீது சேர்வதாக வந்த அவனுடைய திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, (திரு ஆணை இட்டு) - திருவாய்மொழி (10-10-2) - திருவாணை நின்னாணைகண்டாய் – என்று அவனால் மறுக்க இயலாத ஆணையைப் பிறப்பித்தார். இவ்விதம் அவர் ஆணை பிறப்பித்தவுடன் ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “நம்முடைய அடியவராகிய நீவிர் நாம் செய்தபடி அடங்கவேண்டும் அல்லாமல், நீவிர் நம்மை ஆணையைப் பிறப்பித்துத் தடுத்தல் என்பது உம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டது ஆகும். ஆகவே உம்முடைய இந்த ஆணை செல்லாது”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) “கூசுஞ் செய்யாது கொண்டாய்” என்று ஸர்வஜ்ஞனான நீ என் பூர்வ வ்ருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பார்த்துக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப்பிழையென்றும்.

விளக்கம் – இதனை கேட்ட நம்மாழ்வார் பதில் உரைக்கிறார். (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) - திருவாய்மொழி (10-10-2) - கூசுஞ் செய்யாது கொண்டாய் – என்று, “அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய நீ, என்னுடைய முந்தைய செயல்களால் உண்டான தாழ்வை நோக்கிக் கூசி, என்னை வேறுபடுத்தி நோக்காமல், உன்னுடைய ஆத்ம பேதம் ஏதும் இல்லாதபடி என்னை ஏற்றுக்கொண்டாய். ஆகவே கார்யத்தின் தோஷம் என்பது உன்னுடையது அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [18] (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான்” என்று கொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே என்னாத்மாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும். (போரவிட்டபெரும்பழி) “எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்” என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல்நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேக்ஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்.

விளக்கம் - (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) - திருவாய்மொழி (10-10-3) - ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான் - என்று, "ஒரு கொடியானது அதற்கு ஏற்றபடி உள்ள பற்றுக்கொம்பு இல்லையென்றால் பிழைக்காது என்பது போன்று எனது ஆத்மா கரையேறுவதற்கு உன்னை அல்லாமல் வேறு எதனையும் நான் காணவில்லை. ஆகவே நான் வேறு கதி அற்றவன் ஆவேன்", என்கிறார். (போரவிட்டபெரும்பழி) - திருவாய்மொழி (10-10-4) - எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய் – என்று, "எனது செயல்களை நீ செய்வதாக எடுத்துக் கொண்டாய். ஆனால் உன்னிடமிருந்து பிரிந்து, உனது உயர்ந்த குணங்களை உணராதபடி உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தில் என்னைத் தள்ளிவிட்டு என்னை மறந்தாய். இது உன்னால் விலக்க இயலாத பெரிய பழி அல்லவோ?", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [19] (புறம்போனால் வருமிழவு) "போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையானாரைக் கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென்" என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் கார்யம் நான் செய்வானாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிஹரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக் ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்.

விளக்கம் - (புறம் போனால் வரும் இழிவு) – திருவாய்மொழி (10-10-5) - போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையானாரைக் கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென் – என்று, "வேறு கதி ஏதும் இல்லாத என்னை உன்னிடமிருந்து பிரித்து, ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி இதுவரை ஸம்ஸாரத்தில் என்னை புகும்படியாக நிறுத்திய நீ, எனது கார்யங்களை நானே செய்து கொள்வேன் என்று எண்ணி என்னை நோக்காமல் அலட்சியம் செய்தால், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாகிய நீ என்னை ஒதுக்கிய பின்னர், சக்தி ஏதும் அற்றவனாகிய

நான் எந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு, எத்தகைய புருஷார்த்தத்தை அடைய முடியும்? எனக்கு உதவி செய்யலாம்படியாக உள்ள ஒரு பொருள் ஏதும் உள்ளதோ? உன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு நிற்கும் தகுதி எனக்கு உள்ளதோ? என்னை நீ என் வசப்படுத்தினால் எனக்கு கேடு மட்டுமே ஏற்படும்", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) "எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்" என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங்கினத்தைக் குறை கிடக்க விடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புக்த சேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பென்றும், (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ" என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்த:புரபரிகரமன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள்பரிக்ரஹமென்கிற அடியுரமென்றும். (உயிருறவு) "பெற்றினிப் போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை" என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ; உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்.

விளக்கம் - (உண்டிட்ட முன் தீம்பு) - திருவாய்மொழி (10-10-6) - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய் – என்று, "எனது தாழ்ந்த சரீரத்தையும், ஆத்மாவையும் மனதிற்கு எத்தகைய நிறைவும் ஏற்படாதவிதமாக எப்போதும் பருகியபடி உள்ள நீ, தொடங்கிய செயலை முழுமையாகச் செய்யாமல் விடமாட்டாய். ஆனால் என் விஷயத்தில், உண்ட உணவை மீதம் வைத்த முதல் குற்றம் உன்னுடையது அல்லவோ"?, என்கிறார். (அன்பு வளர்ந்த அடி உரம்) - திருவாய்மொழி (10-10-7) - கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ - என்று, "பெரியபிராட்டியாரிடம் காண்பிக்கும் எல்லையற்ற ப்ரேமையால் அவளுடைய சிபாரிசு பெற்றவனாகிய என்னிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்டவனே! நான் உனக்கு அந்தரங்கமான கைங்கர்யங்கள் செய்பவன் அல்லவோ? என்னிடம் உனக்கு ஏற்பட்டுள்ள அன்பிற்குக் காரணம் இல்லையோ? ஆகவே அவள் பரிகரம் என்பதான காரணமே உரமாக உள்ளது", என்கிறார். (உயிர் உறவு) - திருவாய்மொழி (10-10-8) – பெற்றினிப்

போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை - என்று, "மிகுந்த வேறுபட்டவனாக இருந்து, எனக்கு உயிராக உள்ள உன்னை நான் பெற்ற பின்னர் இனி விடுவேனோ? உயிரை விட்டு உடல் வாழுமோ? இப்படியாகவே 'சரீரி – சரீரம்' என்னும் ஸம்பந்தம் உள்ளது", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெறாவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி) இப்படி "முதல் தனிவித்து" என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெறாவாணையல்லாமையை ஸாதித்த "அதனில் பெரியவென்னவா" என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடல் போன்ற வாதாரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்) அதாவது, "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே" என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பார்த்தால் இதொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுத்ரமுமென்னும் படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, "அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே" என்று மீண்டெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப்போலே தம்முடைய விடாய் கெடும்படி யனுபவித்து அலாபநிபந்தந பரிதாபத்தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, "அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்" என்று பேசும்படி, "அவாவறச்சூழரியை" என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திற்கு அநுகுணமாக தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையை ஸர்வருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் பத்தாம்பத்தில் என்கை.

விளக்கம் – (முதல் அளவு துரக்கைகளாலே பெறா ஆணை அல்ல ஆக்கின) - இவ்விதம் திருவாய்மொழி (10-10-9) - முதல் தனிவித்து – என்ற பாசுரம் முடிய ஸர்வேச்வரனால் மறுமொழி கூற இயலாதபடியாக, தம்முடைய பக்கம் உள்ள வாதங்கள் மூலம் தாம் இட்ட ஆணை என்பது "பெறா ஆணை" அல்ல என்பதை நிருபித்தார். (பேரவா குளப்படியாம்படி) – திருவாய்மொழி (10-10-10) – அதனில் பெரியவென்னவா - என்பதற்கு ஏற்ப தத்வ த்ரயத்தை உட்கொண்டு, அவையும் ஒரு குளப்படி நீரே என்றாகும்படியாக உள்ள பெரியதான தனது பரமபக்தியும் குளப்படி நீர் என்று ஆகும்படியாக, (கடல் போன்ற வாதாரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்) - அதாவது, திருவாய்மொழி (10-10-10) – என் அவா அறச் சூழ்ந்தாயே – என்று உரைத்த அளவிட இயலாத தனது காதலையும், அவனுடைய

காதலையும் ஆராய்ந்தால், தனது காதல் என்பது குளம்பு அளவு கொண்ட நீர் மட்டுமே என்றும், அவனுடைய காதல் என்பது ஸமுத்ரம் போன்ற அளவு கொண்டது என்றும் கூறலாம்படியாக பெருங்காதலுடன் அவன் வந்து தன்னுள் கலந்து, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (134-39) - அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே – மிகுந்த மகிழ்வு கொண்ட இராமன் பரதனைத் தனது மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்தவுடன் பரதாழ்வானைத் தனது மடியில் அமரவைத்து, அணைத்து, உச்சிமுகர்ந்து மகிழ்ந்தான் என்பது போன்று இவனும் நின்றான். இப்படியாகத் தம்முடைய தாகம் என்பது தீரும் விதமாகத் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அவனைப் பெறாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துன்பத்துடன் அழைத்த திருவாய் கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-10-10) – அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன் – என்று தன்னை உரைக்கும்படியாகச் செய்தான். இப்படியாக, திருவாய்மொழி (10-10-10) – அவாவறச் சூழ் அரியை – “ஹரி” என்ற திருநாமத்திற்கு ஏற்றபடி தன்னுடைய அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் அவன் அழித்தான் என்ற விஷயம் அனைவரும் அறியலாம்படியாகப் பத்தாம்பத்தில் வெளியிட்டார்.

229. உறாமையோடே உற்றேனாக்காதொழிந்தது நாடு திருந்த நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே யென்னுமிவற்றிலு மினியினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்யம்.

அவதாரிகை *- இனிமேல், இவர் ப்ரதமத்திலே “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை” என்று ஆர்த்தராய் சரணம் புக்கபோதே விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை வைக்கைக்கடி யேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே, வைக்கைக்கு ஹேது பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவையெல்லாவற்றிலும் முக்ய ஹேது இன்னதென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (உறாமையோடே) என்று தொடங்கி.*

விளக்கம் *- அடுத்து நம்மாழ்வார் முதலில் திருவிருத்தம்(1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று துன்பம் அடைந்தவராக நின்று சரணம் புகுந்த அந்த நேரத்திலேயே, ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்து விரோதிகளையும் விலக்கி, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அவர் அடையும்படியாகச் செய்யாமல், இந்த நாள் முடிய இவரை இந்த ஸம்ஸார உலகத்தில் வைத்தபடி உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. இதற்குச் சமாதானம்*

கூறும்விதமாக, இவ்விதம் வைத்துள்ளதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் உள்ளன என்றும், அவை அனைத்திலும் முக்கியமான காரணம் இன்னது என்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" என்று அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை விடுவிக்கவேணுமென்று ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தபேக்ஷித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, "உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்" என்று திருவடிகளைக் கிட்டி ப்ரீதி பூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேனென்னும்படி யாக்காமல் இவரை வைத்தது, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசத்தாலே "ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்" என்னும்படி திருந்துகைக்காகவும், ப்ரபதநாநந்தரம் முக்தராம்படி பண்ணில் ப்ரபத்தியை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்து பீதராயிழிவாரில்லையென்று அது அப்படியாகாமைக்காகவும், தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் பரிஸமாப்தமாகைக்காகவும், வேர்சூடுமவர்கள் பரிமளத்தில் லோபத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே, ஜ்ஞானிகளை சரம சரீரத்தோடே வைத்து அநுபவிக்குமவனாகையாலே, இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுமவற்றிற்காட்டிலும், "இனியாமுறாமை" என்று தொடங்கி, "இனிவளை காப்பவரார்", "இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்", "இனியவர் கண் தங்காது", "இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே", "இனியெம்மைச் சோரேலே", "எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவனே", "எங்கினித் தலைப்பெய்வேனே", "இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே", "ஆவிகாப்பாரினியார்", "நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்", "இனியுன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்", "தரியேனினி", "இனியாரைக் கொண்டென்னு சாகோ", "அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன் கையதே", "நாரைக்குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி", "இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்", "இனி நான் போகலொட்டேன்", "உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்", "உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ" என்று இப்படி இருபதின்கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்தி பரம்பரையை விளைத்து பரமபக்தி பர்யந்தமான அதிகார பூர்த்தியையுண்டாக் குகைக்காக வென்னுமதுவே ப்ரதாநமென்கை. ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக்கென்றது ஆர்த்தியால் வரும் அதிகாரபூர்த்திக்கென்றபடி. பரமார்த்தியாலேயிறே ப்ரபத்த்யதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேத்வந்தரங்களெல்லாம் அப்ரதாநங்கள். இவரை வைத்ததுக்கு ப்ரதாநஹேது இதுவென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (உறாமையோடே உற்றேனாக்காதொழிந்தது) - திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று உரைப்பதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனாகிய அவனை

அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளவைகளான அவித்யை, கர்மவாசனை, ருசி, ஸம்ஸாரபந்தம் போன்ற பலவற்றையும் விலக்கித் தரவேண்டும் என்று மிகுந்த துன்பம் அடைந்தவராக, அவன் திருவடிகளில் விழுந்து விண்ணப்பம் செய்து நின்ற அப்போதே அவற்றை நீக்கி, திருவாய் (10-8-10) - உற்றேன் உகந்து பணி செய்து உனபாதம் பெற்றேன் - என்று கூறுவது போன்று, "அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்து ப்ரீதியை முன்னிறுத்தியபடி கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை அடைந்தேன்" என்று செய்யாமல், இவரை இங்கேயே வைத்தது ஏனென்றால், (நாடு திருந்த) - தனது பல்வேறு ஸ்ருஷ்டிகளாலும், அவதாரங்களாலும் இந்த ஜகத்தானது திருந்தாமல் இருந்தது; ஆகவே இவருடைய உபதேசங்கள் மூலமாக திருவாய் (6-7-2) - ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் - என்னும்படியாகத் திருந்துவதற்காகவும். (நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு) - ப்ரபத்தி செய்த உடனேயே முக்தர் என்று மாற்றினால், ப்ரபத்தியை நச்சு நிறைந்த பொய்கை என்று எண்ணி அச்சம் கொண்டு அதில் யாரும் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று சிந்திந்து, ப்ரபத்தியானது அவ்விதம் ஆகாமல் இருப்பதற்காகவும். (ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட) - தானும், தனது உடைமையாகிய இந்த ஜகத்தும் வாழும்படியாக இவர் மூலமாகக் கவிபாடுதல் என்பதைத் தொடங்கிய ப்ரபந்தங்கள் நிறைவு பெறுவதற்காகவும். (வேர் சூடுவார் மண் பற்றுப்போலே) - வேரைச் சூட்டிக் கொள்பவர்கள் அதன் வாசனை மீது கொள்ளும் விருப்பம் காரணமாக, அதில் உள்ள மண்பற்றை அகற்றாமல் உள்ளது போன்று, ஞானிகளை அவர்களுடைய இறுதியான சரீரத்துடன் சேர்த்து அனுபவிப்பவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். ஆகவே இவருடைய ஞானம், ப்ரேமை, பரிமளம் போன்ற பலவும் வெளிப்படும் விதமாக உள்ள இவருடைய திருமேனியில் தனக்கு உள்ள விருப்பம் காரணமாகவும். (என்னும் அவற்றிலும்) - அது போன்று உரைக்கும் பல காரணங்களைக் காட்டிலும். (இனி இனி என்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்திக்கு என்னும் அது முக்யம்) - திருவிருத்தம் (1) - இனி யாம் உறாமை - என்று தொடங்கி, திருவிருத்தம் (13) - இனிவளை காப்பவரார், திருவிருத்தம்(62) - இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால், திருவாய்மொழி (1-4-4) - இனியவர் கண் தங்காது, திருவாய்மொழி (1-4-8) - இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே, திருவாய்மொழி (2-1-10) - இனியெம்மைச் சோரேலே, திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவனே, திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித் தலைப்பெய்வேனே, திருவாய்மொழி (4-9-6) - இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே, திருவாய்மொழி (5-4-2) - ஆவிகாப்பாரினியார், திருவாய்மொழி (5-4-9) - நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார், திருவாய்மொழி (5-7-1) - இனியுன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன், திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியேனினி, திருவாய்மொழி (7-3-4) - இனியாரைக் கொண்டென் னுசாகோ, திருவாய்மொழி (9-5-2) - அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன் கையதே, திருவாய்மொழி (9-5-10) - நாரைக்குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி, திருவாய்மொழி (9-9-2) - இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென், திருவாய்மொழி (10-10-1) - இனி நான் போகலொட்டேன், திருவாய்மொழி (10-10-6) - உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய், திருவாய்மொழி (10-10-7) - உன்னைப்

பெற்றினிப் போக்குவனோ - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் இருபது முறை அழைக்கும்படியாகத் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்தி, பரமபக்தி வரை உண்டாவதான தகுதியின் பரிபூர்ண தன்மையை ஏற்படுத்துதல் என்பதே ஆழ்வாரை இங்கு நிறுத்தி வைத்ததன் முதன்மையான காரணம் ஆகும். இங்குள்ள "ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்தி" என்பது "துன்பத்தால் உண்டாகும் பரிபூர்ணமான தகுதி" என்பதாகும். ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் மிகுந்த துக்கம் என்பது அல்லவோ ப்ரபத்திக்கான அதிகாரத்தை பரிபூர்ணமாகச் செய்கிறது! ஆகவே மற்ற காரணங்கள் எதுவும் முக்கியமானது அல்ல. இவரை இங்கு வைத்தபடி இருப்பதற்கான முக்கியமான காரணம் இதுவே ஆகும் என்று கருத்து.

230. கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டு களிப்பவளவும் பரஜ்ஞாந கர்ப்ப பரபக்தி.

அவதாரிகை - அதில் இவ்வார்த்திக்கடியான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் தசைகள் எந்தத் திருவாய்மொழிகளென்னு மபேக்ஷயிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே. அதுதன்னில் பரபக்த்யவஸ்தை யின்னதென்கிறார் (கமலக்கண்ணன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய துன்பம் ஏற்படுவதற்கு அடியாக உள்ளதான பரமபக்தி, பரஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவை எந்தெந்தத் திருவாய்மொழியிகளில் வெளிப்படுகின்றன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு அடுத்துள்ள மூன்று சூர்ணைகள் மூலம் விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்தச் சூர்ணையில் பரபக்தி நிலை இன்னதாகும் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்" என்று புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானானென்று தொடங்கி, "கண்ணுள் நின்றகலான்" என்று என் கண்வட்டத்தில் நின்றும் கால்வாங்குகிறிலனென்னுமதளவாக, "என் கண்ணனை நான் கண்டேனே", "கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு", "நறுந்துழாயென் கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே", "கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே", "ஏரார் கோலந்திகழக் கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே", "திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே", "தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக் கண்டு கொண்டேனே", "கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்" என்று இப்பத்துச் சந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம், "நெஞ்சென்னுமுட் கண்ணெ"ன்கிற ஆந்தர சக்ஷுஸ்ஸான மநஸ்ஸாலே யுண்டானதாய், "கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங் காண்பான் அவாவுவன் நான்", "அடியேன் காண்பானலற்றுவன்", "உம்மைக் காணுமாசையுள் நைகின்றாள்", "கூவுகின்றேன் காண்பான்", "மெய்கொள்ளக் காண

விரும்புமென்கண்களே", "கூவியுங் காணப்பெறேனுன கோலமே", "உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே", "கோலமேனி காணவாராய்", "தடவுகின்றே னெங்குக் காண்பன்", "பாவியேன் காண்கின்றிலேன்", "உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்", "உலகம் பரவக் கிடந்தாய் காணவாராயே", "என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே", "விளங்க ஒருநாள் காணவாராய்", "உன்னைக் காண்பான் வருந்தியெனை நாளும்", "அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்", "ஒரு நாள் காணவாராய்", "தொண்டனேனுன் கழல்காண வொருநாள்வந்து தோன்றாயே", "உன்னையெங்கே காண்கேனே", "உன்னைக் காணக் கருதுமென் கண்ணே" என்று பாஹ்ய சக்ஷுஃஸ்ஸாலே அவனைக் காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிலிரட்டி யுண்டாகையாலே, "கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்" என்கிற திருமாலிருஞ்சோலையளவாக ஆந்த்ராநுபவம் செல்லாநிற்க, பெற்றன்றித் தரியாத பாஹ்யாநுபவபேக்ஷை நடக்கையாலே பரஜ்ஞாநத்தை கர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கிற பரபக்தியென்கை.

விளக்கம் - *(கமலக்கண்ணன் என்று தொடங்கி) - திருவாய்மொழி (1-9-9) - கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான் - என்று, "தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் எனது கண்களுக்கு இலக்காகி நின்றான்", என்பது தொடங்கி. (கண்ணுள் நின்று இறுதி) - திருவாய்மொழி (10-8-8) - கண்ணுள் நின்றகலான் - என்று, "எனது கண் வட்டத்திலிருந்து அவன் அகலாமல் உள்ளான்", என்பது முடிய உள்ளதான. (கண்டேன் என்ற பத்தும்) - திருவாய்மொழி (2-8-10) - என் கண்ணனை நான் கண்டேனே, திருவாய்மொழி (3-2-10) - கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு, திருவாய்மொழி (4-7-7) - நறுந்துழாயென் கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே, திருவாய்மொழி (5-7-5) - கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே, திருவாய்மொழி (5-8-1) - ஏரார் கோலந்திகழக் கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே, திருவாய்மொழி (6-3-1) - திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே, திருவாய்மொழி (9-4-8) - தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே, திருவாய்மொழி (10-4-9) - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் - என்று உரைத்த இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் கூறப்பட்டதான காட்சி என்பது, பெரியதிருவந்தாதி (28) - நெஞ்சென்னும் உட்கண் - என்பதற்கு ஏற்ப அகக்கண் என்பதான மனதில் ஏற்பட்டதாக. (காண்பான் அவாவுதல் அதில் இரட்டி ஆகையால்) - திருவிருத்தம் (84) - கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவுவன் நான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-7) - அடியேன் காண்பானலற்றுவன், திருவாய்மொழி (2-4-2) - உம்மைக் காணுமாசையுள் நைகின்றாள், திருவாய்மொழி (3-2-8) - கூவுகின்றேன் காண்பான், திருவாய்மொழி (3-8-4) - மெய்கொள்ளக் காண விரும்புமென் கண்களே, திருவாய்மொழி (3-8-7) - கூவியுங் காணப்பெறேனுன கோலமே, திருவாய்மொழி (3-8-8) - உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே, திருவாய்மொழி (4-7-1) - கோலமேனி காணவாராய்,*

Email:sridharan_book@yahoo.co.in

திருவாய்மொழி (4-7-9) - தடவுகின்றேனெங்குக் காண்பன், திருவாய்மொழி (4-7-10) - பாவியேன் காண்கின்றிலேன், திருவாய்மொழி (5-8-4) - உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய், திருவாய்மொழி (5-8-9) - உலகம் பரவக் கிடந்தாய் காணவாராயே, திருவாய்மொழி (5-9-5) - என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே, திருவாய்மொழி (6-9-4) - விளங்க ஒருநாள் காணவாராய், திருவாய்மொழி (6-9-6) - உன்னைக் காண்பான் வருந்தியெனை நாளும், திருவாய்மொழி (8-1-1) - அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய், திருவாய்மொழி (8-5-1) னு ஒருநாள் காணவாராய், திருவாய்மொழி (8-5-6) - தொண்டனேனுன் கழல்காண வொருநாள்வந்து தோன்றாயே, திருவாய்மொழி (8-5-10) - உன்னையெங்கே காண்கேனே, திருவாய்மொழி (9-4-1) - உன்னைக் காணக் கருதுமென் கண்ணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப புறக்கண்கள் கொண்டு அவனைக் காணவேண்டும் என்று விரும்பி அவனை அழைத் பாசுரங்களின் எண்ணிக்கையானது, அகக்கண்களால் காணவேண்டும் என்று கூறிய பாசுரங்களைக் காட்டிலும் இருமடங்காக உள்ளதால். (கண்டு களிப்பவளவும்) - திருவாய்மொழி (10-8-7) - கண்டு களிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான் - என்பதாகிய திருமாலிருஞ்சோலை முடிய. (பரஜ்நாந கர்ப்ப பரபக்தி) - உன் அனுபவம் என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருப்பதால், அவனை அடைந்தால் அல்லாமல் தரிக்க இயலாது என்று உள்ளதான வெளி அனுபவத்தில் ஆசை அதிகமாக உள்ளதால், பரஞானத்தை உள்ளடக்கிய பரபக்தி என்று கருத்து.

231. இருந்தமையென்றது பூர்ண பரஜ்ஞாநம்.

***அவதாரிகை** - அநந்தரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்தையாகிறது இன்னதென்கிறார் (இருந்தமை) யென்று தொடங்கி.*

***விளக்கம்** - அடுத்ததாக பரஞானம் என்ற நிலையை உணர்த்தும் பாசுரத்தைக் கூறுகிறார்.*

***வ்யாக்யானம்** - அதாவது, "அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்று அடியார்கள் "குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றாசைப்பட்டபடியே அர்ச்சிராதி கதியாலே தேச விசேஷத்திலே போய் பகவத் ஸ்வரூபாதிகளைப் பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்தாராக தர்சித்துப் பேசின "சூழ்விசும்பணிமுகில்", பூர்ணமான பரஜ்ஞாநமென்கை.*

***விளக்கம்** - அதாவது, "அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்று அடியார்கள், "குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ" என விரும்பியபடியே, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மூலமாக அடையப்படும் பரமபதத்திற்குச் சென்று, பகவானுடைய*

ஸ்வரூபம் போன்றவற்றைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவிக்கின்ற நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் சேர்ந்து நின்றவர் போன்று தரிசனம் செய்து உரைத்த திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசும்பணிமுகில் - என்பதே பூர்ணமான பரஞானம் ஆகிறது.

232. முடிந்த அவாவென்றது பரமபக்தி.

அவதாரிகை *- அநந்தரம் பரமபக்த்தயவஸ்தையானது இன்னதென்கிறார் (முடிந்த) இத்யாதியாலே.*

விளக்கம் *- அடுத்த பரமபக்தியின் நிலை இப்படிப்பட்டது என்று உணர்த்தும் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்கிறார்.*

வ்யாக்யானம் *- அதாவது அப்படி தர்சித்தவதுதான் மாநஸாநுபவமாய் பாஹ்யாநுபவ யோக்யமல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்க மாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்து பெறாவாணையல்லாமை ஸாதித்துப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின "முடிந்தவவாவிலந்தாதி யிப்பத்து" என்கிற "முனியே நான்முகன்", பக்தியினுடைய சரமாவதியான பரமபக்தியென்கை.*

விளக்கம் *- அதாவது நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ந்து நின்று பகவானை தரிசனம் செய்து பெற்ற அனுபவம் என்பது, மனதால் மட்டுமே அடைந்த அனுபவம் என்பதாகவும், அது புற இந்த்ரியங்களால் அனுபவிப்பதற்கு இயலாத ஒன்று என்பதாலும் மிகுந்த தவிப்பு ஏற்பட்டது. ஆகவே அவனை அழைத்து, தரித்து நிற்க இயலாமல், திரு ஆணை இட்டு அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார். இடக்கூடாத ஆணை அல்ல என்பதால், அதன் மூலம் தான் எண்ணியதை அடைந்தார். அப்படிப்பட்ட பேற்றுடன் நிறைவு செய்யப்பட்டதான திருவாய்மொழி (10-10-11) - முடிந்த அவாவில் அந்தாதி இப்பத்து - என்பதான திருவாய்மொழி (10-10-1) - முனியே நான்முகனே - என்னும் திருவாய்மொழி, பக்தியின் எல்லைநிலமான பரம பக்தியாகிறது.*

233. இவை ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள்.

அவதாரிகை *- இந்த பரபக்தியாதிகளின் வேஷத்தை பகவத்வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் "இவை" என்று தொடங்கி.*

வ்யாக்யானம் *- அதாவது, இந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள், "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந, ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரேவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப" என்று அர்ஜுனனைக் குறித்துத் திருத்தேர்த்தட்டிலும், "பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ" என்று ப்ரார்த்தித்த*

பாஷ்யகாரரைக் குறித்து "மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸ் ஸுகமாஸ்வ" என்று சேரபாண்டியனிலு மவனருளிச்செய்த ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகளென்கை. இத்தால் பகவத் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுக துக்கராம்படியான பரபக்தி ஜ்ஞாநாவஸ்தையாகவும், பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை விசததமமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரஜ்ஞாநம் தர்சநாவஸ்த்தையாகவும் அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த வஸ்துவை அப்போதே கிட்டியநுபவிக்கப் பெறாவிடில் முடியும்படியான பரமபக்தி ப்ராப்த்யவஸ்தையாகவும் சொல்லப்படுமென்றபடி.

விளக்கம் *- இப்படிபட்ட பரபக்தி, பரஜ்ஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவை குறித்து கீதையில் (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந, ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரேவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப - அர்ஜுனா! இந்த ஜகத் ரூபமாகவே உள்ள நான் என்னிடம் வைக்கப்பட்ட பக்தியால் உண்மையாகவே அறிவதற்கும், காண்பதற்கும், அடைவதற்கும் ஏற்றவனாக உள்ளேன் - என்று அர்ஜுனனை நோக்கித் திருத்தேர்த்தட்டில் கூறப்பட்டது. மேலும் கத்யத்ரயத்தில் - பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ - பரமபக்தி பரஜ்ஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவற்றையே நான் எப்போதும் கைக்கொள்ளும்படியாகச் செய்யவேண்டும் - என்று விண்ணப்பம் செய்த பாஷ்யகாரரை நோக்கி ஸ்ரீரங்கநாதன், "சேரபாண்டியன்" எனப்படும் ஸிம்ஹாஸநத்தில் வீற்றிருந்து, சரணாகதி கத்யத்தில் - மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸ் ஸுகமாஸ்வ - என்னைக் குறித்த ஞானம், என்னைக் காணுதல், என்னை அடைதல் போன்றவை குறித்து எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி ஸுகமாக வாழ்வாயாநு - என்று அருளிச்செய்தான். ஆகவே ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்தபடி இருத்தல் மற்றும் அவனைப் பிரிதல் என்பதால் "இன்பதுன்பங்கள் ஏற்படும்" என்ற நிலையை உண்டாக்கும் பரபக்தியானது ஞான நிலை ஆகிறது. ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகியவை குறித்து மிகவும் தெளிவாக உணரச்செய்கின்ற பரஜ்ஞானம் என்பது நேரடியாகக் காணும் நிலையாகிறது. இவ்விதம் நேரடியாகவே அறிந்த அவனை அடைந்து அனுபவிக்க இயலவில்லை என்றால், அப்போதே முடிந்து போகும்படியாக உள்ள பரமபக்தியானது, அவனை அடைந்த நிலை என்றாகிறது.*

234. அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்தி ப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாபமென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தைகார்த்த்யம்.

அவதாரிகை *- "நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்" என்றதில் நூறே சொன்ன பத்து நூறென்றதில் கருத்தை பத்து நிகமநத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்யவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ். இனி "ஓராயிர" மென்றதின் கருத்தை விசதமாக்கா*

நின்று கொண்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் "அவித்யா நிவர்த்தக" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - *சூர்ணை (215) - நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம் - என்பதில் கூறப்பட்டதான "நூறே சொன்ன பத்து நூறு" என்பதன் கருத்தை, சூர்ணைகள் 218 முதல் 228 முடிய உள்ளவற்றில் "பத்து" என்று விரிவாக அருளிச்செய்தார். அதன் பின்னர் நடுவில் கூறப்பட வேண்டிய விவரங்களாக உள்ளவற்றையும், சூர்ணைகள் 229 முதல் 233 முடிய அருளிச்செய்தார். அடுத்து சூர்ணை 215ல் கூறப்பட்ட "ஓராயிரம்" என்பதன் கருத்தை விளக்கமாக உரைத்து இந்த க்ரந்தத்தை முடிக்கிறார்.*

வ்யாக்யானம் - *அதாவது, ஸம்ஸார காரணமான அஜ்ஞாநத்துக்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை உபகரித்த ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணனான பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷத்தினுடைய லாபமென்று ப்ரதிபாதிக்கை, "மயர்வற மதி நலமருளினன்" என்று தொடங்கி, "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்று தலைக்கட்டின இப்ப்ரபந்தத்துக் கொன்றான தாத்பர்யார்த்தமென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாந ப்ரதமான பகவத் ப்ரஸாதமே மோக்ஷ ப்ரதமுமென்னுமிது இப்ப்ரபந்தத்துக்காக தாத்பர்யமா யிருப்பதோரர்த்த மென்றதாய்த்து.*

விளக்கம் - *(அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்தி ப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாபம் என்கை) - இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமா உள்ள அஞ்ஞானத்தை விலக்கவல்ல ஞானத்தின் முழுமை என்பதை அளித்தவனும்; ஞானம் என்றது போன்ற அனைத்து குணங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவனும் ஆகிய பகவானுடைய எந்தக் காரணமும் இன்றி வெளிப்பட்ட க்ருபையால், ஸம்ஸார விலகுதல் என்பது தொடக்கமாக உள்ளதான பகவானை அடைதல் என்ற மோக்ஷ லாபம் கிட்டியது என்பதை வெளிப்படுத்துதல் என்பதே, (மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தைகார்த்த்யம்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-10-11) - அவாவற்று வீடு பெற்ற - என்று முடிவு செய்த இந்தத் திருவாய்மொழி ஏற்பட்டதற்கான தாத்பர்யம் ஆகும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.*

வ்யாக்யானம் - *ஆக இப்ப்ரபந்தத்தால் ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே அஜ்ஞரான சேதநர் தத்வஜ்ஞராய் ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு சாஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணினபடியையும், அந்த சாஸ்த்ரமுகேந தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமளவிலுண்டான அருமையை நினைத்து தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தைத் தன் பரமக்ருபையாலே வெளியிட்டபடியையும், அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய பேதாதிகளையும், ததுபயநிஷ்டரான அதிகாரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியினுடைய வைபவத்தையும், அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும் அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவந் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தையும், அதடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகளையும், அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுகளையும்,*

விளக்கம் - *ஆகவே "ஆசார்ய ஹ்ருதயம்" என்ற இந்த க்ரந்தத்தின் மூலம் கூறப்பட்டவை இவையே ஆகும் : ஸர்வேச்வரன் தனது க்ருபயால், அறியாமையில்*

மூழ்கிக் கிடக்கும் சேதநர்கள் அனைவரும் உண்மையான ஞானத்தை அடையப்பெற்று, நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றைப் பிரித்து அறிகின்ற விவேகம் கொண்டவர்களாக இருப்பதற்கு ஏற்றபடி சாஸ்த்ரங்களை அளித்ததையும்; அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் உண்மையான ஞானம் ஏற்படுவதில் இருக்கின்ற கடினத்தை எண்ணி, அந்த சாஸ்த்ரங்களின் தாத்பர்யமாகவே உள்ள திருமந்த்ரத்தை தனது உயர்ந்த க்ருபையால் வெளியிட்டதையும்; அத்தகைய சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள ஆழ்பொருள் வேறுபாடுகளையும்; அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் மற்றும் திருமந்த்ரம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு நிற்கும் அதிகாரிகளின் வைபவங்களையும், அவ்விதம் அதிகாரிகளின் பெருமைகளைக் கூறுவதை ஒரு காரணமாகக் கொண்டு வெளிப்பட்ட திருவாய்மொழியின் வைபவத்தையும்; அதனை அருளிச்செய்த ஆழ்வார்களுடைய மேன்மைகளையும்; அத்தகைய மேன்மைக்குக் காரணமாக உள்ளதான எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வரும் பகவத் கடாக்ஷத்தையும்; அதன் விளைவாக நம்மாழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட ஞானம் மற்றும் பக்திகளையும்; அப்படிப்பட்ட ஞானம் மற்றும் பக்தி நிலைகளில் நம்மாழ்வார் உரைக்கும் சொற்களையும்;

வ்யாக்யானம் - அந்த பக்திதசையில் பகவத் ப்ரேம யுக்தரெல்லாரோடு மிவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையும், அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்களையும், அந்த பக்தி விஷயமான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈச்வரனுடைய குண விசேஷங்களையும், அந்த குண விசிஷ்ட வஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரேரிதமாய்க் கொண்டு இப்ப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தபடியையும், ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத் வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவருபதேசிக்கிற விஷய பேதத்தையும், அவ்வோ விஷயங்கள் தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்த விசேஷங்களையும்,

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட பக்தி நிலையில் பகவானிடம் ப்ரேமை கொண்டவர்களுடன் இவருக்கு ஏற்பட்ட ஒப்புமையும்; அப்படிபட்ட பக்தி நிலையில் உள்ளபோது மற்றவர்களுக்கு உரைக்கும் உபதேசங்களில் உள்ளதான தனக்கே கூறிக்கொள்ளும் உபதேசங்களையும்; அந்தப் பக்திக்கு ஆதாரமாக திவ்யதேசங்களில் நிற்கும் பகவானின் குணசிறப்புகளையும்; அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய எம்பெருமானிடம் ஏற்பட்ட அனுபவங்களால் உண்டான ப்ரேமையால் இந்த ப்ரபந்தங்கள் வெளிப்பட்டதையும், இவற்றில் வெளிப்பட்ட ஆழ்பொருளின் ஒப்புமை காரணமாக ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை மற்றும் திருவாய்மொழி ஆகியவற்றுக்கு உள்ள ஒப்புமையையும்; அதன் வேறுபாடுகளையும்; இந்த திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் கூறுகின்ற விஷய வேறுபாட்டையும்; ஒவ்வொரு விஷயங்களிலும் உபதேசிக்கும் ஆழ்பொருள் சிறப்பையும்;

வ்யாக்யானம் - அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்யலக்ஷத்தையும், அந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவருபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களையும், க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷராய் பகவத் கைங்கர்ய புத்த்யா உபதேசிக்கையாலே உபதேசம் ஸபலமானபடியையும் உபதேசிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த மென்னுமத்தையும், அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற அர்த்த பஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தங்களிலே ஸங்க்ரஹ விவரண ரூபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும், ப்ரபந்தாரம்பங்களில் அபேக்ஷிதமான மங்களாசரணங்கள்

இப்ப்ரபந்தாதியிலுண்டானபடியையும், ஸாது பரித்ராணாதிகளிலே ஜகத் ரக்ஷணார்த்தமான ஸர்வேச்வராவதாரம்போலே இப்ப்ரபந்தாவதார மென்னு மத்தையும், இதில் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வீச்வரனுடைய பரத்வாதி குணங்களையும், அக்குண விசிஷ்டனானவன் இப்பத்துப் பத்தாலு மிவ்வாழ்வாருக்கு, தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசா விசேஷங்களையும், பத்துத்தோறு மிவர்தாம் பிறர்க்குபதேசித்த ப்ரகாரங்களையும், இவர்க்கு ப்ரதமத்திலே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே ஈச்வரனிவரை வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாந ஹேதுக்களையும், இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசாவிசேஷ ஸ்தலங்களையும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதமே அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து அபீஷ்டமான மோக்ஷலாபத்தையுண்டாக்குமென்கை இப்ப்ரபந்தத்துக்கொன்றான தாத்பர்ய மென்னுமத்தையும், ஆஸ்திகராய் ஆழ்வாரபிமானத்திலே யொதுங்கி அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய் அநந்யபரராயிருப்பார் எல்லாருமநுஸந்தித்து வாழும்படி அதிஸ்புடமாக வருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - அந்தக் காரணத்தால் உபதேசம் பெறுவதற்கு ஏற்ற சிஷ்யனுடைய இலக்கணத்தையும்; அப்படிப்பட்ட இலக்கணம் இல்லாதவர்களுக்கு இவர் உபதேசிக்கும் காரணங்களையும்; புகழ் மற்றும் பொருள் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு இல்லாமல் பகவத் கைங்கர்யம் என்ற எண்ணத்தால் மட்டுமே உபதேசிப்பதால் இந்த உபதேசமானது பலன் அளித்ததையும்; உபதேசித்த இந்த ப்ரபந்தங்களானவை ரஹஸ்ய த்ரயத்தின் பொருள் என்பதையும்; அத்தகைய ரஹஸ்ய த்ரயத்தால் கூறப்படும் அர்த்தபஞ்சகமானது இந்த ப்ரபந்தங்களின் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் கூறப்பட்ட விதத்தையும்; ப்ரபந்தங்களின் தொடக்கத்தில் எதிர்பார்க்கப்படும் மங்கள ச்லோகம் போன்றவை இறுதியில் உள்ளதையும்; சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஸர்வேச்வரன் எடுக்கும் அவதாரங்கள் போன்று இந்த ப்ரபந்தங்களுடைய தோற்றம் உள்ளதையும்; இதில் உள்ள பத்துப் பத்தாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டதான ஈச்வரனுடைய பரத்வம் போன்ற குணங்களையும்; அப்படிப்பட்ட குணங்களுடன் கூடியுள்ள ஸர்வேச்வரன் இந்தப் பத்துப்பத்தாலும் நம்மாழ்வாருக்குத் தத்வஞானம் தொடக்கமாக மோக்ஷம் முடிய உள்ள அனைத்தும் ஏற்படும்படிச் செய்த நிலையையும்; ஒவ்வொரு பத்துக்களிலும் நம்மாழ்வார் மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்த விதத்தையும்; இவருக்குத் தொடக்கம் முதலாகவே ஸம்ஸாரத்தில் துக்கம் இருந்தாலும், ஈச்வரன் இவரை ஸம்ஸாரத்தில் வைத்திருந்ததற்கான முதன்மையானதும் மற்றதும் ஆகிய காரணங்களையும்; இவருக்கு ஏற்படுத்திய பரபக்தி, பரஜ்ஞானம் மற்றும் பரமபக்தி நிலைகள் காணப்படும் திருவாய்மொழிகள் உள்ள இடங்களையும்; அறியாமை நீக்குவதான பரிபூர்ணமான ஞானத்தை அளித்தருளிய ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை மட்டுமே, விருப்பம் இல்லாத இந்த ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து, மிகவும் விரும்புகின்ற மோக்ஷ லாபத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதே இந்த ப்ரபந்தத்தின் திரண்ட ஆழ்பொருள்களில் ஒன்றாகும் என்பதையும்; ஆஸ்திகர்களாக நின்று நம்மாழ்வாரின் நிழலில் ஒதுங்கி, அவருடைய ப்ரபந்தங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டவர்களாக, மற்ற எதனையும் எதிர்பாராதவர்களாக அனைவரும் வாழும்படியாக மிகவும் தெளிவாக அருளிச்செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

Email:sridharan_book@yahoo.co.in